

ΕΒΔΟΜΑΣ

3

"ΑΣΠΟΤΗ - ΕΛΚΑ,"

ΙΝΤΑ ΛΟΥΠΙΝΟ

ΕΤΟΣ 100^{ΟΝ} ΑΡΙΘ. 472

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
14 Οκτωβρίου 1936

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Φαίνεται ότι δὲν ἀπώλετο πᾶσα ἐλπίς.
Ἐννοοῦμε τὸν καιρὸ. Ἀφοῦ χάλασε τὸν
κόσμο ὁ Αἰὼλος μ' ὅλους τοὺς ἀσκούς
του, ἀφοῦ ἔβρεξε «πῦρ καὶ θεῖον» — ὅ,τι
ἀκριβῶς εἶναι τὸ χαλάζι καὶ τὸ νερὸ γιὰ
τὴν Ἑλλάδα — καὶ ἀφοῦ μᾶς πούντιασε
ἐπὶ ὁλόκληρῃ σχεδὸν ἑβδομάδα, «ἀνοι-
ξαν πάλι τὰ ἐπουράνια» ὅπως λέει καὶ ὁ
ποιητὴς καὶ φάνηκε ὁ ἥλιος, ζεστός, πα-
ρήγορος, ζωογόνος.

Μερικοὶ θέλουν νὰ ἀποδώσουν τὴν βελ-
τίωση τοῦ καιροῦ στὸ «μικρὸ καλοκαιρά-
κι» ποὺ πλησιάζει. Εἴτε αὐτὸ εἶναι, εἴτε
τίποτε ἄλλο, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι δὲν
μᾶς πῆρε ἀκόμη ὁ χειμώνας, ὥστε νὰ
φοβόμαστε ἀπὸ τῶρα τίς παγωνιές, μέ-
χρι τοῦ σημείου νὰ μυρίζουν οἱ δρόμοι
ὄλοι ναφθαλίνη...

Η «Εβδομάς»

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΗ

ΣΤΟ

10^{ΟΝ}

ΕΤΟΣ ΤΗΣ

ΘΑ ΣΑΣ ΣΥΝΑΡΠΑΞΗ

ΜΕ ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΜΥΘΙ-
ΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩ-
ΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ἐδόθηκε κι' ἡ ἑβδομάς
ἢ τοῦ Ἀρχαίου Δράματος:
μ' ἄντινῶμίες κριτικῶν
θεατρικῶν καὶ μουσικῶν
καὶ φοβερὸν κατακλυσμὸν
αὐτὸν...ἐκτὸς προγράμματος

Καὶ ἄλλοι μὲν κατέκριναν
τὸ ἔργο τῆς «ρεζί»,
τὴν μουσικὴν ποὺ ἦταν τὰμ-τὰμ
μὲ κουδουνίσματα ... τοῦ τράμ—
ποῦ ἐν τέλει χάσαν οἱ θεαταὶ
καὶ γύρισαν πεζή!

Συμπέρασμα: ἐξώργισε
τὸ θέαμα τὸν Δία:
ποὺ ἔρριξε πρῶτα κερκυνοὺς—
κι' ὕστερα ἀνοίξας τοὺς κρουνοὺς
τὸ «Ἀρχαῖο Δῶμα» ἔκανε...
σύγχρονῃ τραγωδίᾳ!

□ □

Ἀρθρογραφεῖ μαινόμενος
ὁ Βλάχος μὲ τὴν γκλίτσα του:
ἡ βάζη πόστα τοῦ ἀκούς
εἰς τοὺς Μελοδραματικούς—
οὐ ὡς φαίνεται δὲν ἐννοοῦν
νὰ κάνουν τὰ καπρίτσια του!

Ζητάει γιὰ τὸ Μελόδραμα
φιντάνια... (Βλάχας) γάλακτος —
κι' αὐτὸν καθεύδειν οὐκ ἔα
ἢ Παλαιὰ ἢ Γενεὰ,
ἣτις δὲν εἶνε ἀτυχῶς,
καθόλου μελιστάλακτος!

«Δὲν ξέρει ὁ Βλάχος—λένε αὐτοὶ—
νὰ φάῃ τὸ σφουγγάτο»:
ἀλλ' ἡ σκηνὴ ἢ λυρική
εἶνε πολὺ ὀρεκτική
καὶ ξέρει νὰ τὴν τρώῃ αὐτὴ—
καὶ μάλιστα...ὡς τὸν πάτο!

Ἡ ἀρθρογραφία του στερνα
τὰ πνεύματα δέχνεται...
Ἐπαπειλεῖται κατ' αὐτὰς
ξύλο μαζὶ καὶ σαματὰς—
κι' ἐν τέλει τὸ Μελόδραμα...
μελόδραμα θὰ γίνη!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Η «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Σὲ προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε
γιὰ τὰ παγερά λογοπαίγνια, ποὺ ἔκα-
ναν τὸν χειμῶνα νὰ ἐνοικήσῃ φέτος πολὺ
νωρίτερα.

Καθὼς εἶπαμε, πρὸς εὐκολωτέραν ἐκ-
μάθησιν τῶν μαθημάτων, οἱ μαθηταὶ θὰ
ἐξετάζωνται λογοπαϊκτικῶς:

Ἐρώτησις.— Τί κίνησις δημιουργή-
θηκε γύρω ἀπ' τὴς παραστάσεως τῆς Ἡ-
λέκτρας;

Ἀπάντησις.— Ἡλεκτροκίνη-
σις...

Ἰσχυροτέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ κατασκευάσμα
δὲν ὑπάρχει ἰαμμὰ ἐλπίς νὰ ἡλεκτροκι-
νηθῇ τὸ θερινὸν τῆς Κηφισίδας!

Σεβρίσαμε κι' ἄλλο ἓνα:

Ἐρώτησις.— Γιατί ὁ Πάπας ἔχει
πόντους στὸν Φίξ;

Ἀπάντησις.— Γιατὶ εἶναι Ποντί-
φης...

Η «Εβδομάς»

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΗ

ΣΤΟ

10^{ΟΝ}

ΕΤΟΣ ΤΗΣ

ΘΑ ΣΑΣ ΣΥΝΑΡΠΑΞΗ

ΜΕ ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΜΥΘΙ-
ΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩ-
ΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΛΟΡΕΑ...
ΗΜΕΡΟΜ... 16.6.85
ΑΡΙΘ... 35282

Εξυπνα και κουτά

ΧΤΥΠΟΥΣΕ ΠΕΝΘΙΜΑ...

—Μαρία, ελπε ή μητέρα στη μικρή της κόρη. Χθες πέθανε ο παπούς και δεν πρέπει να πείσεις πιάνο.

—Το ξέρω μαμά, απάντησε ή μικρή γι' αυτό άλλωστε και έχω χτυπά μόνον τὰ μαύρα πλῆκτρα του πιάνου.

■ ■

ΑΣΦΑΛΩΣ ΘΑ ΤΟΝ ΘΥΜΟΤΑΝΕ

Πρόκειται νὰ γράψω τ' απομνημονεύματά μου.

—Θά ευχαριστηθώ πολύ όταν φτάσης στο έτος στο οποίο σου δάνεισα εκείνο τὸ έκατοστάρι.

■ ■

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

—Λέτε αλήθεια πὸς εἶμαι τὸ πρώτο μοντέλο πὸν φιλήσατε στη ζωή σας;

—Σας τὸ δοκίμομαι.

—Καί πόσα μοντέλα εἶχατε πρὶν ἀπὸ μένα;

—Τέσσερα: ἓνα πεπόνι, μιὰ μποτίλια, ἓνα ψωμί καὶ μιὰ κολοκύθα!

■ ■

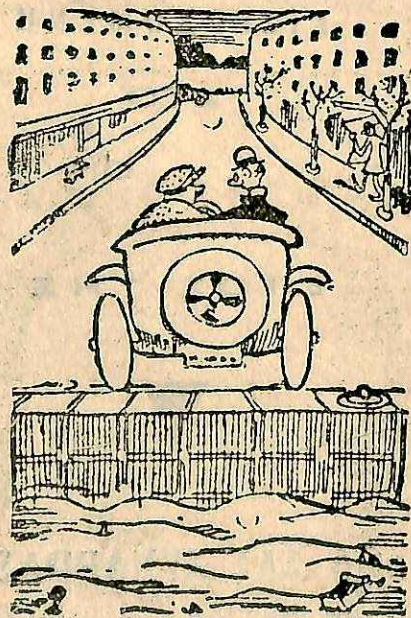
ΤΙΝΟΣ ΗΤΑΝ ΤΟ ΛΑΘΟΣ

—Ποιά εἶναι ἐκείνη ἐκεῖ ή φλύαρη γυναίκα;

—Η γυναίκα μου.

—Συγγνώμη. Έκανα λάθος.

—Έσείς όχι. Έγώ πὸν τὴν πήρα.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΧΩΡΟΥ

—Κάνε λοιπόν, λίγο ακόμη πίσω, έχωμε τόσο δρόμο μπροστά μας γιὰ νὰ κάνης τὴν στροφή σου!...

Ο ασύλληπτος ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ή έκθεση του ύπαστυνόμου Μπάρκλετ της ραδιοφωνικής αστυνομίας, ανέφερε λεπτομερώς τὰ ληφθέντα μέτρα πρὸς καταδίωξιν του γκάγκστερ, πὸν δυὸ μῆνες τώρα, λήστευε τὰ πρατήρια βενζίνης τῆς Νέας-Υόρκης.

Ο προϊστάμενος όμως του Μπάρκλετ ἀποκρίθηκε με τὰ ἐξῆς λακωνικά:

—Στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια ἂν ἔχη δέκα ραδιόφωνα στὴν διάθεσή του. Έσείς τί ἀκούτε στὸ δικό σας; Ασφαλώς μουσική: τραγουδι καὶ χορὸ. Δὲν ἀφήνετε, λέω ἐγὼ τίς τίς κοροϊδίες γιὰ νὰ κυττάξετε νὰ τὸν καταδιώξετε καὶ νὰ τὸν συλλάβετε! Δὲν χρειάζεται οὐτε κουβέντα!

Διαβάζοντας τίς γραμμὲς αὐτές, ὁ ύπαστυνόμος Μπάρκλετ συνωφρυώθηκε καὶ, δαγκώνοντας νευρικάμενά τὸ πούρο του, ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει ἑνα-τίον τὸν ἀρχηγὸν πὸν πηγαίνουν νὰ ἐπιδεικνύονται ἀντὶ νὰ διευθύνουν μόνι τους τίς ἐργασίες τῆς υπηρεσίας των. Γιατί, πρὸ παντός, ὁ ύπαστυνόμος δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν παίρνουν στὴν κοροϊδία.

■ ■

Ήταν περίπου μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ Τόνυ Ντόλιγκερ σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητό του στὴν 10η ὁδὸ, λίγο παρακάτω ἀπ' τὸ πρατήριο βενζίνης τῆς λεωφόρου Ἀτλάντικ. Ήταν ἀπολύτως ψυχραῖος γιὰτὶ ή μέθοδος ἐργασίας του ἦταν δοκιμασμένη καὶ δὲν ἐπέφερε ποτὲ ἔξω! Όλα τὰ εἶχε λεπτομερώς κανονισμένα ἐκ τὸν προτέρων. Τὸ μοτέρ του δὲν τὸ ἔθυσε ὁ λωσδιόλου γιὰ νὰ μὴν παγώσῃ ή μηχανή καὶ δὲν μπόρεσῃ ὕστερα νὰ πάρῃ εὐκόλα φωτιά. Τὸ ἀφῆσε νὰ δουλεύῃ ἀργά.

Ύστερα, πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου καὶ σὲ λίγο παρακολουθοῦσε τίς ἐκθέσεις πὸν ἔσπελναν τὰ διάφορα τμήματα.

Ἐνῶ ἀκούε με προσοχή, ἔβγαλε ἓνα ρεβόλβερ ἀπὸ μιὰ θήκη τοποθετημένη κοντὰ του καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ ἑπάνωφοριού του.

Τὸ ράδιο δὲν ἔδινε καμμιὰ ἀνησυχαστική εἴδηση. Ο Τόνυ Ντόλιγκερ συνέχισε τὸν δρόμο του ὡς τὸ πρατήριο ψιθυρίζοντας ἱκανοποιημένος:

—Ω-κέη! (Όλα ἐν τάξει!).

Ἐνα αὐτοκίνητο ἔβγαλε ἀπ' τὸ πρατήριο, ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ ὁ Ντόλιγκερ. Τὸ ἀφῆσε νὰ περάσῃ καὶ μῆκε ὕστερα με τὴν σειρά του κ' αὐτὸς στὸ πρατήριο.

Πηδώντας ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Τόνυ εἶπε στὸν μοναδικὸ ὑπάλληλο τῆς υπηρεσίας πὸν τὴν σ'ιγμὴ ἐκείνη ἔβαζε στὴ θέση του τὸν σωλήνα τῆς βενζιναντλίας.

—Μοὺ χρειάζονται πέντε λίτρες, εἶπε.

—Μάλιστα, κυρίε, ἀμέσως, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπάλληλος μ' ἓνα χαμόγελο.

Ο Τόνυ τὸν ἀκολουθῆσε ὡς τὴν ρεζέρβα πὸν βρισκόταν κοντὰ στὸ γραφεῖο. Ἐκεῖ, ὁ Τόνυ τοῦ ἐξήγησε καλ-λίτερα καὶ θετικώτερα πρὸ παντός τί ζητοῦσε ἀπὸ αὐτόν, ἀπειλώντας τὸν μετὸ ρεβόλβερ του.

—Νὰ μὴ μὲ φέρῃς στὴν δυσάρεστη θέση νὰ τὸ χρησιμοποιήσω, βεβαίως. Ἄν με ἐξαναγκάσης ὅμως θυμήσου τί ἔπαθε τὸν περασμένο μῆνα ὁ ὑπάλληλος τοῦ πρατηρίου τοῦ Ρέντσταουν.

Ο ἄλλος θυμόταν πολὺ καλὰ ὅτι ὁ συνάδελφός του πὸν ἀνέφερε ὁ γκάγκστερ εἶχε πληγώῃ βαρεῖα με μιὰ σφαῖρα κατὰσπῃ γιὰτὶ τὸλμησε νὰ προβάλῃ ἀντίσταση.

Καὶ ἐλέποντας τὸ ἀποφασιστικὸ ὕφος τοῦ Ντόλιγκερ καθὼς καὶ τὸ ρεβόλβερ πὸν κρατοῦσε στὸ χέρι του ἀδείασε τίς τσέπες του χωρὶς λέξη καὶ παρέδωσε τὸν περιεχόμενό του στὸν ληστή. Ὑστερα, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίσταση, χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρία, ἀφῆσε τὸν ληστὴ νὰ ἀνοίξῃ τὸ ταμεῖο καὶ νὰ δάλῃ χέρι σ' ὅλη τὴν εἰσπραξη, μέχρι τελεταίας πεντάρας.

Μὴν κινήσῃς ἀπὸ δῶ, συμβούλεψε ὁ Τόνυ τὸν ἄνθρωπο πὸν τρομοκρατημένος τὸν κυττάζε καὶ πρὸ παντός μὴν πλησιάζῃς τὸ τηλέφωνο. Γιατί ἀπὸ πηνήντα μέτρα ἀπόσταση νὰ σὲ πυροβολήσω, εἶναι ἀδύνατο νὰ μοὺ γλυτώσης.

Καὶ χωρὶς καμμιὰ βιασύνῃ ὁ Τόνυ ξανακάθησε στὰ μαξιλαράκια τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ ξεκίνησε. Ὅταν ἔφθασε στὴν λεωφόρο Ἀτλάντικ στράφηκε δεξιά.

Τὰ τριξίματα τοῦ ραδιοφώνου ξανάρχισαν ἀπότομα καὶ σὲ λίγο μιὰ φωνὴ ἀκούγεται, πὸν δλοένα γινόταν καὶ πὸ ἐπιτακτική:

«Κοινοποιήσεις σὲ ὅλους τοὺς αὐτοκινητιστὰς καὶ μοτοσυκλετιστὰς πόλισμαν! Ἐνα πρατήριο βενζίνης πὸν βρίσκεται στὴν γωνία τῆς λεωφόρου Ἀτλάντικ, ἐλῃστεύθη...»

Ἐπακολούθησε περιγραφή τοῦ Τόνυ καὶ τοῦ αὐτοκινήτου.

«Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ληστοῦ φέρει τὰ ἀρχικά τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Υόρκης, ὁ ἀριθμὸς ὅμως δὲν εἶναι γνωστός. Τὸ εἶδαν στὴν λεωφόρο Ἀτλάντικ νὰ τρέχῃ πρὸς δυμάς. Συγκεντρωθῆτε σὲ ὅλους τοὺς δρόμους πὸν φθάνουν ἐκεῖ. Ο ληστής εἶναι ὀπλισμένος, εἶναι στὸν δὲ ὅτι πρόκειται περὶ δολοφόνου. Σινιάλο 25. Καμμιὰ συμπληρωματικὴ πληροφορία πρὸς τὸ παρόν.»

Ο Τόνυ ἔβγαλε τὸ ἑπάνωφορί του καὶ τὸ κακέτο του καγχάζοντας καὶ φόρεσε ἓνα καπέλλο φέτρ τελεταίας μόδας.

—Καὶ ἂν ἀκόμη ἤμουν τόσο τρελλὸς ὡστε νὰ διευθυνθῶ πρὸς δυμάς, ψιθύρισε, δὲν θὰ κινδύνευα καθόλου, ντυμένος ἔτσι. Ἄς κυνηγοῦν τώρα τὸν ληστὴ μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ πὸν μετέδωσαν μετὸ ράδιο.

Ἐξαφνα εἶχε μιὰ λαμπρὴ ἐμπνευση. Ἐκανε στροφή καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Μπρόντγουαι, προσθέτοντας εὐθυμα:

—Ἡλίθιοι!

■ ■

Ἐνῶ ὁ Τόνυ, χωρὶς νὰ στενοχωρῆται ἀπὸ τὸν συνωτισμὸ τὼν αὐτοκινήτων,

γκάγκστερ ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΡΟΤΣΕΛ

ἔτρεχε μετὰ τὴν κανονισμένη νυκτερινὴ ταχύτητα, ἄκουσε στὸ ράδιο μιὰ καινούργια εἴδηση:

«Ἀπευθύνεται σὲ ὅλους τοὺς αστυνομικούς... Ο ληστής πὸν ἔκανε τὴν ληστεία τοῦ πρατηρίου βενζίνης τῆς λεωφόρου Ἀτλάντικ ἔχει μόνον ἓναν φάρο μπροστὰ στὸ αὐτοκίνητο. Σταματήστε ὅλα τὰ αὐτοκίνητα πὸν φωτίζουναι κατ' αὐτόν τὸν τρόπο. Σινιάλο 54. Τίποτε ἄλλο πρὸς τὸ παρόν.»

Ο Τόνυ Ντόλιγκερ ἐνοίωσε μιὰ ἀνατριχίλα σὲ ὅλο του τὸ κορμί. Σηκώθηκε ἀπάνω ἀπ' τὸ βολάν καὶ κύτταξε ὁλόγυρά του. Οἱ δυὸ φάροι τοῦ φαίνονταν σὲ καλὴ κατάσταση. Τοὺς ἀναβόσθισε πολλές φορές γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ. Λειτουργοῦσαν μιὰ χαρὰ.

Ο Τόνυ βυθίστηκε καὶ πάλι στὰ μαξιλαρία τοῦ καθισματός του μ' ἓναν στεναγμὸ ἀνακουφίσας λέγοντας δυνατὰ:

—Διερωτῶμαι ποῖο κτήνος μποροῦσε νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ τέτοια θαλακώδη πληροφορία! Ὁρισμένως, ή αστυνομία ὅσο πάει κ' ἀποκτηνώνεται!

Αὐτὴ ή σκέψῃ τὸν ἔκανε νὰ γελάσῃ μετὰ τὴν καρδιά του.

Τὸ πρόσωπο ὅμως τοῦ γκάγκστερ σκυθρωπάσε μονομιάς. Τὰ στριγγίματα τὼν μοτοσυκλεττῶν ἀκούγονταν τώρα κοντὰ του κ' εἶδε ἓνα ὀπλοπολυδὸλο νὰ προβάλῃ πᾶν ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο γεμάτο ἀστυνομικούς.

Ἀναγκάστηκε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητά του καὶ σὲ λίγο νὰ σταματήσῃ ὁ λωσδιόλου.

Τότε, ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο τὼν αστυνομικῶν κατέβηκε ἓνας ντέτεκτιβ πὸν πήρε τὴν θέση τοῦ Ντόλιγκερ στὸ βολάν. —Κάθῃσε κοντὰ μου, διέταξε, ἐγὼ θὰ σὲ οδηγήσω!

Ο γκάγκστερ εἶχε ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ ἀντισταθῇ: δὲν ἀστεϊεύεται ὅμως κανεὶς μετὰ ὀπλοπολυδὸλα καὶ τὸ ὕφος τοῦ ντέτεκτιβ ἔδειχνε τὴν ἀποφασιστικότητα, ὡστε συλογίστηκε πὸς θὰ ἦταν σωστὴ τρέλλα νὰ μὴν ὑπακούσῃ.

Ο Ντόλιγκερ καταριόταν τὴν μοιραία σύμπτωση πὸν τὸν εἶχε φέρῃ ἀντιμέτωπο με τοὺς ντέτεκτιβ: συνένοχο δὲν εἶχε κανέναν ὡστε νὰ φοβάται προσία, ἀλλὰ ἀσφαλῶς, εἶχε πέσει σὲ καμμιὰν ἐνέδρα ή τὸν ἀναγνώρισε κανένας πρατηριοῦχος βενζίνης κ' ἔσπευσε νὰ τὸν καταγγείλῃ.

Ἐπ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἓνας ἄλλος ντέτεκτιβ ὀπλισμένος με ρεβόλβερ καθόταν ἀναπνευστικὰ στὸ πίσω κάθισμα.

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε μετὰ μεγάλη ταχύτητα χωρὶς νὰ τὴν κανέναν κανονισμό: ὅσες φορές οἱ πόλισμαν τῆς τροχαίας κινήσεως ἔκαναν νὰ τὸ σταματήσουν, ἔβλεπαν τὸ σῆμα τῆς αστυνομίας καὶ χαιρετοῦσαν, ἀφήνοντάς το νὰ περάσῃ.

Μ' αὐτὴ τὴν συνοδεία, ὁ Τόνυ Ντόλιγκερ ἐπέστρεψε στὴν πόλη.

Εξυπνα και κουτά

ΜΕΤΑΞΥ ΓΕΙΤΟΝΙΣΜΩΝ

Κουβεντιάζουν ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνῶ ποτίζουν τὰ βασιλικά τους.

—Τί τραβᾶ καὶ μὲν κυρὰ Ρόζα ἀπὸ τὸν ἀντρα μου, τὰ βλέπεις. Πάντα κραστὸ μυρίζει τὸ στόμα του τὰ βράδια.

—Ἐμένα ὁ δικός μου, δὲν μυρίζει τίποτα κυρὰ Λενιώ μου! Μοὺ τὸν φέρουν ξεμέθυσο κάθε πρωὶ ἀπὸ τὸ τμήμα!

■ ■

ΣΤΟΡΓΗ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

Ἡ κυρὰ δίνει τίς οδηγίες τῆς στὸν χειρουργὸ πὸν πρόκειται νὰ ἐγχειρήσῃ τὸν ἀντρα τῆς:

—Καὶ προσέξτε γιὰτὸς μου πολὺ, ἀπὸ κεῖ πὸν θὰ τὸν πιάνετε, γιὰτὶ γαργαλιέται πολὺ!..

■ ■

ΣΤΗ ΜΕΘΗ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

Ἐκεῖνος (τύπος Ἀργεντινοῦ μετὰ κλασσικὲς παραμύθιες).— Δὲν νοιώθετε μέσα σας τίποτα τὸ ἐξωτικό, ἀπ' τίς τροπικὲς χώρες;

Ἐκεῖνη.— Βεβαίως. Τίς... μπανάνες, πὸν ἔφαγα τὸ μεσημέρι. Δὲν κατώρθωσα νὰ τίς χωνέψω ἀκόμα.

■ ■

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΛΕΠΤΑ... ΕΚΕΙΝΗΣ

Ἐκεῖνος.—Σὲ περίμενα δυὸ ὁλόκληρες ὥρες.

Ἐκεῖνη.—Δὲν ἔχεις δίκιο νὰ θυμῶνῃς. Σὲ εἶχα προειδοποιήσῃ πὸς θ' ἀργήσω τρία-τέσσερα λεπτά...

ΑΛΗΙΝΙΣΜΟΣ!

—Ἐλα λοιπόν, τί περιμένεις; Πέτα μου τὸ σχοινί σου!

—Δὲν μπορῶ! Τὸ ἔβγαλα στὸ κρεμαστὰς τοῦ πόρτ-μαντῶ!

ΛΟΥΙΣ ΡΟΤΣΕΛ

λα, ή αγάπη θέλει θυσιές. Μή ζητάς να κανονίσεις τη ζωή σου με τη λογική. 'Η καρδιά έχει τη δική της λογική κι' ίσως πρέπει αυτήν ν' ακούμε πάντα...

'Η Πάολα άκουγε σάν μεθυσμένη τά λόγια του Πέτρου, που βρισκόταν σέ μία έρωτική έξαρση.

—Χρόνια περίμενα αυτή τη νύχτα που θα κρατούσα στην άγκαλιά μου τη γυναίκα που θ' αγαπούσα και θα της ψιθύριζα τά πιο θερμά έρωτικά λόγια. Κύτταξε τ' άστρα Πάολα... Κύτταξε τ' φεγγάρι, τη θάλασσα... Νομίζεις ότι μιλούν για την αγάπη κι' όλα μ'ας λένε: Θά είμαστε κουτοί αν άφήσετε αυτή την ευκαιρία να φύγει... Δέν θα την ξαναβρήτε, ποτέ πιά... Πές μου Πάολα...

'Εκείνη έμεινε συλλογισμένη.

—'Ακουσέ με Πάολα, συνέχισε ο Πέτρος. Σέ μία ώρα τ'όλο πλοίο θα πιάση στο πρώτο λιμάνι. Πρίν ξεμερώσει θα έχη σηκώσει πάλι την άγκυρά του. Ούτε ο άντρας σου ούτε ή γυναίκα μου θα ευνήσουν. 'Εγώ θα είμαι στην άποβάθρα, έτοιμος για όλα... Θά σέ περιμένω... 'Ακούς;

—Ναι...

—Θάρρης;

—Θά σκεφθώ...

—'Ασε την καρδιά σου να σκεφθί Πάολα. 'Εκείνη θα σκεφθί τα χρόνια που θάρρουν. Κάνε δ,τι θά σού πη.

—Κι' εκείνοι τι θα γίνουν;

—Φυσικά, δέν πρόκειται να πεθάνουν άπ' τη στενοχώρια τους. Εύτυχως γνωρίζονται. Θά κάνουν παρέα μαζί και ίσως ζητήσουν παρηγοριά ο ένας σ'όν άλλον, σάν ζμοιοπαθείς...

Αυτά τά λόγια έλεγον στις τρείς μετά τα μεσάνυχτα.

Στις τέσσερις τ'ο καράβι είχε άράξει στην παραλία τ'ο πρώτου λιμανιού. 'Ο πρώτος που έπήδησε έξω στην άποβάθρα ήταν ο Πέτρος. Κρατώντας μία βαλίτσα σ'ό χέρι έβόδιζε νευρικός με τά μάτια σ'ηλωμένα σ'ό πλοίο.

'Η σιλουέττα της Πάολας φάνηκε σ'ή σκάλα.

—'Ετρεξε κοντά.

'Η Πάολα, με μία μικρή βαλιτσούλα κι' αυτή σ'ό χέρι, πήδησε στην άποβάθρα.

—'Ο Πέτρος την πήρε στην άγκαλιά του.

—'Αγάπη μου, ψιθύρισε...

—Πού θά πάμε; ρώτησε εκείνη.

—Σ'ό λιμάνι της εύτυχίας...

—Και πού είναι αυτό τ'ο λιμάνι;

—Παντού όπου θά είμαστε κι' έμεις...

—'Ας φύγουμε τώρα...

Μιά ώρα άργότερα, ένω άρχισε να ξημερώνη, είδαν από μακριά τ'ο καράβι που έφευγε. 'Η Πάολα έδάκρυσε.

—'Ισως δέν έπρεπε, ψιθύρισε.

—'Οχι Πάολα, έπρεπε... Σ'ό τ'ο είπα και πρίν: Φταίμε τάχα έμεις αν ή μοίρα διάλεξε την άποψινή νύχτα για να μ'ας στείλη την αγάπη;...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΑ ΑΣΠΡΑ... ΝΕΓΡΑΚΙΑ

Σέ μερικές φυλές Νέγκρων, ή γέννηση ενός λευκού παιδιού από μαύρους γονείς θεωρείται ως θαύμα και ο μικρός άσπρόμαυρος, γίνεται δευτός με τιμές Θεού.

Τ'ο έναντίον, σέ άλλες φυλές μαύρων, ή γέννηση ενός λευκού παιδιού θεωρείται ως κατάρα και προάγγελος καταστροφών. Τ'ο μικρό άφρίσεται τ'ο κόσμον τά μαρτύρια, αν δέν τ'ο σκοτώσουν σ'ά τελευταία κιόλας!

ΜΙΣΘΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

'Απορούμε συχνά διαβάζοντας για τ'ους μισθούς που παίρνουν οι ήθοποιοί τ'ο κινηματογράφου και πού συχνά φθάνουν... άστρονομικούς αριθμούς.

'Εν τούτοις και σέ παλαιότερες εποχές πληρώθηκαν μυθώδη ποσά σέ μισθούς, αν όχι σέ «άστέρους» κινηματογραφικούς, έφ' όσον δέν είχε ακόμη έφευρεθί ή κινηματογράφος, αλλά πάντως σέ καλλιτέχνες μεγάλους.

Κατά τά τέλη τ'ο περασμένου αιώνας ο πρώτος τενόρος μεγάλης όπερας μπορούσε να πάρη έως 100.000 γαλλικά φράγκα τ'ον χρόνο (φράγκα της εποχής!) για 84 παραστάσεις όλο-όλο.

'Η περίφημη Μαλιμπράν έπαιρνε όταν τραγουδούσε σ'ό θέατρο Ντεράν-Λάν, σ'ό Λονδίνο 150 λίρες στερλίνες την βραδυά! Ποσό μυθώδες για την εποχή της.

'Η Γκριζί, πήρε στην Ν. Υόρκη για μία βραδυά 400 λίρες και σ'ό Λονδίνο, επίσης για μία παράσταση 60.000 γαλλικά φράγκα δηλ. 420.000 δραχμές!

'Η 'Αδελίνα Πάτι που θριάμβησε σ'ά 1867, δέν τραγουδούσε με δλιγότερο από 30.000 φρ. την βραδυά! Και ο μεγάλος θιολιστής Παγανίνι έπαιρνε περίπου άλλα τόσα...

Τέλος, προσέφεραν σ'όν μεγάλο μουσουργό Ροσίνι ένα εκατομμύριο για έξι μήνες, εάν έδχετο να παίξη ο ίδιος τ'ον ρόλο τ'ο Φίγκαρο σ'όν «Κουρέα του της Σεβίλλης».

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

'Ετσι, σάν ένα χρώμα τ'ο δειλινού θουδό,

Σάν τ' άνθος που πεθαίνει σιγά σ'ή σκοτεινιά,

Δίχως κραυγή, αγωνία, παράπονο, τραδω,

Τ'ον ίδιο τ'ον εαυτό μου σ'ήν άπολημονιά.

Τ'ο δάκρυ μου σ'ά στάλα μιάς σιγαλής έροχής

Θαμπό μαργαριτάρι τρέμει σ'ί άγνό μου φως,

(Τ'ο σπαραγμό ποιός νοιώθει μιάς άφωνης ψυχής;)

Και λυώνει με έδω κάτου ο πόνος μου ο κρυφός.

Πώς άλλαξαν, αλήθεια, και νόμοι και ρυθμοί!

'Ολόκληρος ο κόσμος πώς άλλαξε με μιάς!

Δέ μένει τίποτ' άλλο, τ'ή μαύρη αυτή στιγμή,

Παρά ή άπελπισία της γύρω μου έρημιάς.

'Αγνώριστη, όπως ήρθες, φύγε, δειλή ψυχή,

Σ'ό τραγικό ταξίδι και σ'ό παντοτεινό, Σ'ό θύσε, σάν ένα ρόδο σέ μία γυμνή έροχή,

Σ'ά χρώμα ξεχασμένο σέ σκοτεινό ούρανό.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

(«Πεπρωμένα»)

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΩΝ ΠΟΥ ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΥΝ

Πιστεύετε στην άστρολογία; Στην τέχνη δηλ. που εξετάζοντας την νύχτα τά άστρα, προλέγει τ'ο μέλλον; Οι πιο σκεπτικιστά θα χαμογελάσετε ειρωνικά. Και όμως, υπήρξε εποχή που δ,τι θεωρούμε έμεις σήμερα την άστρονομία, την έπιστήμη δηλαδή που ασχολείται με τις φυσικές ιδιότητες και την κίνηση τ'ων άστρων, θεωρούσαν άλλοτε την άστρολογία. Την είχαν δηλ. ως μία έπιστήμη, από τις μεγαλύτερες, όπως είναι και ή άρχαιότερα τέχνη ή έπιστήμη σ'όν κόσμο. 'Ο άνθρωπος, όταν πρωτόηλε σ'όν κόσμο, σ'όν ούρανό έσκόπεσε πρώτα τ'ο βλέμμα τ'οις κυττάζε γύρω του: 'Απ' αυτόν ζήτησε να μάθη τ'ο μυστήριο της γενέσεώς του και τ'ο μέλλον που θά έχη ή ύπαρξή του. 'Υπήρξαν άστρολόγοι διάσημοι, όπως ο περίφημος Νοστροδάμος και άλλοι, που οι άστρολογικές των προφητείες δέν έπεσαν ποτέ έξω.

Και ως τώρα ακόμη, σ'όν 20ον αυτόν αιώνα τ'ο ραδίου και τ'οις ήλεκτρισμού, ή άστρολογία έχει τ'ους θιασώτας της τ'ους φανατικούς υπαδούς της.

Θά σ'ας αναφέρουμε μερικά γεγονότα από την ιστορία της, για να δ'ήτε ότι δέν ήταν όλωσδιόλου χωρίς βάση ή πίστη που έδιδε ο κόσμος σ'ά παλαιότερα χρόνια στην έπιστήμη τ'ων άστρων.

'Ο περίφημος άστρολόγος Λού Γκασούρι, συγγραφέας τ'οις «Τραγκάκιους 'Αστρολόγικους», είχε προείπει σ'όν βασιλέα της Βολωνίας, Ζάν Μπεντιβόλιο, ότι μέσα σ' ένα χρόνο θά έχανε τ'ον θρόνο του.

'Ο τύραννος θύωσε και έβαλε τ'ον άστρονόμο σ'ά βασανιστήρια.

'Εν τούτοις, προτού περάση χρόνος, ο Πάπας 'Ιούλιος ο Β'—οι πάπαι τότε ήσαν ως γνωστόν, και κοσμικοί άρχοντες, με στρατό και δικαιώματα βασιλέως—έξεστράτευσε εναντίον του και τ'ον έξεθρόνισε.

'Ο ίδιος άστρολόγος, είχε προείπει στην Αικατερίνη τ'ων Μεδίκων ότι «τ'ο όνομα Σαίν-Ζερμαίν θά την έβλεπε να πεθαίνει». 'Η Αικατερίνη τρομοκρατημένη, άπέφυγε από τότε κάθε μέρος που έφερε τ'ο όνομα αυτό. 'Εν τούτοις όταν κάποτε άρρώσθησε, φώναζε έναν παπά, αλλά τ'ο κάκου αυτός προσηχηθή για να την σώση. Σέ λίγο ή Αικατερίνη πέθαινε σ'ά χέρια του. Τ'ον παπά αυτόν τ'ον λέγαν Σαίν-Ζερμαίν!

'Ο Μορίτ, διάσημος γιατρός στην εποχή του και άστρολόγος, έκλήθη μία μέρα να έξετάση τ'ο άρροσκόπιο μιάς προσωπικότητας της όποιας τ'οις είχαν κρύψει τ'ο όνομα.

—Θά πεθάνη στην λαιμητόμο! προφήτεψε ο Μορίτ για τ'ον άγνωστο αυτό εύπατρίδη.

—'Αδύνατο τ'οις είπαν όσοι τ'ον ρώτησαν. Γελασθήκατε. Πρόκειται για τ'ον κ. ντε Σέν-Μάρε, τ'ον εύνοστικό τ'οις βασιλέως!

Και αυτός ο κ. ντε Σέν-Μάρε διασέδασε πολύ σάν άκουσε την προφητεία, και γέλασε μαζί με τ'ον βασιλέα, Λουδοβίκο 13ο σ'όν όποιο την διηγήθηκε.

Και όμως! Σέ λίγες μέρες τ'οις έπαιρναν τ'ο κεφάλι, ως συνωμότη!

'Ο ίδιος είχε προφητεύσει για κάποιον άλλον άρχοντα της αύλης τ'οις Λουδοβίκου ότι θά πέθαινε θύμα δυστυχίματος και πραγματικά σέ λίγες μέρες ο αύλικός αυτός σκοτωνόταν σέ κυνήγι έξ έπρροσεξιάς από ένα άλλον αύλικό.

'Από τότε κανείς πιά δέν τόλμησε να ζήτηση τ'ο άρροσκόπιό του από τ'ον Μορίτ.

'Ολοι είχαν τρομοκρατηθί.

Ο Ντυραντάλ, ο άρχαιοπώλης της δοδού Πιός προσπαθούσε να βάλη λίγη τάξη σ'ό μαγαζί του, όταν ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά και μπήκε μέσα ένας φουκαράς μπόεμ, με σουρωμένο πρόσωπο άπ' την νηστεία και εύρύχωρο, «φλοτάν» παντελόνι.

'Ο Ντυραντάλ κατσούφιασε κι' ύποδεχθηκε τ'ον νεοελθόντα μ' ένα γρυλλισμό.

—Πάλι έσύ, Ταπινουά; Μά δέ σ'οις είχα πη, Χριστιανέ μου, πώς είναι περιττό να ξαναρθής;

—Κύριε Ντυραντάλ, μόλις τέλειωσα ένα άριστούργημα, είναι τ'ο άριστούργημα τ'ων αιώνων!

—'Ολο αυτό μοις κοπανάς!

—Αυτή τη φορά, δέν είναι παίξε-γέλασε. Είναι να τ'ο βλέπης και να τρέχουν τά σάλια σου. Για ρίξτε μία ματιά!

Κι' ο ζωγράφος έδειξε σ'όν άρχαιοπώλη ένα πίνακα—ένα πινακίο μάλλον που περιείχε, ζωγραφιστά, φρούτα κι' ένα μπουκάλι κρασί. 'Ο Ντυραντάλ όμως, έπέμενε να τ'ον ξεφορτωθί:

—Ματαιοπονείς, σ'οις λέω. Είναι ξεπεσμένες τιμές. 'Εδώ ο κόσμος δέν έχει χρήματα να αγοράση φρούτα στην αξία της αγοράς...

—'Ακριβώς. 'Ενας λόγος παραπάνω. Θά βλέπη τ'α φρούτα ζωγραφιστά... και θά χορταίνει!

—Πουλώ... αλλά δέν αγοράζω!

—Είναι ή τελευταία σας λέξη;

—'Η τελευταία!

—Σ'ας άφήνω αυτόν τ'ον πίνακα. Θά τ'ον μελετήσετε με την ήσυχία σας... και τ'α ξαναλέμε!

—Πάρε τον πίσω... και δρόμο!

'Ο Ταπινουά, όμως, δέν τ'ον άκουγε πιά. 'Αφησε τ'ον πίνακα άπάνω σ' ένα καναπέ σ'όλ Λουδοβίκου 15ου και έγινε λαγός!

—Τι κολλισίδας αυτός ο άνθρωπος! μουρμούρισε ο άρχαιοπώλης. Με τ'ον δ'κα να τ'α αγοράσης τ'α φρούτα αξίζουσ π'ο πολύ άπ' τ'ον πίνακα!

—'Ερριξε σ'όν πίνακα ένα περιφρονητικό βλέμμα, σήκωσε τ'ους ώμους κι' έπαψε να τ'ον συλλογίζεται.

□ □

—'Υστερα από μία ώρα περίπου, ή πόρτα άνοιξε και πάλι: αυτή τη φορά φάνηκε ένας άγνωστος που και μόνη ή θέα τ'ου έκανε τ'ον άρχαιοπώλη να γεμίση σ'ό χαρά.

'Ο νεοελθών ήταν ένας ψηλός με ρούχα από χτυπητό ύφασμα που δέν είχαν καθόλου κομψότητα. 'Ενα ζευγάρι ματογυάλια από έκάγι, ένα ποδύο πολυεκατομμυριούχου, γραβάτα μ' ένα μπριγιάν που άκτινοβολούσε... Με την δσφρηση που έγουν όλοι οι άρχαιοπώλαι, ο Ντυραντάλ κατάλαβε άμέσως πώς είχε να κάνη μ' έναν πλούσιο ξένο, 'Αμερικανό κατά πάσαν πιθανότητα.

Κι' ή παρουσία ενός 'Αμερικανού σ' ένα κατάστημα άρχαιοπώλου σημαίνει πάντα πώς «κάτι μπορεί να γίνη»...

Πίναξ αξίας

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Ο Ντυραντάλ άμέσως άρχισε τις ύποκλίσεις, τ'α χαμόγελα, τις φιλοφρονήσεις.

—Τι έπιθυμεί ο κύριος;...

—Τίποτε! 'Ηθελα βλέπεις άπλως μαγαζί σας...

—Παρακαλώ. Κυττάξτε και θαυμάστε με την ήσυχία σας... Τι λέτε γι' αυτό τ'ο βάζο τ'ων Σεβρών...

—'Οχι... Δέν άρρώσεις...

—Και γι' αυτόν τ'ον θώρακα; Τ'ον φορούσε ο Λουδοβίκος 15ος σ'ό Μπουβιν και...

'Ο 'Αμερικανός όμως, έδειχνε τ'ον πίνακα που είχε άφίσει εκεί προσωρινά ο Ταπινουά. 'Ο Ντυραντάλ τινάχτηκε:

—Αυτό είναι σαχλαμάρα! Καλλιτέρα άπ' αυτά τ'οις ίδιου ζωγράφου μπορείτε να βρ'ήτε σ'ό Δημοπρατήριο.

—'Ετσι; 'Όστε έγκω τρέχεις εκεί!...

Καθώς ο ξένος έκανε να όρμήση έξω,

'Ο Ντυραντάλ έπαιρνε τ'ο καπέλλο του και έσπευδε σ'όν Ταπινουά

ο Ντυραντάλ τ'ον έπιασε άπ' τ'ο μανίκι με μία ξαφνική άνησυχία:

—Μά... μιλάτε σοβαρά; ρώτησε.

—Είς ύποθέσεις πάντοτε όμιλείς έγκω σοβαρώς. Αυτό τ'ο μικρός πράγκμας ένθουσιάζει εαυτός μου. Πόσον;...

—Ξέρω έγώ; Είμαι άπροετομαστος να σ'ας άπαντήσω.

—Πέντε χιλιάδες!

—Τι έκανε, λέει!!!!

'Ο Ντυραντάλ ένοιωσε ζάλη. Καλά είχε μυριαστή μία λαμπρή δουλειά. Αυτός ο 'Αμερικανός ήταν Κορόϊδο— με κεφαλαίο Κ. Είχε την λέξη να αγοράση τ'ον πίνακα. 'Επρεπε λοιπόν ο Ντυραντάλ να έπαφελή της εύκαιρίας. Χαμογέλασε.

—'Οχι, είπε, δέν θά σ'ας τ'ο άφίσω για 5.000. Αυτός ο πίναξ είναι άριστούργημα.

—Τώρα ντ'έν έλέγκατε σαχλαμάρες;

—Τ'ο είπα για να σ'ας δοκιμάσω;

—Δέκα χιλιάδες φράγκα και ξεχωριστά τ'ο κάδρο.

—Πόσον έν έλω;

—12.500.

—Γουέλλ!

—Τ'ο αγοράζετε; Θά τ'ο πάρετε μαζί σας;

—Καθαρίσατε κάδοον από έγκω πηγαίνεις εις την Τρόπεζαν. Κ'οι φέρονω μόνευ-χρήματα... Γκούντ μπάυ!

'Ο Ντυραντάλ ήταν τρελλός άπ' την χαρά του. Τι λαχείο, τ'οις είχε πέσει! Τώρα, έπρεπε να αγοράση τ'ον πίνακα άπ' τ'ον ζωγράφο στην πιο φτηνή τιμή. Σ' αυτό δέν θά συναντούσε καμιά δυσκολία όμως, γιατί ο Ταπινουά συνήθως ήταν πολύ συμβιβαστικός.

Είναι γνωστή ή παραδοχή τ'ων «Μποέμ». Φουκαράδες άνθρωποι, για ένα πενηντόφραγκο πουλούν έναν πίνακα, για ένα κομμάτι ψωμί ένα ποίημα, για ένα έλάχιστο ποσόν ένα βιβλίο. Και καμιά φορά, τυχαίνει να άξίξη τ'ο έργο και να κάνη, άγοώτερα, πλούσιο τ'ον αγοράστή!

'Ο Ντυραντάλ έτριβε τά χέρια του... σέ σημείο να τ'α γδάρη! Τι Πακτωλός, ήταν αυτός που είχε άνακαλύψει! Σίγουρα θά εύλογούσε την στιγμή που είχε πατήση ο 'Αμερικανός τ'ο πόδι του σ'ό μαγαζί τ'οις άρχαιοπώλου για να φέρη την εύδαιμονία.

—'Ονειρα...

□ □

Λίγα λεπτά άργότερα, ο Ντυραντάλ έπαιρνε τ'ο καπέλλο του κι' έσπευδε σ'όν Ταπινουά την ώρα που εκείνος έτοιμαζόταν να βγί.

—Μπά! έκανε ο ζωγράφος. 'Ο κ. Ντυραντάλ! Ποιά εύτυχής σύμπτωση σ'ας φέρνει άπ' έδω;

—Σκέφθηκα, άποκρίθηκε ζωηρά ο άρχαιοπώλης, κι' αγοράζω τ'ον πίνακα σου.

—'Ερχόσατε πολύ άργά! 'Ο πίναξ μου δέν είναι πιά για πούλημα!

—'Αφησε αυτά τά άστεία!

—Δέν άστειεύομαι καθόλου. Πρό όλλου γνώρισα έναν παραλή που είδε έναν πίνακα μου σ'όλ Κλοσπάτ, τ'οις συναδέλφους σας. Και φαίνεται άποφασισμένος να μ'οις αγοράση όλο τ'ο στόκ.

—Πώς είναι;

—Τ'ο στόκ μου;

—'Οχι καλέ; ο παραλή;

—Μοιάζει 'Αμερικανός.

'Ο Ντυραντάλ συγκρατήθηκε για να μην ξεφωνήση: «'Απ'ός είναι!»

—'Εσκασε όμως σ'ά γέλοια:

—'Ο 'Αμερικανός αυτός είναι άπατεώνας, είπε. Πρό όλλου τ'ον συνέλαβαν.

—'Οχι-δά!

—'Ενώ έγώ είμαι σοβαρός πελάτης. Μ'οις χρειάζεται ένα κάδρο. 'Αγοράζω τ'ον δικό σας.

—Θά μου έπιστρέψετε όμως τ'ον πίνακα!

—'Οχι. Θά βρώ κανέναν ήλιθιο να τ'ον

Και έσυνε μ' ένα χαμόγελο σ'ά χείλη.

πασάρω, έστω και για να... πιάνη μυϊ-
γες με δαυτον!

-Πόσο μου δίνετε;
-Πενήντα φράγκα!
-Είναι κουταμάρα!
-Ο πίνακας;

-"Όχι: να με έμποδιζετε απ' τις πολυ-
τιμες ασχολίες μου για 50 φράγκα! Πάω
στην αστυνομία.

-100 φράγκα.
-Πάω να δω τα μούτρα του άπατεώνα
του 'Αμερικανού. Θά του κάνω μήνυση.
Θά πω πως θέλησε να μ' εξαπατήσει και
θά είναι αυτό σπουδαία διαφήμιση για
μένα.

-200 φράγκα.
-Μά γιατί επιμένετε τόσο;
-Σύμφωνοι, λοιπόν;

-'Αστειεύστε βέβαια! Αυτή η διαφή-
μιση θά με κάνει διάσημο μέρα με τη
μέρα, τ' έργα μου θά αποκτήσουν αξία.
-Αυτό είναι αλήθεια! Και γι' αυτό
σας προσφέρω 500 φράγκα για τόν πί-
νακά σας.

-Τόν πίνακα ενός καλλιτέχνη που εί-
χε ιστορίες μ' έναν αμερικανό άπατεώ-
να! "Όχι!

-1000! 2000!

-'Ας πούμε 2500!

-'Εστω, 2500!

-Νά εξηγούμεθα όμως: αυτά είναι για
τό κάδρο. Και τώρα για τόν πίνακα;
-Ο Ντυραντάλ λίγο έλειψε να λιποθυ-
μήση. Τελοςπάντων, κατόρθωσε να κλεί-
ση συμφωνία μαζί του στην τιμή των 8.
500 φράγκων που τ' πλήρωσε αμέσως,
τοίς μετρητοίς. "Ετσι του έμενε καθαρό
κέρδος 4000 φράγκων. Πάλι καλά!

-Ο Ντυραντάλ επέστρεψε τροχάδην στο
μαγαζί του σχεδόν ταυτοχρόνως με τόν
ξένο αγοραστή.

-Καλημέρα σας, ξεχωστάτε. 'Ερχόσα-
στε για τόν πίνακα. δέ είναι έτσι; Είναι
έτοιμος, 'Εξοχώτατε. 'Αλήθεια, πού τόν
έβαλα;

-'Ο Ντυραντάλ θυμήθηκε ότι είχε αφή-
σει το «άριστούργημα των αιώνων» άπα-
νω από μιά ντουλάπα για να το προφυ-
λάξη από κάθε ζημιά. Πήρε μιά καρέ-
κλα, έβαλε άπάνω της ένα σκαμνί κι' ά-
πάνω απ' το σκαμνί μιά κάσα... για να
φθάση. Το έφθασε την στιγμή όμως που
τό έπιανε, ο 'Αμερικανός, με τρόπο, τρά-
βηξε την καρέκλα κι' έκανε την πυραμί-
δα να χάση την ισορροπία της και να
γκρεμιστή εκ βάθρων!

-Αποτέλεσμα: ο πίνακας είχε ξεσκισθή
και το κεφάλι του Ντυραντάλ προβάλε
μέσα απ' το κάδρο!

-'Ο 'Αμερικανός τού είπε ψυχρά:
-'Εγώ τέλειε «...» ν' τον πίοιόν, δκι
προσωπογραφία σας... Γκρόντ μπάι!
νο!

-Κι' έφυγε... μ' ένα χαμόγελο στα νεύ-
λη...

■ ■

-Μεϊρασιά στα δύο, είπε ο ψευτο- 'Αμε-
ρικανός απλώνοντας το χέρι στον Ταπι-
νούα.

-Σύμφωνοι, έκανε ο άλλος.
-Τά καταφέραμε στην έντέλεια, είπε
πάλι ο ψευτο- 'Αμερικανός.

-Μιά χαρά. Τώρα, πάλι να ξεοφλήσω
με το μερτικό μου αυτό το κοστούμι που
το χρωστώ άκόμα στον ράφτη! Νά μάθη
ο Ντυραντάλ να μην θησαυρίζη με το δι-
κό μας ιδρώτα! Το πρώτο μάθημα του
στοίχιζε μόνο άχτώμιση χιλιάδικα...

-'Οποτε θέλει, του δίνουμε και τό
δεύτερο!

ΜΑΞΙΜ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ'

Ο θάνατος και τ' ζωα

Προαισθάνονται τ' ζωα τόν θάνατο;
'Αν πιστέψη κανείς την λαϊκή δο-
ξαία, τόν προαισθάνονται. 'Η κου-
κουβάγια, αβήνης, προαισθάνεται
τό τέλος κάποιου άρρώστου που βρίσκε-
ται εκεί κοντά, και φωνάζει. Το ίδιο και
ο σκύλος.

Θά σ'ς αναφέρουμε όμως μερικά πε-
ριστατικά που έγιναν με ήρωες γάτες
και άλλα ζωα και που πείθουν ότι τ' ζωα
πραγματικά, προαισθάνονται τόν
θάνατο, όταν ιδίως πρόκειται αυτός να
πάρη τό άγαπημένο τους πρόσωπο.

■ ■

-'Όταν ο στρατηγός Σουττον, βρισκό-
ταν επί άποστολή στην Κίνα, έστειλε μιά
μέρα έναν αξιωματικό του, Σκώτο, σ'
ένα άμερικανικό πλοίο για κάποια υπό-
θεση. Το πλοίο αυτό βρισκότανε στον
ποταμό Γιαγκτσέ, δηλ, σέ άπόσταση
τριών μιλίων από την πόλη στην όπο'α
βρισκόταν ο στρατηγός Σουττον, ο αξιω-
ματικός του λοιπόν θάπαιρνε ένα άλογο
για να πάη ως εκεί.

Δυό λεπτά μετά την αναχώρηση του
αξιωματικού, έτρεχαν στο γραφείο του
στρατηγού πανικόβλητοι οί κινέζοι ύπη-
ρέτες του και του έλεγαν με τ'σπασμέ-
νους άγγλικά, πώς: «άλογος δέν θέ-
λει περπατήση. Ξένος κύριος πεθάνει!»
"Αλογος ξέρετε κακά πράγματα!»

-'Ο στρατηγός δέν έδωσε σημασία στον
φόβο των Κινέζων, μά ούτε και ο αξιω-
ματικός του σκοτίσθηκε περισσότερο και
καβαλλώντας τό άλογο, που δέν έννοούσε
με κανένα τρόπο να κάνει βήμα έξω από
τόν περίβολο του σπιτιού, τό σπιρίουσε
δυνατά και τό ανάγκασε να τρέξη.

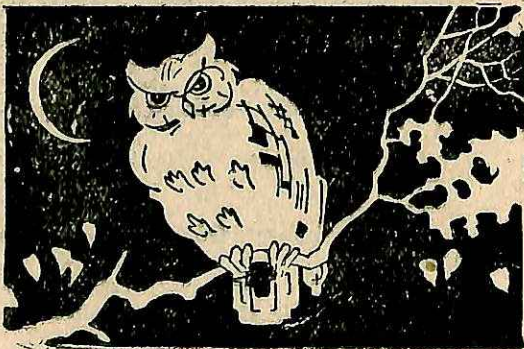
-'Ός τό βράδυ τ'α πράγματα πήγαν κα-
λά, 'Όταν όμως ο αξιωματικός τελείω-
σε την δουλεία του και άφησε τό άμερι-
κανικό πλοίο για να έπιστρέψη πίσω,
σκόνταψε στα σκοτεινά και έπεσε στον
ποταμό για να μην ξαναφανή πιά!

Τό άλογο είχε προαισθανθή καλά. "Αν
τό άκουγε ο αξιωματικός δέν έφευ-
γε εκείνη την μέρα για τό άμερικανικό
πλοίο, δέν θά πέθαινε...

Πώς τώρα, τό άλογο του Σκωτσέζου
αξιωματικού προαισθάνθηκε τό δυστύχη-
μα, έφ' όσον κανένα φαινόμενο, καμιά
ένδειξις δέν ύπήρχε που να του κεντού-
σε τό ένστικτό του, και να τό έκανε να
φοβηθή, ώστε να μη θελήση να περπατή-
ση.

■ ■

-'Υπάρχουν όμως και άλλα παραδείγμα-
τα άνάλογα, κατά τ'α όποία ένα ζωόν,
ένψ ό κύριός του είναι ή φαίνεται να εί-

ναι πολύ καλά στην υγεία του, έν τού-
τοις αυτό καταλαβαίνει πράγματα που
δέν καταλαβαίνει αυτός και προαισθάνε-
ται τ'α δυσάρεστα που πρόκειται να συμ-
βούν.

Θά σ'ς αναφέρουμε την έξης περίπτω-
ση με... ήρωα ένα γάτο:

-'Ο γάτος άνηκε σ' έναν ψαρά της Σι-
κελίας. Μιά στενή φίλα συνέδεε τούς
δύο και σάκις ο ψαράς δέν ψάρευε, ή-
ταν άχώριστος με τόν γάτο του. Τόν ά-
κολουθούσε αυτός παντού, άκόμη και
στο καφεείο. 'Ο ψαράς του άνταπέδιδε
αυτήν την άφοσίωση, φροντίζοντας για
τό γάτο του σαν άληθινός πατέρας: τόν
τάιζε μόνος του, και τόν κοιμίζε στο δω-
μάτιό του. 'Ο γάτος δέ κάθε πρωί που
θά έφευγε ο κύριός του για τό ψάρεμα
τόν συνόδευε ως έξω, στην πόρτα του
ψαρά, και εκεί τόν άφηνε, άφοδ πρώ-
τα τριβότανε στα παντελόνια του, εις έν-
δειξιν άποχαιρετισμού.

Μιά μέρα, ο γάτος του ψαρά έδειξε
μιά έξαιρετική νευρικότητα και ταραχή.
Μπερδεύονταν στα πόδια του κυρίου του,
σαν να μην ήθελε να τόν άφήση να προ-
χωρήση, νιαούριζε θρηνητικά και έν γέ-
νει, έκανε τό κάθε τι για να δώση στον
ψαρά να καταλάβη ότι κάτι τό έξαιρε-
τικό συνέβαινε ότι κάτι θά του συ-
νέβαινε εκείνη την μέρα και να μη
φύγη.

-'Ο ψαράς όμως δέν έδωσε καμιά ση-
μασία σ' όλα αυτά, ούτε και στο γεγονός
ότι για πρώτη φορά εκείνο τό πρωί, ο
γάτος του τόν συνόδευε και έξω από τόν
κήπο!

-'Ο ψαράς έλυσε όπως πάντα την βάρ-
κα του και άνοίχθηκε στο πέλαγος, άμέ-
ριμνος. 'Ο καιρός ήταν καλός και τό
ψάρεμμα προμηνύετο πλούσιο.

Σέ λίγο όμως, σηκώθηκε ένας ξαφνι-
κός άνεμος, τ'α κύματα ύψώθηκαν και
σκέπασαν την βάρκα του άτυχου ψα-
ρά, τραβώντας τον για πάντα στον βυθό.

-'Ο γάτος λοιπόν, είχε προαισθανθή τό
δυστύχημα: 'Ασφαλώς! Οί γείτονες του-
λάχιστον του ψαρά αυτό πιστεύουν έκ
των ύστέρων.

Και όμως, πράγμα περίεργο, ο ίδιος
αυτός γάτος δέν έξεδήλωσε καμιά λύ-
πη για τό θάνατό του. Τίποτε από την
στάση του δέν έδειχνε ότι του είχε κάνει
έντύπωση τό δυστύχημα που είχε έν τού-
τοις προαισθανθή!

-'Όπου φαίνεται, ότι ο γάτος ύπήρξε
ένα άκούσιο και άσυνείδητο όργανο
στα χέρια της μοίρας, που τόν έσπρω-
ξε εκείνο τό πρωί για να κάνει δσα έκα-
νε και να προειδοποίηση τόν ψαρά για
τό κακό που τόν περίμενε. Και όταν έ-
ληξε ο ρόλος του, ο γάτος ξαναγύρισε
στις κανονικές του συνήθειες, χωρίς διό-
λου να σκοτισθή για τό άποτέλεσμα.

-'Όστε τ'α ζωα προαισθάνονται τόν θά-
νατο, άλλ' ως έμπνεύσεις έντελώς ύπο-
βολιμαίες, άς τις πούμε, και στίς όποι-
ες δέν παίζει κανένα ρόλο τό ύποσυνείδη-
το ή τό ένστικτό τους. 'Η μοίρα, τό πε-
ρωμένο, τά βάζουν άπλώως να κάνουν
αυτό που κάνουν, χωρίς αυτά να κατα-
λαβαίνουν τίποτε.

Αυτή τουλάχιστον είναι ή εξήγηση του
φαινομένου κατά τούς ειδικούς έπιστή-
μονας.

Η άπολύτρωση

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

Χάθηκαν κάτω από τ'α έλατά. Είχε
σχεδόν νυχτώσει και μόλις διέκρι-
ναν την στενή λωρίδα του δρόμου.
'Ο Φράντς ύπελόγισε πώς τό ξε-
νοδοχείο άπέιχε ακόμα ως δυόμιση χι-
λιάδες μέτρα.

-Θαρρώ πως δέν θά φθάσουμε ποτέ.
του έπνε εκείνη με στεναγμό.
-Προχώρα, δέν υπάρχει κανένας κίν-
δυνος. Θά περάσω έγώ μπροστά γιατί
ξέρω τό μονοπάτι με κλειστά μάτια.

Καθώς περνούσε, την άγγιξε: εκείνη
έμπηξε μιά ξαφνιασμένη κραυγή και
κρεμάστηκε στο χέρι του:

-Φράντς!

-'Εσύ επέμενες να με συνοδεύσης. Σέ
είχα προειδοποιήσει. Τι παραπονιέσαι
τώρα; Ποιός σου έπνε να θέλεις έκδρομές;
Θά ήταν χίλιες φορές προτιμότερο να κά-
νι ο καθένας του γούστου του, φώναζ'
νευριασμένα.

-Είσαι σκληρός, Φράντς.

-Είμαι αρκετά λογικός, νομίζω! Τ'α
λόγια είναι περιττά. "Ας προχωρούμε
αυτό είναι προτιμότερο.

-Φράντς! Είσαι βέβαιος πως δέν δια-
τρέχουμε κίνδυνο;

-'Εκείνος σήκωσε τούς ώμους του:
-Μά όχι, σου λέω. Τόσες φορές έχω
περάσει μόνος μου. Πρόσεχε μόνο μη
σκοντάψης σέ κανένα βράχο.

-'Ηταν φοβερά έννευρισμένος. Αυτά
συνέβαιναν σέ κάθε έκδρομή τους! Είχε
διαλέξει αυτό τό τυρολέζικο ξενοδοχείο,
άπάνω στο βουνό για ν' άπολαύση λίγο
τις χάρες της φύσεως. 'Αδύνατον, όμως!
'Εκείνη έννοούσε να του κάνει τόν βίο
άβιωτο με την φοβερή ζήλεια της. Τόν
άκολουθούσε κατά βήμα, επενέβαινε
στην όμιλία του με άλλα πρόσωπα, τόν
έκανε να χάνη έναν-έναν τούς φίλους
του, που δέν μπορούσαν να ύποφέρουν
την φλύαρη αυτή γυναίκα. 'Η ηλικία του
ζεύγους ήταν ή πρώτη δυσαρμονία: 'Ε-
κείνος ήταν τριάντα τεσσάρων χρονών,
εκείνη πενήνταέξη. Την είχε παντρευτή,
άδέκαρος, όταν ή πτώχευση της τραπε-
ζης Ζάλμπ τόν άφησε στους τέσσερις δρό-
μους, στην Βιέννη. 'Ο Φράντς Νέσλερ ή-
ταν άρχιλογιστής σ' αυτή την Τράπεζα.
Στην άπόγνωση του, συλλογίστηκε πως
πολλά χρόνια ή Βέρθα Ντίρ τόν κυνηγού-
σε με τις έρωτοτροπίες της. 'Ηταν χήρα
και πολύ πλούσια. Αυτό τόν έβγαλε απ'
την στενόχωρη θέση του.

-'Εκανε αυτές τις σκέψεις, ένψ προχω-
ρούσε δίπλα της. Πόσο μισούσε αυτήν την
γυναίκα που τόν είχε άγοράσει! Την έ-
νοιωσε να λαχανιάζει πίσω του. Τι θάλε-
γε εκείνη αν φανταζόταν πως βρισκόταν
ζπάνω από μιάν άβυσσο. «Νά ήταν του-
λάχιστον ή Λίζελ!» σκεπτόταν ο Φράντς.
Τι χαριτωμένη ή νεαρά εκείνη φοιτήτρια,
που δέν λογάριάζε κανένα έμπόδιο, που
άνέβαινε άφοβα στους γκρεμούς, όταν,
πριν από τρία χρόνια, είχαν διασχίσει μα-
ζί τό Τυρόλο. "Ενα μήνα διακοπές, 15.
000 σελλίνια τόν χρόνο κι' έλευθερία. Τι
δυσμορφη που ήταν ή ζωή, τότε! Τώρα, 8.
μυρ!

Μιά άχτιδα του φεγγαριού ξεγλύστρη-

σε ανάμεσα στα δέντρα. 'Εκείνη έρριξε
μιά τρομαγμένη ματιά στο βάραθρο.

-Φράντς! Νά γυρίσουμε πίσω στο 'Υρ-
ζέλ. Με πιάνει ο δίγγος.

-Κόλλησε τό σώμα σου στους βρά-
χους και προχώραί άργά. Μένω κοντά
σου.

-'Ισως αυτή ή περιπέτεια να της γινό-
ταν μάθημα στο μέλλον για να μην τόν
παίρνη από πίσω. "Αν όμως πάλι του
άπαγόρευε τις έκδρομές; Αυτή διεύθυνε.
'Επ' όνόματι της ήσαν οί καταθέσεις στην
Τράπεζα. Πόσο θάθελε ο Φράντς ναπαιρ-
νε διαζύγιο. Αυτή όμως ποτέ δέν θά
συμφωνούσε...

-Ξαφνικά, μιά κραυγή έσχίσε την άτ-
μόσφαιρα του βουνού. 'Ο Φράντς γονάτι-
σε στο χείλος της άβύσσου. Μάταια,
σκυμμένος άπάνω απ' τό κενόν, προσπα-
θούσε να διακρίνη κάτι μέσα στο σελι-
νόφως.

... "Υστερα από είκοσι λεπτά της ώρας,
επέστρεψε στο ξενοδοχείο τρελλός από
άγωνία, ζητώντας βοήθεια...

.....

-'Ο γάμος του Φράντς Νέσλερ και της
Λίζελ Χάαζ τελέστηκε ύστερα από δέκα

μήνες, χωρίς πολυτέλειες, ένα άνοιξιότι-
κο πρωί, σ' ένα παρεκκλησιάκι της Βιέν-
νης.

-'Η Λίζελ, ηλικίας είκοσιεφτά χρονών,
τέλειωνε τότε τις εξετάσεις της Ιατρικής.
'Ο Φράντς την γνώριζε πολύν καιρό και
δέν είχε άντιληφθή πώς τόν άγαπούσε
κρυφά, προτού να παντρευτή την Βέρθα.
'Η Λίζελ είχε ύποφέρει σιωπηλά στην άρ-
χή. 'Αργότερα, παρ' όλη την ζηλότυπη
παρακολούθηση της Βέρθας, ο Φράντς
με την Λίζελ συνδέθησαν έρωτικώς. 'Η
χρηρεία του Φράντς του επέτρεψε, άργό-
τερα, να νομιμοποιήσει τις σχέσεις τους,
μολονότι όλη ή κληρονομία της γυναι-
κας του πήγε σέ διάφορους συγγενείς,
γιατί δέν είχε προλάβει να συντάξη δια-
θήκη. Εύτυχώς που κάποιος φίλος του
Φράντς του πρόσφερε μιά θέση σέ έργο-
στάσιο με καλές άπολαύς. Κι' έτσι, τ'α
ναιάτα κι' ή εύθυμία της Λίζελ θά τόν
έκαναν να ξεχάση ένα θλιβερό παρελθόν.
Τι σημασία μπορούσε νάχη αν μιά μο-
χηρή γρηά είχε διαγραφεί από κόσμου
τών ζώντων;

-'Υστερα απ' τό γαμήλιο ταξίδι, ο
Φράντς με την Λίζελ πήγαν να έγκατα-
σταθούν σ' ένα μικρό βιεννέζικο άπαρ-

Τί δυσμορφη που ή-
ταν ή ζωή τότε!...

τμάν. 'Ο Φράντς συνέχισε την εργασία του, ή Λίζελ τον τελευταίο χρόνο των σπουδών της. Λαμπρό μέλλον προμηνούνταν για το ζεύγος. 'Η νέα δεν έκανε ποτέ υπαινιγμό για τον πρώτο γάμο του Φράντς. "Ελεγε μέσα της πως ή Θεία Πρόνοια είχε ρυθμίσει τα πράγματα και πως ο γάμος τους δεν ήταν παρά ή έπιστροφή στον δμολό δρόμο ενός πεπρωμένου που είχε παραπλανηθεί για λίγο καιρό σ' ένα μονοπάτι. Αυτό της επέτρεπε να είναι πολύ ξένοιαστη κι' ευθυμη. 'Ο Φράντς συμμεριζόταν αυτή την εύτυχία.

"Ενα πρωί οι δυο νέοι είχαν κοιμηθεί αρκετά άργα, ή Λίζελ όμως, κατά το πρόγευμα, ήταν σκεπτική. Καθώς ο Φράντς της έκανε την παρατήρηση, εκείνη διαμαρτυρήθηκε πως δεν είχε τίποτα. Του απάντησε όμως σέ ζωηρό τόνο πού έκανε εντύπωση στον Φράντς.

"Άλλοτε, στο γεύμα, τον ρώτησε: «Κοιμάσαι καλά τον τελευταίο καιρό;»

—Ναι, αποκρίθηκε έκπληκτος ο Φράντς. Πώς σου ήρθε να με ρωτήσεις;

—Είχα την εντύπωση πως ήσουν αρκετά ταραγμένος τις τελευταίες νύχτες.

—Μήπως σέ ξυπνών χωρίς να θέλω; ρώτησε ο Φράντς με ενδιαφέρον.

—Έτσι φαίνεται.

—'Ε λοιπόν, την έρχομένη φορά, τράνταξέ με και ξύπνησέ με, μη διστάσης καθόλου. Γιατί να μην κάνης την παρατήρηση χωρίτερα;

—Δέν συμβαίνει αυτό και τόσο συχνά, είπε εκείνη. "Αν επιδεινωθή ή κατάσταση σου θα σου δώσω συνταγή — για την ήσυχία μου και για την δική σου ήσυχία. Δέν φτάσαμε όμως σ' αυτό το σημείο. Τώρα μπορούμε να μιλήσουμε για τίποτε άλλο.

—Λυπούμαι πολύ, είπε ο Φράντς.

"Εκείνη ξέσπασε σ' ένα κάπως βεβιασμένο γέλιο και ύστερα, για να αλλάξει θέμα, του διηγήθηκε ένα σχολικό ανέκδοτο για κάποιον Ισραηλίτη καθηγητή της.

Στην πραγματικότητα, εκείνη είχε χάσει τον ύπνο της. Την πρώτη φορά, είχαν επιστρέψει από γεύμα. 'Ο Φράντς είχε άμέσως αποκοιμηθεί, αφήνοντάς την κάπως παραπονεμένη — γιατί δεν είχαν περάσει πέντε μήνες απ' τον γάμο τους! — κι' εκείνη, μη βρίσκοντας ύπνο, βυθίστηκε σέ σκέψεις. Βέβαια, ο νέος την αγαπούσε πολύ, ήταν ευγενικός μαζί της, δέν ένοιωθε όμως τό ίδιο πάθος πού ένοιωθε αυτή για εκείνον. Μήπως να έφταιε τό παρελθόν; Δέν θά ήταν γελοίο να ζηλέψει μετά θάνατον την Βέρθα Ντίρ; Καθώς σκεπτόταν αυτά ένοιωσε τον Φράντς να τινάζεται. Στράφηκε πρὸς τό μέρος του και τὸν άκούσε να ψιθυρίζει κάτι ακατάληπτο.

—Τι είναι, αγάπη μου; του είπε.

"Εκείνος δέν της αποκρίθηκε, κινήθηκε και πάλι και ψιθύρισε: «Βέρθα» "Ω! Βέρθα!» 'Η καρδιά της Λίζελ άρχισε να χτυπά δυνατά. Πώς ήταν δυνατόν να ψιθυρίζει τό θνομα αυτής της γυναίκας όχι με μίσος αλλά με θέρμη... παρακλητικά! "Εκείνος πρόσθεσε άμέσως: «Ξέρεις... δέν σέ μισώ!»

"Υστερα τὸν άκούσε να άναστενάζει βαθεία, να στριφογυρίζει ξανά στο κρεβάτι του. "Όλη νύχτα, εκείνος δέν τινάχτηκε πιά. "Ετσι ξηγούνταν τό σκεπτικό έφος της Λίζελ την έπομένη. Προτίμησε όμως να μην πη λέξη στον σύζυγό της, από φόβο μην φανή ζηλιάρα και μην του

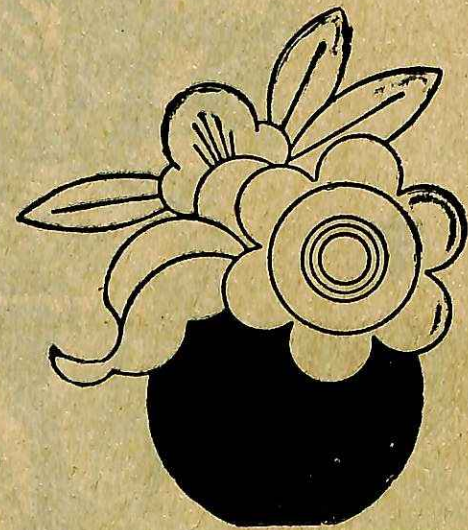
ξύπνηση δυσάρεστες άναμνήσεις. "Υστερα από δυό νύχτες όμως, την ξύπνησε απ' τό λογοκοιμισμά της ή φωνή του Φράντς, γεμάτη αγωνία αυτή τη φορά: «Βέρθα! μην την πλησιάσης, δέν θέλω να της κάνης κακό. "Ελα από δω, σου όρκίζομαι πως δέν διατρέχεις κίνδυνο...» "Εξακολούθησε για πολλή ώρα ακόμη να προφέρει άκατάληπτες φράσεις. 'Η νέα είχε άνάψει τό φῶς: κι' είδε πως τό πρόσωπο του συζύγου της ήταν συσπασμένο και πάλι όμως τὸν άφησε στο δνειρό του χωρίς να πη τίποτα.

"Η Λίζελ ήξερε πολύ καλά τις φρουδικές έρμηνείες των δνείρων, χωρίς όμως να πιστεύει και στον πολύπλοκο μηχανισμό του ύπνουειδήτου. Σκεπτόταν μόνο πως κατά την διάρκεια του ύπνου οι τύψεις και φόβοι καθώς κι' οι έπιθυμίες παίρνουν συγκεκριμένη μορφή. Κι' ένα σχεδόν επαγγελματικό ενδιαφέρον την έκανε να παρακολουθήσει άγρυπνα τον ύπνο του, με την έλπίδα να άνακαλύψει ένα μυστηριώδη κόσμο πού ίσως βρισκόταν μέσα του...

Μάταιοι δέν ύπηρεξαν οι κόποι της. "Εκείνος συνέχισε τακτικά τα δνειρά του μαζί με τα παραληρήματα. Διαδοχικά, τό θνομα της Βέρθας τό πρόφερε με αγωνία και χαρά. Μιά φορά, τό πρόσωπό του φωτίστηκε κι' είπε: «Σ' ευχαριστώ, Βέρθα!» 'Η Λίζελ άκούσε τις λέξεις «παραινιωρισμένος», «συγχώρησέ με» κι' άλλη φορά, αντίθέτως, πρόφερε με φρίκη: «"Οχι έρωτα, πρὸ παντός όχι έρωτα...»

"Εκείνη την εποχή πάνω-κάτω ή Λίζελ ρώτησε τον Φράντς αν κοιμόταν καλά. Με τό ξέγνοιαστο ύφος πού της άπάντησε, άπέκτησε την πεποίθηση πως δέν του έμενε καμιά άνάμνηση απ' τα δνειρά του. "Ενέτεινε την έπιτήρησή της: όλη ή θέλησή της ήταν τεταμένη πρὸς αυτό τό μυστικό πού ζητούσε να άνακαλύψει. "Αγωνιζόταν έναντίον αυτού του φαντάσματος πού κατοικούσε στα βάθη της ψυχής του Φράντς — χωρίς να πη λέξη στον σύζυγό της...

Τά δυό έπόμμενα δνειρά, πού μεσολάβησαν δυό διαδοχικές νύχτες, ένίσχυσαν τά συμπεράσματα πού είχε βγάλει μόνη της. Στο πρώτο, γινόταν λόγος για ένα βάρσθρο, στο χείλος του όποιου ο Φράντς

ώδηγοσε την πρώτη γυναίκα του. Αύτη ή λέξη «βάρσθρο» έπαναλαμβάνονταν συχνά με τις λέξεις ένθαρρύνσεις: «Πρόσεξ Βέρθα... "Ακούμπησε τό πόδι σου σ' αυτή την πέτρα... Μήπως πόνεσες;» Μπορούσε τό δνειρο αυτό να έξηγηθή με την φριχτή εντύπωση πού είχε προκαλέσει τό άτύχημα έκείνη την νύχτα. "Η φράση όμως αυτή αν συνεχιζόταν με την λέξη «συγχώρησέ με» πού είχε ψιθυρίσει μία άλλη νύχτα, άποκοτούσε τρομακτική έννοια. Στο τελευταίο δνειρο, ή Λίζελ άκούσε την λέξη «Βενετία». Σάν να βρισκόταν ή Βέρθα σέ μία πόλη μαζί μ' έναν άλλο, άνδρα ή έραστή, κι' ο Φράντς έλεγε, «Είμαι πολύ ευχαριστημένος... Βλέπεις πως είμαστε κι' οι δυό εύτυχείς τώρα πού καθείς άκολουθεί τὸν δρόμο του».

Αυτή τη φορά, ή Λίζελ ήταν έξαντλημένη. Με τό να παρακολουθή τό δνειρά του Φράντς, είχε άγρυπνήσει δυό ηνέρες και ήταν άδυνατισμένη, χλωμή, άναιμική. "Ο σύζυγός της παραξενευόταν, πίστευε πως ή πολλή μελέτη την έξαντλούσε και την συμβούλευε να ξεκουράζεται λίγο. "Εκείνη δέν άρκοούνταν να έπιτηρή τον ύπνο του Φράντς, συνήθιζε να σημειώνει όλα τά λόγια πού θυμόταν την έπομένη.

■ ■

"Ενα βράδυ του Δεκεμβρίου, έπείστρεψαν πεζή στο σπίτι τους: γευματίσαν στο ρεστωράν. 'Η Λίζελ είχε πολλή διάθεση, διηγούνταν χίλιες τρέλλες κι' έκανε μελλοντικά σγέδια.

"Όταν έφθασαν στο σπίτι τους, ο Φράντς τεντώθηκε ευχαριστημένος απ' την θαλπωρή του τζακιού. "Η Λίζελ έβγαλε άργά τό παλτό και τό καπέλλο της. Βαθεία συγκινημένη, τώρα, τρέμοντας, δέν τολμούσε να άτενίσει τὸν άντρα της. Τέλος άποφάσισε και του πέταξε κατάμουτρα, αυτά τά λόγια πού τά είχε άποφασίσει απ' τό πρωί.

—Την σκότωσης, δέν είναι έτσι;

"Εκείνος χλώμιασε λίγο, έπαίξαν τά βλέφαρά του, αυτό ήταν όλο. "Αρκοόσε όμως γι' αυτήν.

Την ρώτησε με φωνή πού κάπως έτρεμε:

—Τι θέλεις να πής;

—'Ενωδ την Βέρθα, αποκρίθηκε ή νέα. "Εσύ την ήξηδες μέσα στο βάρσθρο! —Λίζελ! τρελλάθηκε!

—Σέ ίκετεύω Φράντς, έν δνόματι της αγάπης μας, να μου πής την αλήθεια. Τι ώφελούν τά ψέμματα; Θά τό άντιλαμβάνόμουν άργά ή γρήγορα.

—Πολύ θά ήθελα να ήξερα σέ ποιόν χρωστώ αυτή την φριχτή ύποψία.

—Θά σου τό πώ. "Απάντησέ μου όμως πρώτα.

—"Η Βέρθα έπεσε θύμα δυστυχήματος. —Δέν ύπνοδ πως προσεδιάσες να την σκοτώσης, συνέχισε ή Λίζελ. Παρουσιάστηκε όμως ή ευκαιρία και βοήθησες την ευκαιρία. Γνωρίζω τὸν δρόμο, άλλοτε συχνά πηγαίναμε μαζί. Στην έξοδο του δάσους στενεύει. "Η Βέρθα ένοιωθε λιγγο, έρείς καλλίτερα από μένα πόσο νευρική ήταν. "Υστερική σέ βαθμό να σου κάνη άνυπόφορη τη ζωή. Δέν χρειάζοταν και μεγάλη προσπάθεια για να την σπρώξης στο βάρσθρο...

"Ο Φράντς ήταν σκεπτικός. Και ξαφνικά, είπε:

—"Εχεις δίκιο. Είμαι ένας φονής... "Η Λίζελ δέν άποκρίθηκε, περιμένοντας την συνέχεια.

—"Ημουν ήδη κάτω από τά έλατα. Την είχα αφήσει δέκα μέτρα πίσω μου.

Με φώναζε, κλαίγοντας. Είχα χάσει κάθε ύπομνή μου, τό μίσος μ' έπνιγε. Ξαναγύρισα κοντά της για να την συνδράμω. Την άδραξα απ' τό χέρι: ακόμα άγωνιζόταν. Την άφησα...

—Καταλαβαίνω, είπε ή Λίζελ.

—Τώρα, τι θά κάνης;

—Μά, είπε εκείνη, πως εξηγείται τό ότι σέ ύποπτεύθηκαν;

—Μήπως μοιάζω με δολοφόνο; Σκοτώνει κανείς, άλλ' αυτό διακρί μόνο μερικά δευτερόλεπτα. "Υστερα ξαναγίνεται ότι ήταν πάντα: ένας τίμιος άνθρωπος. Δέν θά σου πώ τώρα την διαφορά πού ύπάρχει μεταξύ ενός δολοφόνου έξ ιδιοσυγκρασίας κι' ενός δολοφόνου κατά τύχην. Στο ξενοδοχείο, με ύποπτεύθηκαν. Κι' ή άστυνομία έκανε έρευνες, άνακρίσεις. Τι άποδείξεις όμως μπορούσε να ή; "Αφού ή Βέρθα δέν είχε άφίσει διαθήκη, δέν κληρονομούσα ούτε δεκάρα, συνεπώς δέν είχα κανένα συμφέρον να την σκοτώσω. "Εξ άλλου, κανείς δέν την αγαπούσε την γυναίκα αυτή.

—Και δέν αισθάνθηκες τύψεις;

—Ναι, αλλά τις κατέπνιξα. Σέ τι θά χρησιμευαν άλλωστε; Σ' αγαπούσα, Λίζελ. "Ηθελα την εύτυχία σου. Μπορούσαμε να ήμαστε εύτυχισμένοι. Δέν ύπάρχει κανένας λόγος να γίνω ήρωας μιάς μεγάλης δίκης, την στιγμή πού χάρις στην θέση πού είχα βρη, έμπαίνα σέ μία σειρά...

"Υστερα, μήπως ή ζωή με μία γρηά παλαβή 58 χρονών μπορεί να συγκριθή με την εύτυχία δυό ύπάρξεων πού αγαπιούνται, πού έχουν νειάτα, όγεια;

—Είσαι κάπως κυνικός, είπε ή Λίζελ.

—"Οχι, είμαι λογικός.

—Μά, Φράντς, γελάστηκες νομίζοντας ότι κατέπνιξες τις τύψεις σου. "Αν δέν τις είχες, δέν θά πειθόμουνα πως τὸν δολοφόνησες.

»Βρίσκονται μέσα σου, τις έθαψες όμως στα κατάβαθα της καρδιάς σου. Ζούν και στον ύπνο σου ξαναεμφανίζονται και σέ κάνουν να μιλάς. Τρείς μήνες τώρα δνειρεύεσαι την Βέρθα, Φράντς, την πρώτη φορά πού, κοιμισμένος, ψιθύρισε τό θνομα της, παραξενεύτηκα, έννοείται όμως ότι δέν ύποπτεύτηκα τίποτα. Σέ κάθε άλλη περίπτωση θά με κορόιδευες: στην άρχή ζηλεύα. Πίστεψα πως την είχες λίγο αγαπήσει, όσο άπθανο κι' αν ήταν αυτό, και πως ή άνάμνησή της ζούσε μέσα σου. Οι νύχτες διεδέχθηκαν τις νύχτες. Για να έρμηνεύσω τά δνειρά σου έπικαλέσθηκα τις μεθόδους ψυχανάλσεως πού γνώριζα καλά. "Υπόφερα φοβερά, συγχρόνως όμως ήμουνα γιατρός, παρατηρητής, γεμάτη περιέργεια. Δέν σέ ρώτησα παρά μόνον άφοδ πείσθηκα. Τώρα,

φαντάζομαι πως δέν θά την δνειρευτής πιά άλλη φορά. "Η έξομολόγησή σου σέ άπολύτρωσε από αυτήν.

"Ο Φράντς άκούγε, με τό κεφάλι μέσα στα χέρια.

—Νά με άπολύτρωση! φώναζε με πικρία, σηκώνοντας τους ώμους. Μά δέν καταλαβαίνεις πως κατέστρεψες άπεναντίας, τό άπτελέσμα μιάς συνεχούς εργασίας πού έπί δόκκληρους μήνες έκανα μέσα μου για να θάψω τις τύψεις μου, τις άναπόφευκτες τύψεις μου και τό είχα κατορθώσει. Κατέληξα να πεισθώ ότι τό έγκλημά μου ήταν μία εύτυχής λύσις. Τώρα όμως, θά πρέπει να ζήσω μαζί με τις τύψεις μου κι' έσύ θά τις διατηρής.

"Η Λίζελ άναστενάξε.

—Σκότωσης κι' ώφεληθήκαμε απ' αυτό τὸν τὸν φόνο, αυτή είναι ή πραγματικότητα πού δέν μπορώ να άποφύγω. Είμαι, χωρίς να τό θέλω, συνένοχος σου.

—Καλά, είπε άργά ο Φράντς. Δέν μπορώ και να πώ πως έπαίξα κι' έχασα. Βοήθησα την τύχη την μόνη τύχη πού μου έμενε για να άπολυτρωθώ και δέν θά γευθώ πολὺν καιρό τους καρπούς της. Είμαι βέβαιος πως οι έξ επαγγελμάτων δολοφόνοι δέν καλοῦν τό θύμα τους στα δνειρά τους. Τι λες εσύ, Λίζελ;

—"Οχι, βέβαια, Φράντς. Σέ σένα, μιλούσε ή τιμή σου.

—Τώρα, φαντάζομαι ότι πρέπει να μου άπατήσης. Τι θά κάνης; Νά τηλεφωνήσω στην άστυνομία;

—Ξεχνάς ότι φέρω τό θνομά σου;

—Νά φύγω, να μην ξαναφανώ;

—Σ' αγαπώ, Φράντς.

—Δέν φαντάζομαι να εξακολουθής να μ' αγαπάς.

—Γιατί όχι;

Την πλησίασε και της έπιασε τά χέρια:

—Είναι δυνατόν ν' αγαπάς ένα δολοφόνο;

"Εκείνη σήκωσε τοίς ώμους:

—"Η εύθύνη... άρχει.

Ξαφνικά όμως δοκίμασε τό συναίσθημα του γελοίου. Δέν ήταν ώρα για άνάπτυξη φιλοσοφικών θεμάτων.

—Φράντς, συνέχισε, χρόνια τώρα σέ γνωρίζω και σ' αγαπώ. Διερωτώμαι, λοιπόν, δόκκληρη μέρα: όχι αν είχα πάψει να σ' αγαπώ — γιατί ήμουν πεπεισμένη για τό αντίθετο — αλλά αν είχα τό δικαίωμα να εξακολουθώ να σ' αγαπώ.

"Απόψε έξέρω πως έχω αυτό τό δικαίωμα, αυτό τό καθήκον καλλίτερα.

Τό πρόσωπο του Φράντς φωτίστηκε:

—Λίζελ, της φώναζε, είσαι ή πιο άξιοθαύμαστη γυναίκα πού γνώρισα στην ζωή μου! "Ιοτέ δέν θά περίμενα ένα τέτοιο

πράγμα κι' από σένα ακόμα... Δέν μπορώ όμως να δεχθώ...

—Δέν μπορείς να δεχθής να σ' αγαπώ, τώ ρα πού ξέρω... και θά δεχόσουν να σ' αγαπούσα τότε πού μου τδκρυβες...

Τι λογική είναι αυτή, Φράντς; Μά τότε, θάπρεπε να ής τό συναίσθημα πως έκλεβες κάπως την αγάπη μου, τόσον καιρό... Κι' αν οι τύψεις πού ξαναζωντανέψα μέσα σου είναι πολύ μεγάλες, δέχομαι, Φράντς, να άναλάβω τις μισές.

—"Ως την μέρα πού αυτό τό βάρος, πού δέν σου άξίζει, σου φανή άφόρητο.

"Εκείνη τὸν κύτταζε με θλίψη.

—Γιατί ν' άμφισβάλλης πάντα, Φράντς; Γνωρίζω τι ύποχρεώσεις άναλαμβάνω, και τις άναλαμβάνω με χαρά. Μην συλλογιέσαι πιά όλα αυτά, κι' άφήσέ με να μοιρασθώ τὸν πόνο σου. Σύμφωνοι; "Ο Φράντς την έσφιξε στην άγκαλιά του.

—Λίζελ, της είπε, νοιώθω πως, ως σήμερα, δέν σ' αγαπούσα όσο σου έπρεπε.

.....

Την έπομένη κι' ο ένας κι' ο άλλος, όπως συνήθως, έφυγαν για τις δουλειές τους. Σάν να μην είχε μεσολαβήσει τίποτα μεταξύ τους.

"Ο Φράντς εργάστηκε δλη μέρα με μεγάλη διάθεση. Μιά εταιρία βρισκόταν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας κι' έπεισε τους διευθυντάς του ότι ήταν συμφέρον τους να την αγοράσουν και να την αναδιοργανώσουν.

Τι έβδομάδες πού έπηκολούθησαν, ή δραστηριότης του ήταν άφάνταστη.

■ ■

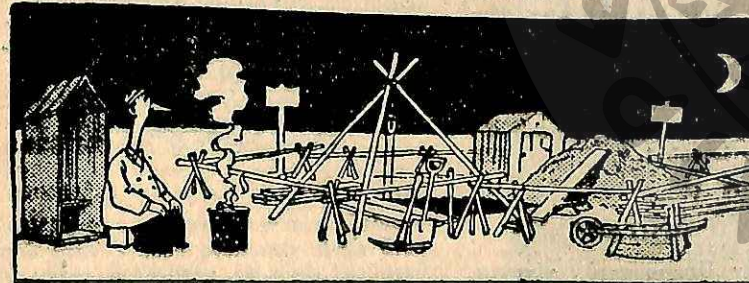
"Ενα βροχερό άπόγευμα του Φλεβάρη έφυγεμένος με τό αυτοκίνητο για τό εργοστάσιο πού είχε αγοράσει και σώσει απ' την καταστροφή ή εταιρία του. Πριν φύγει έκλεισε μερικά ραντεβού για ύποθέσεις για την έπομένη.

Σέ μίαν άπότομη στροφή, τό αυτοκίνητό του άνετράπη. Οι χωρικοί πού έσπευσαν βοήκων τὸν Φράντς να ψυχορραγή με σπασμένη την σπουδλική στήλη. "Υστερα από δυό ώρες είχε πεθάνει.

Κανείς άλλος απ' την Λίζελ δέν ύποπτεύθηκε ότι ο ίδιος είχε ύποβροθήσει τό πεπρωμένο. "Εκείνη δέν άμφεβόαλε πως είχε σκοτωθή για να μην είναι εκείνη γυναίκα ενός δολοφόνου. Και μόνη της κατηγορούσε τὸν έαυτό της ότι άποκαλύπτοντάς του ότι γνώριζε τό μυστικό του, τὸν είχε φέρει στο σημείο να σκοτωθή — για να την άπολυτρώση από έναν κοινὸν εφιάλτη.

ΑΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης, επειδή είναι άνεργος, άποφασίζει να γίνη φύλακας σέ μία έξοχρη αλυσούρη. Την νύχτα τό κρύο είναι τσόν-τερό. "Ο κ. Πειραχτήρης δέν διστάζει πρὸ σιδερός...

Απ' όλα δι' όλους

ΖΩΑ... ΠΟΥ ΚΟΚΚΙΝΙΖΟΥΝ

Κοκκινίζουν οι άνθρωποι από το κακό και το μπουρίνι τους, να κοκκινίζουν και τα πουλιά! Και όμως! Ένας Αμερικανός σοφός ισχυρίζεται ότι τα πουλιά κοκκινίζουν σάν τους ανθρώπους. 'Ο ντί-

τιος αίφνης, όταν θυμώσει και φουσκώσει, γίνεται κατακόκκινος! Τό ίδιο και κάτι παπαγάλοι της Βραζιλίας. 'Επίσης υπάρχουν κάτι αμερικανικά πουλιά του κάμπου που όταν χτίζουν τη φωλιά τους, βγάζουν από τα δυο μέρη της ούρας τους κάτι κόκκινα εξογκώματα, σάν σακούλια γεμάτα από ένα κόκκινο υγρό.

Τό υγρό αυτό τό χρησιμοποιούν για να χρίσουν εξωτερικώς την φωλιά τους. Είναί σάν να λέμε ένα είδος σοβά. Όταν τελειώσει η κατασκευή της φωλιάς, παύει και τό περίεργο αυτό φαινόμενο.

Τέλος υπάρχει και ένα είδος κορακιού που σε ώρισμένες στιγμές κοκκινίζει τό δέρμα πουνάι γύρω από τα μάτια του και πού συνήθως είναι γκριζό σκούρο.

□ □

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΑ

Τα νευρόσπαστα, δέν είναι διόλου μοντέρνα εφεύρεση. Τό πρώτο νευρόσπαστο έχει κατασκευασθή τό 1759 και έκανε... μεγάλη εντύπωση στό Παρίσι. Μιά έφημερίδα της εποχής ή «Λε Μερκιορ Γκαλάν», περιγράφει τό γεγονός ως εξής:

«'Αλλοτε οι κούκλες ήταν για να διασκεδάσουν τά παιδιά, τώρα διασκεδάζουν και τούς μεγάλους! Οι νέες κούκλες είναι από

καρτόνι και τά μέλη τους δέν είναι κολλητά, αλλά προσαρμίζονται στις κλειδώσεις, και είναι συνδεδεμένα άναμεταξύ των με κλωστές, με τις οποίες κάνουν κάτι κωμικές κινήσεις: χορεύουν περπατούν, κάνουν ρεβεράντζες! Είναι κάτι τό πολύ νόστιμο και ά-

στείο!». Τά νευρόσπαστα αυτά είχαν τεραστία επιτυχία μόλις πρωτοφάνησαν. 'Όλοι έτρεχαν να τά προμηθευθούν και σκάρωναν έκ πού προχείρου παραστάσεις στα σπίτια των.

'Αργότερα εφευρέθηκε ό γνωστός μας Ρασούλης, που δέν είναι πιά νευρόσπαστο από καρτόνι, αλλά κούκλα με ρούχα και όλη την εμφάνιση, ένός μικροσκοπικού ανθρώπου, που την διευθύνει και την παίζει ό «θιασάκης» τού κοινοβουλευτικού με τό χέριο του άπ' ευθείας.

'Ο Καραγκιόζης, είναι και αυτός είδος νευροσπάστου, αλλά όχι με κλωστές όπως ξέρομε και εμφανίζεται στον θεατή ως σκιά πίσω από ένα λευκό φωτεινό τελλάρο.

□ □

ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΠΟΛΥ ΑΚΡΙΒΟΣ

Μιά πλούσια Περουβιανή, θάπαινε μία μέρα τό θαύρι για τόν 'Άγιο Φραγκίσκο, όπότε άντελήφθη ότι ή καμαριέρα της, είχε ξεχάσει σπίτι της, τόν αγαπημένο της παπαγάλο. Τόση δέ ήταν ή αγάπη της γυναίκας αυτής για τόν παπαγάλο της, που δέν μπορούσε να κάνει και τό παραμικρότερο ταξίδι, χωρίς να πάει μαζί της τό αγαπημένο της πουλί.

'Εξάλλη ή κυρία από την άπελπισία της τρέχει άμέσως στον πλοίαρχο τού βαποριού

και τόν πείθει να καθυστερήσει λίγο την άναχώρηση, για να στείλει και να της φέρουν τόν παπαγάλο της, ύποσχομενος να άποζημιώσει την εταιρία για την καθυστέρηση.

Πράγματι, τό θαύρι καθυστέρησε πνήντα λεπτά, αλλά ή κυρία είχε τόν παπαγάλο της!

'Όταν όμως της έφεραν να πληρώσει τόν λογαριασμό της καθυστέρησης, της ήλθε να πάθι από την κατάπληξη της: έπρεπε να πληρώσει 300 δολάρια! Τί συνέβαινε ώστε να άκριβοποιηθή τόσο ή ώρα αυτή της καθυστέρησης; Τό πλοίο με τ ε φ ε ρ ε πέντε εκατομμύρια χρυσά δολάρια, των οποίων ό τόκος έτρεχε και κατά την μεταφορά τους. 'Ο τόκος αυτός ήτο 6 δολάρια τό λεπτό. Και επειδή τό θαύρι καθυστέρησε 50 λεπτά, έκλήθη ή κυρία να πληρώσει αυτή τόν τόκο των 50 αυτών λεπτών!

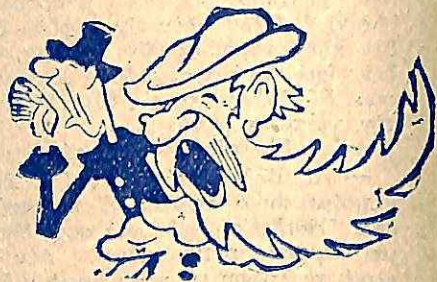
□ □

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

Κάθε χρόνο την Πρωτομαγιά γίνονται στο Τόρριγκτον της 'Αγγλίας, οι πιο περίεργοι άγώνες. Είναι τό πρωτάθλημα των δημοσίων κηρύκων. Μαζεύονται ό-

λοι οι δημόσιοι κήρυκες της περιφέρειας και συναγωνίζονται μεταξύ των, ποιός θα βγάλει την πιο δυνατή φωνή.

Οι διαγωνιζόμενοι πρέπει να πούν φωνάζοντας όσο μπορούν δυνατότερα και σταθερώτερα, την εξής φράση:

«'Ογιέ! 'Ογιέ! 'Ογιέ! 'Υπάρχει στην παλιά κομόπολη τό Τόρριγκτον - Λε-Γκραν, ένα θαυμάσιο τοπίο με ένα έξοχο πανόραμα και μία έξοχη τοποθεσία! Είναι τό περίφημο Ντέβιν! Πηγαίνετε να τό επισκεφθήτε! 'Ο Θεός σώζει τόν βασιλέα!».

Οι διαγωνιζόμενοι, όλοι των είναι ντυμένοι σύμφωνα με την παλιά μόδα και παρελαύνουν έν πομπή από τούς δρόμους της πόλεως.

Στόν τελευταίο διαγωνισμό πήρε μέρος και ένας γέρος 83 ετών! Και δέν έμεινε πίσω στις φωνές από τούς νεωτέρους του κήρυκες!

□ □

386 ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΣΠΥΡΙ ΣΤΑΡΙΟΥ

Υράφμα τελευταία, ότι ένας 'Ινδός κατόρθωσε να γράψι έννέα λέξεις επάνω σ' έναν κόκκο ριζιού. Και όμως, υπάρχει σόν κόσμο ένα σπυρί σταριού επάνω στο οποίο είναι γραμμένες... 386 δολοκληρές λέξεις. 'Απίστευτο και όμως αληθινό! 386 λέξεις! Τό...τετρατόδες αυτό σπυρί, βρίσκεται τώρα στην κατοχή της βρετανικής οικογενείας Μοντεφιόρε, άπογόνου τού περιφημού τραπεζίτου και φιλανθρωπού Μοσά Μοντεφιόρε, και είναι ένα κειμήλιο που

μεταβιβάζεται από πατέρα σε παιδί. Τό σπυρί αυτό είναι κλεισμένο μέσα σε μία άσημένια θηκούλα, είναι δε χαραγμένη επάνω του δολοκληρή έβραϊκή προσευχή, από 386 λέξεις. Έργο Έβραίου φιλογράφου της 'Ιερουσαλήμ.

Ο Φράνσις Λέντερερ διδάσκει την τέχνη του έρωτος

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΓΟΗΤΟΥ

Κάθε γυναίκα επιθυμεί να λατρεύεται και να θαυμάζεται. Κάθε άνδρας τό ξέρει αυτό, πολλοί όμως άνδρες κάνουν τό λάθος να μεταχειρίζονται άπέναντι όλων των γυναικών τόν ίδιο τρόπο έρωτος. Αυτό είναι ένα σφάλμα, ένα μεγάλο σφάλμα. Είναι τόσο κοινό, τόσο συνηθισμένο τόσο κακό! Πιστεύω ότι κάθε γυναίκα χρειάζεται ένα διαφορετικό είδος έρωτος!

Δέν ύπήρχε κανείς διαταγμός όσον άφορά τήν σοβαρότητα τού Φράνσις Λέντερερ επί τού θέματος αυτού. 'Ο τόνος της φωνής του ήταν πολύ πειστικός. Τά μάτια του καθρέφτιζαν την ελκρινεία. Δέν ύπήρχε τίποτα τό ειρωνικό στην έκφρασή του. Πρόσθεσε:

—Και δέν τό λέγω αυτό επειδή είμαι άκριβώς ήθοποιός και μεταχειρίσθηκα πολλούς τρόπους κάνοντας έρωτα σε διάφορες γυναίκες. Δέν τό λέγω άκριβώς επειδή τό βρίσκω σύμφωνο με την καριέρα μου. Τό λέγω επειδή αυτή είναι ή πραγματική μου σκέψις. Ποτέ δέν άγάπησα ως τώρα δυο γυναίκες με τόν ίδιο τρόπο!

«Βλέπετε, κατά την θεωρία μου, είμαστε όλοι σάν δέκτες ραδιοφώνων. Και οι ισχυρές προσωπικότητες μοιάζουν με ραδιοφωνικούς πομπούς. 'Ω! Δέν είναι βέβαια δική μου ή θεωρία αυτή... Την έχουν πη άλλοι πριν από μένα! Θέλω μόνο να πω ότι εγώ πιστεύω σ' αυτήν. 'Όπως και στα ραδιόφωνα όλοι μας δεχόμαστε αυτά τά «συναισθηματικά» κύματα και άλλοι έχουμε καλή άπόδοση, άλλοι άσχημη, άλλη έχουμε παράσιτα κλπ. Με καταλαβαίνετε, υποθέτω, τί θέλω να πω. 'Ας αφήσω με όμως τό τεχνικό λεξιλόγιο. Θάταν καλλίτερο να σας μιλήσω για τις διάφορες περιπτώσεις.

□ □

—'Όταν ήρθα για πρώτη φορά στη Νέα 'Υόρκη, λέγει ό Φράνσις Λέντερερ, έπαιξα στην «Φθινοπωρινή Αδύγη» με την Ντόροθυ Γκίς. 'Αργότερα έπαιξα τόν ίδιο ρόλο με την Τζούλια Χέυντεν. 'Ημουν βέβαια ό ίδιος Τυρολέζος πανδοχεύς. Τούλάχιστο φορούσα τό ίδιο κοστούμι. 'Όμως ή αγάπη μου για τις δυο αυτές γυναίκες ήταν διαφορετική... έντελώς διαφορετική. Μά πώς μπορούσε να είναι ή ίδια; 'Η Ντόροθυ είναι τόσο γλυκειά, τόσο λεπτή, τόσο τρυφερή στον έρωτα. Τό μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να καταθέσω τόν έρωτά μου μπροστά στα πόδια της και να έλπίζω ότι θα τόν δεχθή. 'Η Τζούλια όμως μοιάζει περισσότερο με ένα ραγισμένο λουλούδι, ίσως από καμιά άπογοήτευση, από καμιά δυστυχία. Και άπέναντι σ' εκείνη—ό Φράνσις τράβηξε άσυναίσθητως ένα μελαγχολικό τριαντάφυλλο από τό βάζο τού τραπέζιού.—άπέναντι σ' εκείνη μου φαίνεται ότι είμαι ένας κηπουρός που θέλει να δώσει καινούρια άνθηση στο άγαπημένο του λουλούδι που άρχισε να μαραίνεται.

—'Απέναντι σε κάθε γυναίκα, συνεχίζει ό διάσημος ήθοποιός, αίσθανομαι διαφορετική αντίδραση. 'Ασυναίσθητως παρακολουθώ πώς κινεί τά χέρια της, πώς κυττάζουν τά μάτια της, πώς μιλούν τά χείλη της. Και όλα αυτά τά πράγματα μου φέρνουν έξ ένστικτού άνάλογη αντίδραση, αντίστοιχη σ' αυτά.

» 'Όπως βλέπετε, τό πράγμα διαφέρει κάθε φορά. 'Αν ή Γκρέτα Γκάρμπο έπαιζε την «'Οφελία» και εγώ τόν «'Αμλέτο» θα φερνόμουν μαζί της πολύ διαφορετικός παρό άν στον ρόλο της 'Οφελίας ήταν ή Λίλιαν Γκός. Για μένα ή Γκρέτα Γκάρμπο είναι μία θεά. Σ' εκείνη θα πω τό «Σ' αγαπώ!» με σεβασμό, με λατρεία! 'Απέναντίας δέν βλέπω την Λίλιαν Γκός σάν μία θεά. Μοιάζει τόσο πολύ με μία λυπημένη, μικρούλα νύμφη τών δασών. Σ' εκείνην θάλεγα τό «Σ' αγαπώ!» με τόν ίδιο τρόπο σχεδόν που θα τό λέγαμε σ' ένα παιδί.

» 'Η θεωρία αυτή δέν εφαρμόζεται μόνο στον έρωτα. Τό ίδιο μπορούμε

να πούμε και για τις δουλειές, και για τις άλλες μας σχέσεις και για τις επιστολές.

» 'Αν έγραφα μία έπιστολή στην Τζίντζερ Ρότζερς, άσφαλώς θάρχιζα έτσι: «Γειά σου Τζίντζερ!». Είναι τόσο καλή φίλη! Τόσο φυσική, άφελής και εύθυμη! «Γειά σου Τζίντζερ! Πώς και δέν σε είδα στο «Σπλέντιτ» χθές βράδυ;». 'Ετσι θα της έγραφα.

» 'Αν όμως έπρόκειτο να γράψω στην Τζόαν Κράουφορντ, που είναι επίσης μία από τις καλλίτερές μου φίλες, θάγραφα έντελώς διαφορετικά. Σκεπτόμενος την ώραία κι' επιβλητική ήρεμία της θα της έγραφα: «Τζόαν, πολυαγαπημένη, λυπήθηκα που δέν σε είδα καθόλου χθές βράδυ στο «Σπλέντιτ». Αυτό δέν θα πη ότι λυπήθηκα περισσότερο που δέν είδα την Τζόαν από την Τζίντζερ. Αυτός όμως ό τρόπος τού γράμματος ταιριάζει περισσότερο στη Τζόαν.

» 'Η Φράνσις Ντή πάλι—θυμάστε που έπαιξα μαζί της στην «Εύθυμη άπογο-

Ο έρωσ τού Φράνσις Λέντερερ στην γόσσα 'Ιντα Λουπίνο ήταν έντονος και φλογερός στο φίλμ: «Ένα βροχερό άπόγευμα».

ήττευση».—Είναι διαφορετική και από την Τζόαν και από την Τζίντζερ. Είναι πολύ «γυναικεία». Και όμως διατηρεί κάποια ανεξαρτησία χαρακτήρος, και πρωτοβουλία. Μολονότι είναι πολύ νέα έχει πολύ ανεπτυγμένη διάνοια, και θρίσκω ότι ο σύζυγός της ήθοποιος Τζόελ Μάκ Κρή θα είναι από τους πιο εύτυχους συζύγους του κόσμου.

» Βρίσκω ότι η Τζόαν Μπένετ είναι μία από τις ωραιότερες γυναίκες που συνήντησα στο Χόλυγουντ. Είναι όμως περισσότερο κι' από όμορφη. Μοιάζει σαν ένα ευθραυστο πολύτιμο αντικείμενο που πρέπει να τ'ό κρατή κανείς μέσα στο θαμβάκι για να μη σπάσει. Όταν γύριζα μαζί της «Το κυνήγι της ευτυχίας» αίσθανόμουν τον έαυτό μου σαν ένα φτωχό ακόλουθο απέναντι της πριγκιπίσσης του. Θα ήθελα να φορώ γάντια για να την ήγγισω. Άρκετες γυναίκες είναι έτσι και απέναντι στις γυναίκες αυτές ένας άνδρας μπορεί μόνον να είναι ταπεινός και δειλός σαν ένας σκιάβος που τις λατρεύει.

□ □

» Η "Ιντα Λουπίνο πάλι είναι διαφορετική. Είναι δύσκολο να την περιγράψω κανείς γιατί είναι φοβερά ευμετάβλητη. Την μία στιγμή είναι συνωφωμένη και μελαγχολική. Την άλλη στιγμή είναι γελαστή και ευτυχισμένη. Θα νόμιζε κανείς ότι ένας ζωγράφος με άπειρα χρώματα στην παλέττα του, την δίνει κάθε τόσο διαφορετική έκφραση. Έξ' άλλου η "Ιντα Λουπίνο έχει μεγάλο σέξ-άπήλ! Μοιάζει περισσότερο με μία κυρία του κόσμου, ίσως επειδή υπήρξε ήθοποιος από νεαρώτατη ηλικία. Υποκρίνεται περίφημα... Ξέρει να συζητήσει για όποιοδήποτε θέμα, έχει όλη την ώριμη γοητεία που έχουν πολλές γυναίκες στα τριάντα τους χρόνια. Όταν γύριζα μαζί της την ταινία «Ένα έρωτικό απόγευμα» αναγκαζόμουν και εγώ να ελίσσω κάθε τόσο τους τρόπους μου για να ανταποκρίνωμαι στην δική της αλαγχή!

» Όπως βλέπετε αντιδρώ σε κάθε γυναίκα διαφορετικά. »Και κάτι άλλο: Θέλωμε πάντα την ομορφιά σε μία γυναίκα. Το είδος εκείνο της ομορφιάς που έρχεται από την ψυχή. Την ομορφιά που άντανανκλά γύρω της. Κάποτε μου συνέβη κάτι παρόμοιο. Ήταν τον καιρό που έπαιζα τον «Ρωμαιο και την "Ιουλιέττα» με την Έλιζαμπετ Μπρέγκνερ σ' ένα θέατρο της Γερμανίας. Η Έλιζαμπετ ήλθε μία μέρα και μου είπε: «Τι συμβαίνει Φράντς; Μήπως έχω αλλάξει; Για πρώτη φορά στην ζωή μου άκουω τον κόσμο να λέει σε κάθε παράσταση ότι είμαι όμορφη. Το παρετήρησες μήπως και σύ;».

» Γέλασα. Της είπα ότι για μένα ήταν ανέκαθεν όμορφη—και μιλούσα ειλικρινώς: «Όστε έτσι ίσχυαιται το πράγμα! είπα εκείνη. Πώς δεν το κατάλαβα νωρίτερα; Το κοινό νομίζει ότι είμαι όμορφη επειδή το κάνουνε να με βλέπει με τα δικά σας μάτια. Πόσο είστε ξευπνοί!».

» Και όμως δεν ήταν ξευπνοί μου. Με παρεξηγούσε όπως με παρεξηγείτε και σεις ίσως. Δεν προσπαθούσα να την παραδεχθώ ως όμορφη, ούτε και προσπαθούσα να πείσω τους άλλους να παραδεχθούν ότι είναι όμορφη. Για μένα ήταν όμορφη. Και επειδή ακριβώς το αίσθανόμουν αυτό ειλικρινώς, έκανα και τους άλλους να αίσθάνονται το ίδιο!

ΤΑ 200 ΧΡΟΝΙΑ Μαρσεγιέζικες ιστορίες

Φέτος γίνονται διακόσια χρόνια που πέθανε ο Γκαβριήλ - Δανιήλ Φάρεναϊτ, εφευρέτης του αερομέτρου και του θερμόμετρου.

Ο Φάρεναϊτ όμως, για να μάστε δίκαιοι, τελειοποίησε το θερμόμετρο, γιατί αυτό, ως όργανο βαθμολογίας της θερμοκρασίας υπήρχε ήδη από το 1597.

Το πρώτο θερμόμετρο το έχει εφεύρει ο Γαλιλαίος. Ήταν ένα θερμόμετρο με άερα, βασιζόμενο επί της αρχής της διασταλτικότητας του αέρος. Το θερμόμετρο αυτό, το πήρε κατόπι ο δλλανδός Κορνήλιος βάν Ντρέμπελ (1572-1634), που ήταν για χρονίους και το τελειοποίησε. Ο ίδιος αυτός ο Ντρέμπελ, που είχε αφιερώσει στην επιστημονική έρευνα τα 14 τελευταία χρόνια της ζωής του, είχε επίσης εφεύρει και ένα περίφημο κόκκινο χρώμα για το βάψιμο του μαλλιού και του μεταξίου!

□ □

» Ας ξαναγυρίσωμε όμως στο θερμόμετρο.

Στα 1650 η 'Ακαδημία της Φλωρεντίας κατασκεύασε το πρώτο θερμόμετρο με οινόπνευμα.

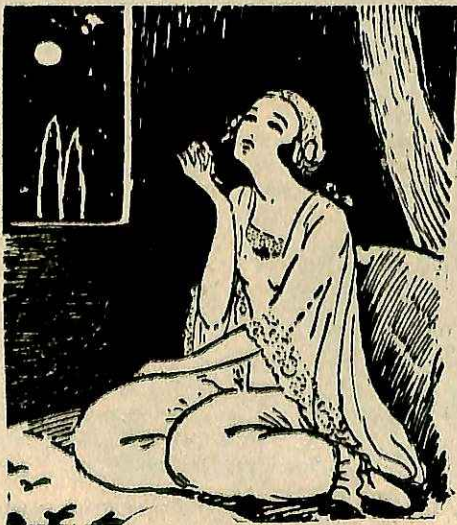
Και έρχομαστε στον Φάρεναϊτ. Ύστερα από πολλές μελέτες, ο δλλανδός αυτός σασός, κατέληγε στο θερμόμετρο με υδράργυρο. Είναι το θερμόμετρο Φάρεναϊτ που βλέπομε σήμερα.

□ □

Περίφημος, επίσης, έγινε ο Φάρεναϊτ, για την κατασκευή του αερομέτρου, που είναι το μηχανήμα της καταμετρήσεως του αερίωφωτος.

Τόσο το θερμόμετρο, όσο και το αερόμετρο, είναι δυο σπουδαίες εφευρέσεις και θα έκαναν, και μόνον αυτές, αξιο τον εφευρέτη τους της αιώνιου ευγνωμοσύνης των ανθρώπων. Υπάρχει όμως και μία ακόμη εφεύρεση του Φάρεναϊτ, που αν διεσώζετο σήμερα, θα ήταν μία πραγματική ευεργεσία για την ανθρωπότητα.

Ο Φάρεναϊτ είχε εφεύρει μία μηχανή για την αποξήρανση των έλawn και των πλημμυροπαθών μερών. Ο θάνατος εν τούτοις τον προέλαβε και επί πλέον τα σχέδια που είχε έμπιστευσει σ' ένα φίλο του, χάθηκαν, χωρίς από τότε να ξαναβρεθούν πουθενά.

ΚΟΙΜΟΤΑΝΕ ΑΠΟ ΧΘΕΣ!

Ο Μάριος και ο Όλιβ καθονται σ' ένα καφενείο και συνομιλούν. Ο Όλιβ διηγείται κάτι κατορθώματά του στον Μάριο και αυτός τον ακούει χωρίς να τον διακόψει.

Σε λίγο όμως, άκουεται δίπλα τους ένα δυνατό ροχαλητό. Ήταν ένας πελάτης που τον είχε πάρει στα καλά επάνω στο τραπέζι του.

— Όρα βρήκε κι' αυτός να κοιμηθῆ έκανε ο Όλιβ.

— Είναι από τις ιστορίες σου που άκουσε! του είπε γελώντας ο Μάριος.

Την άλλη μέρα οι δυο φίλοι ξαναβρέθηκαν στο ίδιο το καφενείο.

— Ξερά σου τώρα, λέγει ο Όλιβ του Μάριου, να μου πῆς τις δικές σου τις ιστορίες.

Ο Μάριος άρχισε, αλλά ύστερ' από λίγο, το ίδιο ροχαλητό άκούστηκε στο διπλανό τους το τραπέζι. Ένας πελάτης πάλι που κοιμόταν μακριά τους!

Ο Όλιβ άρπαξε την ευκαιρία για να εκδικηθῆ και να αποδώσει το πείραγμα.

— Είναι, από τις ενδιάφερονες ιστορίες σου που μου άραδειάζεις, εδώ και μισή ώρα!

Και ο Μάριος άτάραχος: —Με συγχωρείς, είναι ο ίδιος ο πελάτης που κοιμάται από χθές! Δεν έχει άκομη ξυπνήσει ο δυστυχής!...

□ □

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣ

Ο Όλιβ φεύγει για ταξίδι και πηγαίνει να αποχαιρετήσει τον Μάριο. Είναι όμως πολύ παραξεκινάει την θέαν και ο Μάριος άπορεί για το ύψος του αυτό, που είναι ύψος ανθρώπου που φεύγει δια παντός από τον κόσμο αυτό. Κάτι υποπτεύεται και ρωτά τον Όλιβ.

— Για στάσου, Όλιβ! Έσύ κάνεις σαν να πᾶς να αυτοκτονήσεις.

— Κάτι παρόμοιο, Μάριε: θα ταξιδέψω με το βαπόρι που μου διηγόσουν χθές και το όποιο, όπως έλεγες, παρ' όλignon να το καταπιῆ σ' ένα ταξίδι σου μία τεραστία φάλαινα!...

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΧΕΙ ΠΕΙΝΕΣ

Ο Μάριος μένει κάποτε άεργος και κάνει τον χτίστη.

Μία μέρα, εκεί που δούλευε σ' ένα γιαπί, λυστρά και πέφτει από άρκετο ύψος. Δεν καθάινει όμως, εύτυχώς τίποτε. Τον μεταφέρουν έντοτοις μισολιπόθυμο σ' ένα γειτονικό ζυθοπωλείο και του δίνουν για να συνέλθῃ ένα καλό ποτήρι μύρα. Και ο Μάριος, που είχε πείνες ο άτυχός, εκείνη την εποχή:

— Δεν μου λέτε, από πόσο πιο ψηλά πρέπει να πέσω για να μου δώσετε την άλλη φορά ένα παστίτσιο με κιμά;

□ □

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ!

Ο Μάριος γυρίζει κάποτε τις άποκρηές μασκαρωμένος στους δρόμους. Τον συναντά ο Όλιβ ο όποιος τον αναγνωρίζει και για να τον πειράξῃ του λέγει:

— Τί ώρα είναι, Μάριε;

Και ο Μάριος:

— Αφού με αναγνώρισες κάτω από την μεταμφίεσή μου, μάντεψε και τί ώρα είναι!

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Συμπεράσματα

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Έρεύνιος Ψαχουλιάδης
Κα Ψαχουλιάδης

Κατέργαρος Πονηράκος, παιδικός φίλος.

Μαρία, καμαριέρα.

(Ο κ. κ. Ψαχουλιάδης παίρνουν τον καφέ τους).

Κυρία.— Πόσους βώλους ζάχαρη, Έρεύνιε, έναν ή δυο;

Κύριος (διαβάζει ένα ρωμάντο).— 4.843...

Κυρία.— Τι έκανε, λέει; 4.843!!!

Κύριος.— 4.843, βέβαια! Είναι ο αριθμός του δευτέρου ήμισους του χαρτονομίσματος που ήταν κρυμμένο μέσα στο κολλιέ του σκύλου του τυφλού τον όποιον βρήκαν δεμένο χειροπόδαρο μένος σ' ένα τσουβάλι πατάτες...

Κυρία (με ψευτο-ένδιαφέρον).— Α! ώστε βρισκόταν μέσα στο τσουβάλι με τις πατάτες; Πᾶς συμβαίνει όμως αυτό;

Κύριος.— Ακριβώς! Έδώ έγκειται το μυστήριο. Το άνεξιχνητο είναι ότι η πόρτα του υπογείου ήταν περιτειχισμένη εδώ και 22 χρόνια και τα σιδερένια κάγκελα του φεγγίτη είναι άθικτα. Πάντως, από κάπου πρέπει νάχη περάσει.

Κυρία.— Ασφαλώς!... Θέλεις, λοιπόν, να σου πᾶ κι' εγώ την γνώμη μου;

Κύριος.— Βέβαια...

Κυρία.— Έ λοιπόν, το πολύ διάβασμα των άστρνομικών μυθιστορημάτων σε άποβλακάνει δλωσιόλου!

Κύριος (σαρκαστικά).— Πολύ σκέφτηκες για να το πῆς αυτό; Τι σε νοιάζει όμως εμένα αν διαβάζω ή όχι άστρνομικά μυθιστορήματα; Έφ' όσον μου γουστάρουν... τα διαβάζω! Άφησε που είναι και καλογραμμένα. Κάποιος είναι που γράφει ένα τη βδομάδα... λες κι' έχει έργοστάσιο, βιομηχανία... Δεν σου φαίνεται παράξενο!...

Κυρία.— Μου φαίνεται παράξενο πᾶς βρισκονται βλάκες που να τα διαβάζουν όλα αυτά!

Κύριος.— Μά, δυστυχισμένο κουτορνίθι, δεν έχεις ιδέα τι είναι, ένα άστρνομικό μυθιστόρημα! Βασίζεται στην λογική! Τι σχέση όμως έχουν οι γυναίκες με την λογική; Βασίζεται στην άνάλυση, στην ψυχολογία, στην παρατηρητικότητα, στα συμπεράσματα...

Κυρία.— Α, ναί: στα συμπεράσματα! Στις σχέσεις του τσιγάρου, στους κόκκους της σκόνης, στα ίχνη βηματών άπάνω στο ταβάνι! (γελά σαρκαστικά).

Κύριος.— Ακριβώς. Μία παραμικρή λεπτομέρεια άρκεί για να μαντέψῃ κανείς πολλά πράγματα.— αν έχῃ μία στάλα νοῦ και φαντασία. Κι' αυτό χρησιμεύει τόσο πολύ στην ζωή μας.

Κυρία.— Έμένα σου χρησιμεύει σε τίποτα;

Κύριος.— Ασφαλώς. Έγώ, ξέρω να παρατηρώ και να έρμηνεύω ό,τι παρατηρώ. Ο περισσότερος κόσμος ζῇ με κλειστά τα μάτια, γιατί δεν ξέρει να βγάξῃ συμπεράσματα, να άναλύῃ! Έγώ όμως είμαι άνοιχτομάτης. (Παίξει μ' ένα κουταλάκι) Λόγου χάριν, αν ή κα-

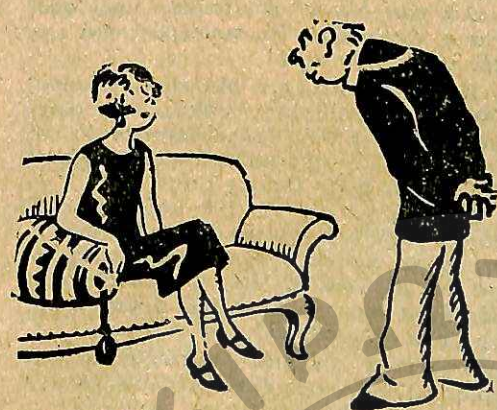
μαριέρα σου έρθει και μου πῆ πᾶς γυάλισε τα άσημικά όπως έχει καθῆκον να τα γυαλίξῃ κάθε Δευτέρα, θα της άπαντοῦσα πᾶς λέει ψέμματα.

Κυρία.— Θα ήμουν περίεργη να το δω αυτό!

Κύριος.— Δεν θέλει θεογνωσία το πράγμα! Αυτά τα κουταλάκια δεν είναι εκείνα που χρησιμοποιούμε συνήθως. Άνήκουν στο ίδιο σερβίτσι, είναι όμως λιγώτερο μεταχειρισμένα. Από αυτό λοιπόν, συμπεραίνω πᾶς ή καμαριέρα δεν πρόλαβε να γυαλίξῃ τα άσημικά κι' αναγκάστηκε να πάρῃ απ' το κουτί τα άναπληρωματικά κουταλάκια που τα χρησιμοποιούμε σπάνια.

Κυρία.— Πρωτοφανές! (φωνάζει) Μαρία! (Στόν κύριο) Τώρα θα το έξακριβάσουμε...

Κύριος (με τους αντίχειρας στις

—Δεν θέλει θεογνωσία το πράγμα

τοσέπες του γελέκου).— Να το έξακριβάσουμε, βέβαια...

Κυρία.— Πές μου, Μαρία, δεν γυάλισες τα άσημικά το πρωί;

Μαρία.— Μά, κυρία...

Κυρία.— Άπάντησέ μου καθαρά...

Μαρία.— Όχι, Κυρία, αναγκάστηκε να πλύνω τα τζάμια της κουζίνας, γι' αυτό...

Κύριος.— Όχι, Μαρία, όχι! όχι! Δεν έπλυνες τα τζάμια της κουζίνας! Ούτε σήμερα, ούτε χθές δεν τάπλυνες.

Μαρία.— Μά, κύριε...

Κύριος (αύστηρά).— Όταν πλύνεις τα τζάμια της κουζίνας, καθώς είσαι πολύ κοντή για να φθάσης ως το άπάνω μέρος του παραθύρου και δεν θέλεις ποτέ να άνεβῆς στο σκαμνάκι από φόβο μήν πέσης, όρθώνωσαι στις μύτες των ποδιών σου.

Ε λοιπόν, από προχθές βράδυ, φοράς καινούργια παπούτσια. Και καθώς βλ έπω πᾶς δεν έχουν ζάρεις στο δέρμα, συμπεραίνω πᾶς δεν έπλυνες τα τζάμια της κουζίνας. Άπλούστατα!

Κυρία.— Αφού είναι έτσι, Μαρία, πές μου τι έκανες;

Μαρία.— Νά με συγχωρέσουν ο κύριος κι' ή κυρία, ο άρραβωνιαστικός μου όμως ήρθε με άδεια από προχθές και πήγα το πρωί να τον δω.

Κύριος (με άγαθότητα).— Καλά

καλά, παιδί μου... Πήγαυε! Πήγαυε να χαρῇ ο όμορφος καστανός νέος, που είναι ύψηλός — 1 μ. 78 ύψος —, που είναι ζερβός και που κέρδισε τελευταία τα γαλόνια του δεκανέως... Πήγαυε, κοπέλα μου, και ζήτω ο στρατός! Έμπρός! (Η καμαριέρα βγαίνει αστισμένη) Έ λοιπόν, τί σου λέγα;

Κυρία (πειραγμένη).— Βέβαια, είσαι αξιοθαύμαστος, μόνο που μ' έκνευρίζεις. Πᾶς να ντυθῶ. (Βγαίνει)

Κύριος.— Νάτα μας! Την έκνευρίζω! Βέβαια: είναι πολύ άνώτερο μαθηματικά γι' αυτήν που δεν σκαμπάζει τίποτα! (Πάρνει μηχανικά ένα χαρτί που ήταν μισοκρυμμένο από έναν δίσκο) Άεροπερμανάντ! Νάτα μας: άεροπερμανάντ! Μήπως κάνω εγώ άεροπερμανάντ; (Διαβάζει μηχανικά) «Κυρία Ψαχουλιάδης... 450 δραχμές» Τι είναι αυτό; Μου είχα πῆ πᾶς πήγε σ' ένα μικρό κομμωτήριο που της πήρε μόνο 150 δραχμές! Γι' αυτό τόσον καιρό άκριβαίνει υπερβολικά ή τιμή του βουτύρου στον λογαριασμό του μπακάλη!

Κυρία (στην πόρτα).— Όρβουάρ, άγάπη μου! Βγαίνω.

Κύριος (με έρευνητικό βλέμμα, γεμάτο ύποψίες).— «Όστε βγαίνεις; Καλά. Όρβουάρ. (Την κυττάει απ' την κορφή ως τα νύχια, ψαχουλίζοντας τον λογαριασμό του κομμωτοῦ) Όρβουάρ!

Κυρία.— Όρβουάρ! (Προχωρεί πᾶς την πόρτα και στρέφεται στενωχωρημένη με την έπιμονή που την κυττάει ο σύζυγός της) Τι σουρθε και με κυττάς έτσι;

Κύριος.— Τίποτα!... Παρατηρῶ... μελετώ... συμπεραίνω!... Προσέχω λεπτομέρειες...

Κυρία.— Για τᾶνομα του Θεοῦ! Μην άρχισης πάλι! Έγώ δεν είμαι καμαριέρα! Φαντάζομαι πᾶς είμαι έλεύθερη να βγαίνω όποια ώρα μου γουστάρει και τα ντύνομαι όπως μου γουστάρει!

Κύριος.— Ασφαλώς... και να πηγαινῃς στα ψώνια σου: κάθε λογίων ψώνια...

Κυρία.— Τι μωρουρίζεις εκεί;

Κύριος.— Ξέρω εγώ τι λέω: τουαλετταρίζεις, πᾶς για ψώνια, που μου στοιχίζουν ακριβά!... (Ιδῶ) 450 δραχμές!

Κυρία (άνήσυχη).— Μά, άγάπη μου... σε βεβαίω...

Κύριος.— Μην κουράζεσαι και κρατᾶ στο χέρι μου την άπόδειξη! Την γραπτή άπόδειξη!

Κυρία (με φρίκη).— Πῆρες τα γράμματά μου;

Κύριος.— Πᾶς; Άν πήρα τα γράμματά σου;

Κυρία.— Ναί! Ναί! Άντιλαμβάνο-

—Ναί, ναί! Τί άστείο!

μαί πολύ καλά πώς τὰ πήρες. Μιά ώρα τώρα, με ύποπτευσαι, με βασανίζεις με τις ερωτήσεις σου! Βαρέθηκα πιά: προτιμότερο νὰ τελειώσουμε μιὰ καλή! "Ε λοιπόν, ναι: σ' ἀπάτησα... Τι τὰ θέλεις... (κλαυθμηρίζοντας)... πράγματα που συμβαίνουν καθημερινῶς, χωρίς νὰ ξέρη κανείς πῶς...

Κύριος (κατάπληκτος).— Μ' ἀπάτησες! Μ' ἀπάτησες!

Κυρία.— Σ' ἀπάτησα βέβαια!

Κύριος.— Νά πάρη ἡ ὀργή! "Επρεπε νὰ τὸ φαντασθῶ! Ποιὸς εἶναι; Τὸ δνομα τοῦ ἀτίμου;

Κυρία.— Μὰ... τὸ ξέρεις πολὺ καλά... ἀφοῦ κρατᾷς τὰ γράμματά του.

Κύριος (ξεφωνίζει).— Δὲν ξέρω τίποτε ἀπολύτως. Ἐπιμένω ὅμως νὰ μάθω τὸ ὄνομά του. Καὶ θὰ τοῦ σπᾶσω τὰ μούτρα αὐτοῦ τοῦ κυρίου!

Κυρία.— Ποτέ δὲν θὰ στὸ μαρτυρήσω!

Κύριος.— "Εγνοια σου καὶ θὰ τὸ βρῶ... Ξέρεις τί δύναμις εἶμαι στὴν ἀνάληψη καὶ στὰ συμπεράσματά. Θὰ καλοπεράσω μαζί μου! Θὰ τοῦ τσακίσω τὰ παῖδια!

Κυρία (ἰδίᾳ).— Θεέ μου! Κι' εἶναι τόσο λεπτὸς, τόσο ἀδύνατος! (Κάνει πῶς ὑποκύπτει). "Ε λοιπόν, ἀγάπη μου, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... Εἶναι ὁ φίλος σου Κατέργαρος...

Κύριος (σάν ἀπολιθωμένος).— "Ο Πονηράκος! "Ο καλλίτερός μου φίλος! (Θριαμβευτικά) Τι κουταμάρες εἶναι αὐτές; Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ σὲ πιστέψω!

Κυρία.— Μὰ, ἀγάπη μου, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!

Κύριος (χαμογελᾷ σαρκαστικά).— Καλοπαγμένο τὸ κόλπο σου! Λίγο ἔλειψε, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, νὰ πιστέψω στὴν κωμῶδια τῆς ἀπίστου συζύγου... Πι ὠραία ἡ σκηνὴ τῆς ὁμολογίας... "Ο καλλίτερος φίλος μου! Δυστυχῶς — δηλαδὴ εὐτυχῶς — αὐτὰ δὲν περνοῦν σὲ μένα!

"Ακουσε: πρῶτον, ὁ Κατέργαρος ἔχει μoustάκι κι' ἐσὺ δὲν χωνεύεις τοὺς μoustακαλῆδες. "Αποδείξεις ὅτι μ' ἔβαλες νὰ ξυρίσω τὸ μoustάκι μου, ποὺ μοῦ πῆγαινε τόσο καλά. Δεύτερον, ὁ Κατέργαρος φορᾷ παπούτσι σπορ, ἐνῶ ἐσὺ τὰ ἀντιπαθεῖς φοβερὰ, μοῦ τὸ ἔχεις πῆ χίλιες φορές. Μικροῦλά μου, ὅταν ἔχῃς ἕναν λογαριασμὸ κομωτῶ 450 δραχμῶν, καλλίτερα νὰ μοῦ τὸν μαρτυρᾷς μιὰ καὶ καλὴ, ἀντὶ νὰ προσπαθῇς νὰ μὲ ξεγελάσης με ἐξωφρενικὲς ἱστορίες ποὺ δὲν στηρίζονται πούθενά! (Τὴν φιλεῖ καὶ τὴν σπρώχνει ἔξω) Πῆγαινε στὰ ψώνια σου, κουτορνήθι! ("Εκείνη φεύγει κατασαστισμένη).

Κύριος (μένει μόνος).— "Ακοῦς ἐκεῖ νὰ θελήσῃ νὰ ξεγελάσῃ ἐμένα; Μὲ τὸν Κατέργαρο; Χαναχά! (γελᾷ με τὴν καρδιά του).

□ □

Κατέργαρος (μπαίνει φορτωμένος γλυκίσματα καὶ λουλούδια).— Καλὴ μέρα, παληόφιλε!

Κύριος.— Καλῶς τον! Ἀπάνω στὴν ὥρα ἔρχεσαι! Φαντάσου πῶς πρὶν ἀπὸ πέντε λεπτά, ἡ γυναῖκα μου προσπαθοῦσε νὰ μὲ πείσῃ... μάντεψε τί;

Κατέργαρος.— Πῶς θέλεις νὰ ξέρω;

Κύριος.— Πῶς με ἀπατοῦσε με σένα!

Κατέργαρος (γίνεται καταπράσινος).— Μὲ μένα!

Κύριος.— Ναι! Μὲ σένα! (Γελᾷ με

τὴν καρδιά του) Τι ἀστεῖο!

Κατέργαρος.— Ναι, ναι... Τι ἀστεῖο! (Γελᾷ βεβιασμένα) Εἶναι νὰ τκάς στὰ γέλια!

Κύριος.— Γὰ φαντάσου, ἐσὺ με τὴν γυναῖκα μου! Μὲ τὰ μoustάκια ποὺ ἔχεις! Εἶναι νὰ μὴ σοῦ μείνουν ἀντερα στὰ γέλια!

(Γελῶν κι' οἱ δύο.)

Κύριος.— "Εσὺ, ὁ παλὸς μου συμμαθητής! Θυμᾶσαι στὸ δημοτικὸ σχολεῖο ποὺ μαλῶναμε γιὰ τοὺς βῶλους;

(Χτυπᾷ ὁ ἕνας τὸν ὄμο τοῦ ἄλλου).

Κατέργαρος.— Καὶ τὴ μέρα ποὺ πέσαμε μαζί μέσα στὴν πύσσα! Τι γέλιο πὺ κάναμε! Παλὴ μου φίλε "Ερευνίε!

Κύριος.— Παλὴ μου φίλε Κατέργαρε!

(Φιλιῶνται)

Καμαριέρα (μπαίνει).— "Ενα γράμμα ποὺ ἡ Κυρία εἶπε νὰ δώσω στὸν Κύριο. (Βγαίνει)

Κύριος.— "Ενα γράμμα; (Τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάζει) «Κυρίε Σέρλοκ Χόλμς, σ' ἀφίνω στὰ συμπεράσματά σου καὶ πᾶω νὰ συναντήσω τὸν ἑραστή σου, Ντιντὴ, ποὺ προτιμᾷ τὰ ἐρωτικά ρομάντσα ἀπ' τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα...» (Θριαμβευτικά) Τι σοῦ εἶχα πῆ; "Ἡξερα πολὺ καλά πῶς δὲν μ' ἀπατοῦσε μαζί σου! Νὰ ἡ ἀπόδειξη! Τὰ συμπεράσματά μου δὲν με γελῶν ποτέ!

Κατέργαρος.— Μὰ εἶσαι γελοῖος! Ἀντὶ νὰ θριαμβεύς ἡλιθίως, κάνε κάτι, κουνήσου! Εἶσαι γελοιοδότης!

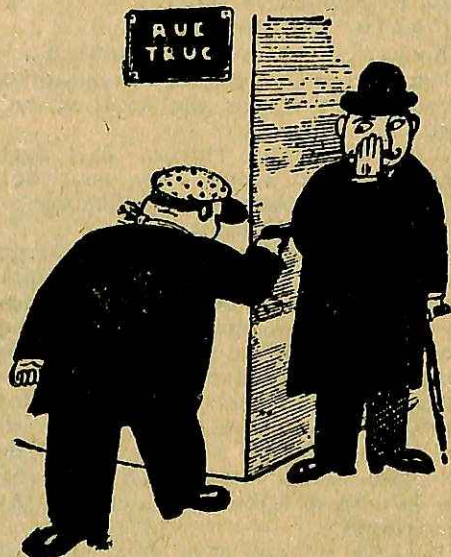
Κύριος.— Δὲν μοῦ κάνεις τὴν χάρη! "Εξὼ ἀπὸ δῶ! Ὅριστε μας!

Κατέργαρος.— Νὰ μοῦ κάνης ἐσὺ τὴ χάρη! "Η γυναῖκα σου νὰ ἀπατήσῃ ἐσένα, τὸν σύζυγό, εἶναι φυσιολογικὸ. Νὰ μὴ σὲ νοιάζῃ, εἶναι δικαίωμα σου! "Εμένα ὁμως... νὰ μὲ ἀπατήσῃ, ἐμένα! (Λιποθυμᾷ)

Κύριος (ἄγρια, κυττάζοντας τὸ γράμμα).— "Ακοῦς ἐκεῖ, Σέρλοκ Χόλμς!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ

...ωποδύτης. Τὸ θαλάντιον ἡ τὴν ζωή!

"Ο νυκτερινὸς διαβάτης. Κάνε μου τὴν χάρη νάρθῃς στὸ σπίτι. Προτιμῶ νὰ σοῦ δώσω τὴν γυναῖκα μου, εἶναι ὅλη μου ἡ ζωή... Τὴν ἔχω 30 χρόνια τώρα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗ

"Ο Μπαγιό, ἕνα ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τῆς γαλλικῆς ἐπανάστασεως, περιέπεσε κάποτε σὲ δυσμένεια καὶ καταδικάσθηκε ἀπὸ τοὺς μέχρη τῆς χθὲς φίλους του στὸν δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατο.

"Η ἀπόφαση ἔλεγε ὅτι ὁ Μπαγιό, θὰ ἐθανάτωνετο στὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε κριθῇ ἐνοχὸς δηλ. στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς. "Εκεῖ λοιπὸν μετεφέρθη ἡ λαιμητόμος, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς καρατομήσεως τοῦ Λευδοβίκου 16ου ἔμενε, διαρκῶς, στημένη στὴν Πλατεία τῆς Ἐπανάστασεως ἐτοιμὴ νὰ δρασθῇ.

Στὴν ἀρχὴ ἔστησαν τὴν λαιμητόμο στὴ μέση τῆς πλατείας, ἡ θέσις ὅμως αὐτὴ δὲν ἤρεσε στὸν λαὸ καὶ ἐγένε ἀνάγκη νὰ τὴν μεταφέρουν ξανά, στὴν ἄκρη τοῦτῃ τὴν φροῇ τῆς πλατείας, κοντὰ στὸν Σηκουάνα. "Η ἐργασία αὐτὴ χρειάσθηκε μιὰ ὥρα καὶ παραπάνω. ἐν τῷ μεταξύ δὲ ὁ Μπαγιό περιμένε κάτω ἀπὸ τὴν βροχὴ πὺ διαρκῶς ἔπεφτε, ὑβριζόμενος ἀπὸ τὸν ὄγλο, ποὺ δὲν δίσταζε κάπου-κάπου νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τὸν χτυπᾷ κιάλας. "Εξαφνα, ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος μιὰ φωνή.

—Τρέμεις, βλέπω, Μπαγιό! Φοβάσαι ποὺ θὰ σοῦ κόψουν τὸ κεφάλι!

—Τρέμω, ναι, ἀπῆντησε ὁ μελλοθάνατος, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ κρύο!

Τέλος, στὰς δύομιση τελείωσε τὸ μαρτύριό του, ὁ δῆμιος δέ, Σανσόν, τοῦ φάνηκε ἐκείνη τὴν ὥρα σάν ἕνας ἀληθινὸς εὐεργέτης!

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

"Ενας μεγάλος Ἀγγλὸς ζωγράφος, διάσημος γιὰ τὸ ταλαντὸ του ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, εἶχε ἀρχίσει τὸ πορτραῖτο μιᾶς νεαρᾶς κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποία εἶχε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ ζωγραφιστῇ μαζί με τὸν γιλιό της, ἕνα παιδάκι δέκα μόλις ἐτῶν.

"Αφοῦ ἡ κυρία με τὸ παιδί πόζαρεν ἀρκετὲς φορές, ὁ ζωγράφος εἶπε μιὰ μέρα τῆς κυρίας:

—Τὸ πορτραῖτο σας προχωρεῖ θαυμάσια. Σὲ λίγες μέρες θὰ τὸ ἔχω τελειωμένο. Μὴ ξανάρχεσθε, λοιπόν, ἀν θέλετε, παρὰ μονάχα ὅταν σὰς φωνάξω. Καὶ θάναί αὐτὴ ἡ τελευταία φορὰ.

Πέρασε καιρὸς καὶ ὁ ζωγράφος δὲν ἔδωκε σημεῖα ζωῆς. "Η κυρία, νόμισε, ὅτι ἀποροφημένος ὁ ζωγράφος ἀπὸ ἄλλες σπουδαιότερες ἐργασίες, ἀφῆκε γιὰ τὴν ὥρα κατὰ μέρος τὸ πορτραῖτο της. Καὶ δὲν καταδέχτηκε νὰ τὸ ζητήσῃ.

Πέρασαν 15 χρόνια. Μιὰ μέρα ἡ ἴδια κυρία παίρνει ἕνα ἐπείγον γράμμα ἀπὸ τὸν ἱδιο ζωγράφο, με τὸ ὁποῖο αὐτὸς τὴν παρακαλοῦσε νὰ περάσῃ τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὸ χαριτωμένο της παιδάκι ἀπὸ τὸ ἀτελιέ του, ... γιὰ τὴν τελευταία πόζα.

"Η κυρία τότε τοῦ ἀπῆντησε:

«Θὰ ἦμην εὐτυχής, ἀγαπητέ μου μαῖτρο, ἀν μπορούσα νὰ ἀνταποκριθῶ στὴν τόσο... ἐπείγουσα πρόσκλησή σας, ἀλλ' αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδύνατον, δεδομένου ὅτι ὁ γιλιός μου εἶναι αὐτὴ τὴν στιγμὴ στὴν Καλκούτα, ὡς ἐφεδρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ τῶν Ἰνδιάν...»

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Παράξενες βροχές

ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΥΣ!

Χειμωνιάζει. Δηλαδή ἀρχίζει ἡ περίοδος τῶν βροχῶν. "Ολοι μας ξέρουμε τί εἶναι βροχή. Νερὸ καθαρὸ ποὺ πέφτει ἀπὸ τὰ σύννεφα σὲ μικρὲς ἢ μεγάλες ποσότητες, κατὰ τὰ κέρια τοῦ καιροῦ.

"Υπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες βροχὲς ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς ποὺ ξέρουμε ἐμεῖς ἐδῶ. Θὰ σὰς ἔτυχε ἀσφαλῶς νὰ διαβάσετε στὰ φύλλα ὅτι κάπου, στὴν Ἀραβία, ἔβρεξε... ἄμμο ἢ κάπου ἄλλου... βατράχους, καὶ θὰ γελάσετε μετὰ ἀστεῖο. Καὶ ἐντούτοις δὲν πρόκειται διόλου γιὰ ἀστειότητες. "Εκείνο ποὺ ἔλεγε ἡ εἰδησις ἦταν ἀλήθεια.

Θὰ σὰς ἀναφέρουμε, σήμερα, διάφορα τέτοια περιεργὰ περιστατικὰ καὶ θὰ δῆτε ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶναι ὅπως ἴσως τὰ φαντάζεσθε.

□ □

Τελευταία, ἐλάμβανε χῶραν στὸ Χίλμελφορδ τῆς Σκωτίας, ἕνας ἄνὼν τένις.

Ξαφνικά, καὶ στὴν δραματικότερη φάσι τοῦ ἄνῳ, παίκτης καὶ θεαταὶ ἐγιναν μάρτυρες ἐνὸς περιεργοῦ φαινομένου. "Ενῶ ὁ ἄνὼν εἶχε ἀρχίσει μετὰ θαιμάσιο ἥλιο, ἔξαφνα, ἀρχισαν νὰ μαζεῦνται σύννεφα καὶ σὲ λίγο ξεσπᾷ μιὰ δυνατὴ βροχή.

"Ολοι τότε, ἔτρεξαν νὰ καταφύγουν στὸ περίπτερο τοῦ γηπέδου γιὰ νὰ προσφυλᾷ. Μόλις ὅμως ἔφθασαν ἐκεῖ καὶ ἀρχισαν νὰ σκουπίζονται, παρατήρησαν μετὰ τρόμο ὅτι τὰ ρούχα τους ἦσαν γεμάτα ἀπὸ μικροσκοπικὰ... καθουράκια ποὺ ζοῦν μόνο στὴν θάλασσα!

"Ὅπως ὅμως, τὸ Χίλμελφορδ βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ, δηλ. μακριὰ ἀπὸ τὴν θάλασσα, φάνηκε σ' ὅλους ἀνεξήγητο, πῶς θρέθηκαν αὐτὰ τὰ καθουράκια ἐπάνω ἀπὸ τὸ γῆπεδο τοῦ τένις.

"Επιστημονικῶς τὸ πρᾶγμα ἔχει ἐξηγηθῇ ἐξ ἀφορμῆς ἄλλων παρόμοιων φαινομένων. Στὴν Ἀμερικὴ, ἔξαφνα, ὅταν συχνὰ γίνονται κυκλῶνες κοντὰ σὲ λίμνες ἢ θάλασσα, ὁ ἄνεμος σπῶνει τεράστιες ποσότητες νεροῦ καὶ τίς πηγαίνει μακριὰ, ἀφήνοντάς τις κατόπι νὰ πέσουν, ὅταν πῆσῃ ἡ δύναμή του. Τὸ νερὸ ὅμως αὐτὸ παίρνει μαζί του καὶ ὅλο του τὸ ζωντανὸ περιεχόμενο. Ψάρια ἢ βατράχια, ποὺ τὰ... βρέχῃ κι' αὐτὰ ἐπάνω στοὺς κατάπληκτους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ τοὺς ἔρχεται αὐτὴ ἡ βροχὴ τῶν βατράχων καὶ ψαριῶν!

□ □

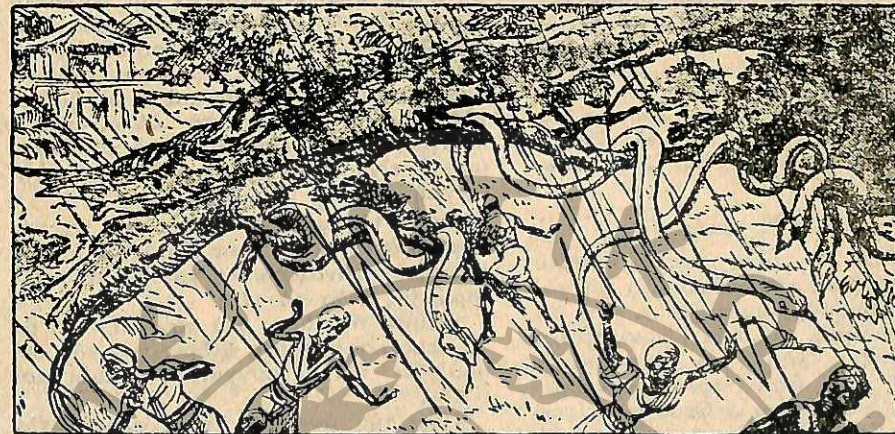
"Αλλὰ γίνονται καὶ ἀκόμη καταπληκτικότερα πρᾶγματα. Π. χ. ἕνα πρωὶ τοῦ 1870 οἱ κάτοικοι τῆς Χάγης, πρωτευούσης τῆς Ὀλλανδίας, πανικοβλήθηκαν βλέποντας νὰ βρέχῃ ραγδαίᾳ... αἷμα! "Ολοι πίστεψαν ὅτι ἡ αἱματίνη βροχὴ ἦταν ἐνδειχτὴ τῶν αἱματηρῶν μαχῶν ποὺ λάμβαναν τότε χῶραν στὴν Γαλιλία. Οἱ σοφοὶ ὅμως, ποὺ δὲν εἶναι διόλου προληπτικοὶ καὶ ποὺ δὲν πιστεύουν εὐκόλα στὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, ἐξήτεσαν τὴν βροχὴ αὐτὴ στὸ μικροσκοπικὸ καὶ βρήκαν ὅτι τὸ κόκκινο χρώμα τῆς ὠφείλετο σὲ ἀπειρία ζωύφιων τοῦ νεροῦ, γνωστῶν ὑπὸ τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα «Ντάφια ποῦλεξ» ποὺ τὰ ἐξορίσκει μαζί με τὸ νερὸ μέσα σὲ ὁποῖο ζοῦσαν, μιὰ θύελλα, ποὺ εἶχε ξεσπάσει μακριὰ ἀπὸ τὴν Χάγη. Παρόμοιο φαινόμενο εἶχε σημειωθῇ καὶ τὸ 1852 στὰ γύρω τοῦ Παρισιῶ.

"Οσοι βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ βροχὴ ποὺ ἐπίασε, εἶδαν μετὰ τρόμο τοὺς τὰ ρούχα τους νὰ δάφονται κόκκινα! "Αν καὶ τότε καμμιὰ ἐπιστημονικὴ ἐξέταση τοῦ πρᾶγματος δὲν ἐγένε, μπορεῖ κανεὶς νὰ δεβαιώσῃ σήμερα ὅτι ὠφείλετο καὶ τὸ φαινόμενο αὐτὸ στοὺς ἰδίους ἀκριδῶς λόγους, ὅπως καὶ τὸ μεταγενέστερο του, τοῦ 1870, ποὺ ἐγένε στὴ Χάγη.

□ □

"Αλλο ἐξωφρενικὸ φαινόμενο: τὴν 9 Νομβρίου 1918 στὸ Μοντρεάλ τοῦ Καναδά ἔβρεξε... μελάνι!

"Επὶ πολλὰς μέρες, μιὰ σφοδρὰ θύελλα ἐμαίνετο πάνω ἀπὸ τὴν πόλη. Ξαφνικά, μιὰ μέρα, ἀρχισε νὰ πέφτῃ μιὰ δυνατὴ βροχὴ χρώματος γκριζοῦ, πρὸς τὸ μαῦρο. Στὴν ἀρχὴ τὸ πρᾶγμα ἐμεινε ἀνεξήγητο. Κατόπι ἐδόθη ὡς ἐξῆς ἡ ἐξήγησις: ἔξω ἀπὸ τὴν καναδικὴ αὐτὴ πόλη, ὑπάρχουν κάτι μικρὲς λίμνες, περιτριγυρισμένες ἀπὸ ἐγκαταστάσεις ἰλισθίων καὶ ἀνθρακοποιῶν. Σιγά-σιγά, ἡ σκόνη τῶν ξυλοκαρβούνων ποὺ κατασκευά-

Τέσσερα φαρμακερὰ φεῖδια ἦσαν κρεμασμένα στὰ κλαδιά του.

ἔκλει γέμισε τὸν βυθὸ τῶν λιμνῶν αὐτῶν. "Ὅταν λοιπὸν ὁ κυκλὼν ποὺ εἶχε ξεσπάσει ἀνατάρξετε τὰ νερά τους, καὶ τὰ πήρε μαζί του, στὸν ἀέρα, αὐτὰ δάφθηκαν ὅλα γκριζομαυρά καὶ μετὰ τὸ χρώμα αὐτὸ ἔπλεσαν στοὺς δρόμους τοῦ Μοντρεάλ, κάνοντας τοὺς κατοίκους του νὰ νομίσουν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ βροχὴ ἀπὸ μελάνι.

Βροχὴ ἀπὸ καθουράκια, σάν αὐτὴ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, ἔπεσε καὶ στὸ κτήμα τοῦ Λόρενς. "Ὅταν, στὸ Τύπτεναγκερ Πάρκ τῆς κομητείας τοῦ Κέντ. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἐργάται ποὺ ἐργάζονταν στὸ κτήμα τρώμαζαν, κατόπι ὅμως, ὅταν ἀνεγνώρισαν τὰ μικρὰ καὶ νοστιμάτα δαστακόδεμα, τὰ μάζεψαν γιὰ νὰ τὰ φᾶνε!

□ □

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1917, στοὺς δρόμους τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Χέντον, ἔβρεξε ἀπειρία μικρῶν ψαριῶν! Παρόμοιο φαινόμενο ἀναφέρεται ἀπὸ ἕνα παλὸ χρονικὸ ὅτι ἐγένε στὰ 1761, στὸ Μέρθν Τότβιλ, τῆς Ὀυαλίας. "Ενας κάτοικος τῆς πόλεως ποὺ εἶχε βάλει ἕναν κάδο κάτω ἀπὸ ἕναν ὑδροσωλήνα, μάζεψε 200 τέτοια ψαράκια καὶ ἔκανε μ' αὐτὰ τὸ γεῦμα του ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Παρόμοιο φαινόμενο, στὴν Σιγκαπούρη

κατὰ τὴν διάρκεια ραγδαίας βροχῆς. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως ἐπρόκειτο γιὰ μεγάλα ψάρια καὶ πιάσθηκε ἕνα ψάρι ποὺ δὲν ἦταν σὲ βάρος κάτω ἀπὸ δύο κιλά!

"Αλλο φαινόμενο ψαροβροχῆς τὸ 1889 στὴν Ὀλλανδία.

□ □

"Αλλὰ καὶ ζῶα τῆς ξηρᾶς μποροῦν νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ ἕναν κυκλῶνα καὶ νὰ πέσουν κατόπι σάν βροχὴ ἐπάνω στοὺς ἀνύπαπτους διαβάτες τῶν δρόμων.

Στὰ 1600 π.χ. ἔβρεξε στὸ Μπέργκεν τῆς Νορβηγίας ζωντανούς... ποντικούς!

"Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐξήγησις ποὺ ἐδόθη στοῖς ποντικοφαινόμενα αὐτὰ: ἡ θύελλα εἶχε καταστρέψει συθέμελα πολλὰ παλὰ σπίτια. Συνεχίζοντας δὲ ὁ ἄνεμος, σάρωσε κατόπι μετὰ τὴν φόρα ποὺ εἶχε ὅλους τοὺς ποντικούς ποὺ βρέθηκαν ἔξαφνικά ἐκτεθειμένους στὴν μανία του!

"Ενας χρονικογράφος τοῦ μεσαιῶνος ἀναφέρει μιὰ βροχὴ βατράχων ποὺ ὠφείλετο

στοὺς ἰδίους περίπου λόγους, καὶ ἔπεσε στὴν Πολωνία.

Πέρισον δὲ ἀκόμη, στὴν Καλκούτα τῶν Ἰνδιάν, ὅταν ἀπὸ μιὰ τρομερὴ θύελλα, ἔβρεξε στὸν κεντρικότερο δρόμο τῆς πόλεως... ἕνα δέντρο ἴσως ὁκτὼ μέτρων! Τέσσερα φαρμακερὰ φεῖδια ἦσαν ἀκόμη κρεμασμένα στὰ κλαδιά του καὶ αὐτὸ τρώμαξε ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸ φαινόμενο, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, τοὺς διαβάτες τοῦ δρόμου ἐκείνου. Ἐπίσης ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἰδίους λόγους ἔβρεξε θειάφι, γιὰτὶ ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἔπαιξε νὰ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ ἡφαίστεια.

Δύο ἐκθέσεις ἀπὸ τὴν Περού, ἡ μιὰ χρονολογούμενη ἀπὸ τὰ 1828 καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὰ 1913, ἀναφέρουν ὅτι εἶχε βρέξει σὲ διάφορες ἐκεῖ περιοχὲς τεράστιες ποσότητες μιᾶς σκόνης λευκῆς, σάν ἀλεύρι. Τὴν σκόνη αὐτὴ ποὺ εἶχε κολύψει τὸ ἔδαφος σὲ πάχος πολλῶν ἐκατοστομέτρων, τὴν ἔτρωγαν μετὰ τὴν βροχὴ οἱ ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα τοῦ τόπου. Οἱ κάτοικοι δὲ τὴν μάζευαν καὶ ἔφταναν ψωμί.

"Η σκόνη αὐτὴ ἐξετάσθηκε ἐπιστημονικῶς καὶ ἀπεκαλύφθη ὅτι ἦταν μιὰ χλόη φαγόσιμος κονιοποιημένη, ποὺ προήρχετο ἀπὸ ἀγνωστα μέρη. Ἰσως νὰ ἦταν κατὰ τέτοιο καὶ τὸ μάννα τῶν Ἑβραίων τῆς Ἐβδόμου!

Ἡ Μπέττυ, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τρελλὰ πιά, τὸν Τόμ Μπρέττ, νομίζει γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι αὐτὸς συμπαθεῖ μᾶλλον τὴν Πάττυ. Μιὰ μεγάλη ἀπελπισία τὴν πιάνει καὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν τρώγει, οὔτε μιλεῖ κανέναν, παρὰ θγαίνει ἔξω, καταφεύγει κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ. Ἐκεῖ τὴν θοίσκει ὁ Τόμ καὶ τῆς ἐκμυστηρεῖται ὅτι μόνον αὐτὴν ἀγαπᾷ.

10. (Ἡ συνέχεια)

Καὶ ὅταν ἡ τύχη σὲ ἔφερε πολὺ κοντὰ μου, κατῴρωθαι νὰ μὴ χάσω τὴν ψυχραίμα μου, καὶ νὰ μὴ μιλήσω, ἐν ὅσῳ βρισκόσουν, τρόπον τινὰ, ὑπὸ τὴν προστασία μου, γιατί θά ἦταν πρόστυχο ἐκ μέρους μου. Ἀλλὰ μόνο ὁ Θεὸς — ἡ ἰσως καὶ ἡ μίς Γούντμπαν — ξέρει, ὅτι μιὰ ἢ δύο φορές ἔφθασα πολὺ κοντὰ σὸ νὰ τὸ κάνω. Τώρα ξέρεις ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῶν ἀνδρῶν, καὶ ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Βλέπεις γύρω σου τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα κυλᾷ στὶς φλέβες μου, καὶ ὅμως εἶσαι ἐτοιμὴ νὰ πῆς, ὅτι οἱ ἀνθρώποι μου θὰ γίνουν ἀνθρώποι σου. Δὲν φοβοῦμαι τίποτε, τώρα πιά...

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ φοβῶσαι, εἶπα ἐγὼ καὶ ἔβαλα καὶ τὸ ἄλλο χέρι μου μέσα σὸ δικό του — γιατί ἤδη μοῦ κρατοῦσε τὸ ἓνα. Ἡ μητέρα μου μπορεῖ νὰ θυμώσει λίγο μαζί μου, γιατί δὲν ἔλαβα ὅπ' ὅσιν τὴν ἐπιθυμία της, ἀλλὰ θὰ ἀναγκασθῇ νὰ με συγχωρήσῃ, θὰ ἔχω, τουλάχιστον ἐσένα.

Πιστεύω, ὅτι θὰ σὲ συγχωρήσῃ! εἶπε ὁ Τζιμ. Θὰ τὴν καταφέρω ἐγὼ νὰ σὲ συγχωρήσῃ.

Νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε πού νὰ μὴ μπορῇς νὰ τὸ καταφέρῃς! φώναξα. Φαντάζομαι τὴν Σάλλυ, τὴν εὐχαριστημένη πού θὰ εἶναι με τὰ σημερινά μας νέα. Τώρα καταλαβαίνω, ὅτι τὸ ἐπερίμενε πάντα αὐτό, ὅν καὶ δὲν εἶχα καταλάβει τί ἐννοοῦσε ὅταν ἔκανε τοὺς πρώτους ὑπαινιγμούς. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα, ἀκριβῶς, πού σὰς εἶχαμε συναντήσει σὸ Πάρκο,

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ

Ἡ περιπέτειες

εἶχαμε μιλήσει, με — τὴν Σάλλυ, γιὰ τὸν γάμο ἀπὸ ἔρωτα, γενικῶς, καὶ ἡ Σάλλυ, γιὰ νὰ πῇ γιὰ τὸ γράμμα πού εἶχε στείλει πρὸ ὀλίγου στὴν μητέρα μου, ὁ δὲ Τζιμ βρισκόταν σὸ σαλόνι καὶ ἔγραφε τὸ δικό του. Πιστεύω ὅτι εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὴν ὑπόθεση τοῦ ἀλόγου, ὅταν ὁ κ. Τράουμπριτζ παρουσιάστηκε κάπως στενοχωρημένος.

— Ἀκουσε, Τζιμ, φώναξε, ὁ Τζαίηκ Γιακομπσεν ἦλθε με τὸ ἄλογό του. Θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ ματιά τώρα, ἀλλὰ εἶναι φοβερό ζῶο καὶ δὲν σκέπτομαι νὰ τὸ πάρω, ὅσο κι' ἂν μοῦ τὸ ἀφήσῃ.

Τὸ ὑπόλοιπο ἀπόγευμα ὑπῆρξε κυριολεκτικῶς ὑπέροχο. Εἶχαμε ξεχάσει ἐντελῶς ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσωμε σὸ σπίτι, ὡς ὅτου κάποιος βγήκε ἔξω καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι γιὰ τὸ «τσάι» σὸ ὑπαιθρο, ὅπου δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν τὸ ἀκούσωμε. Ἐπειτα ἀνεκινώσαμε στοὺς ἐξαδέλφους τὰ νέα μας, καὶ αὐτοὶ εὐχαριστήθηκαν ἐξαιρετικῶς. Φαίνονταν σὰν νὰ σκέπτονται ὅτι ὁ Τζιμ καὶ ἐγὼ εἴμαστε πλασμένοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον, καὶ ἡ κ. Τράουμπριτζ εἶπε ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ εἶχε προβλέψει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Μετά τὸ τσάι, ἐβγήκαμε γιὰ νὰ κάνωμε μιὰ ἐπίσκεψη στὴν Σάλλυ, ἡ ὁποία, ὅπως τὸ φανταζόμουν, χάριξε τρομερὰ ὅταν τῆς εἶπα τὰ νέα.

Εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι παίρνεις ἓνα ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ἀνδρες τοῦ κόσμου, μοῦ εἶπε, καὶ σὲ συχαίρω, καθὼς καὶ αὐτόν.

Πῶς τὴν ἀγαπᾷ, τὴν καυμένη τὴν Σάλλυ!

Τὸ ζήτημά μου τὴν ἐπομένη μέρα, ἦταν πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς προηγούμενης. Ἡ πρώτη σκέψη ἦταν: «Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια αὐτό, ἡ εἶναι μόνο ὄνειρο, ὅτι ἔχω ἀρραβωνιασθῇ με τὸν Τζιμ;» Καὶ γιὰ λίγο ἔλειψε νὰ ξεφανθίσω ἀπὸ τὴν χαρὰ μου ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι ἦταν ἀλήθεια.

Ἐγράψαμε καὶ οἱ δύο μας γράμματα στὴν μητέρα μου, ἔγραψε δὲ καὶ ἡ Σάλλυ. Δὲν εἶδα τὰ γράμματα τοῦ Τζιμ καὶ τῆς Σάλλυ, ἀλλὰ μποροῦσα νὰ μαντέψω τί θὰ ἔλεγαν, καὶ εἶχα ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν Σάλλυ, ὅτι θὰ παρουσίαζε τὸν Τζιμ με τὰ εὐνοϊκώτερα χρώματα. Μὰ ὅλοι οἱ ἔπαινοι τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἦσαν σὲ θέση νὰ κάνουν τὴν μητέρα μου νὰ συμφωνήσῃ με αὐτὸ πού ἐπρόκειτο νὰ κάνω. Τὴν ἄκουσα σχεδὸν νὰ λέγῃ: «Πεῖναι αὐτὸς;» Καὶ ἤμουν βέβαιη ὅτι θὰ πρόσθετε: «Περίουσια ἔχει;» Ἀλλὰ ὅ,τι καὶ νὰ συνέβαινε, ἐμεῖς οἱ δύο δὲν θὰ χωρίζαμε πιά.

Ὁ Τζιμ εἶχε ὑποσχεθῇ σὸν κ. Τράουμπριτζ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν γνώμη του γιὰ

ἓνα ἄλογο πού τοῦ προσέφεραν νὰ ἀγοράσῃ καὶ ὁ ἀνθρώπος πού ἤθελε νὰ πουλήσῃ τὸ ζῶο, τὸ ἔφερε σὸ ἀγρόκτημα κατὰ τίς ἐντεκα. Εἶχε ἔλθει σὸ σπίτι μας καὶ ἡ Σάλλυ, γιὰ νὰ πῇ γιὰ τὸ γράμμα πού εἶχε στείλει πρὸ ὀλίγου στὴν μητέρα μου, ὁ δὲ Τζιμ βρισκόταν σὸ σαλόνι καὶ ἔγραφε τὸ δικό του. Πιστεύω ὅτι εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὴν ὑπόθεση τοῦ ἀλόγου, ὅταν ὁ κ. Τράουμπριτζ παρουσιάστηκε κάπως στενοχωρημένος.

— Ἀκουσε, Τζιμ, φώναξε, ὁ Τζαίηκ Γιακομπσεν ἦλθε με τὸ ἄλογό του. Θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ ματιά τώρα, ἀλλὰ εἶναι φοβερό ζῶο καὶ δὲν σκέπτομαι νὰ τὸ πάρω, ὅσο κι' ἂν μοῦ τὸ ἀφήσῃ.

— Τί ἔχει τὸ ἄλογο; ρώτησε ὁ Τζιμ κλείνοντας τὸ γράμμα του.

Εἶναι ἐντελῶς τρελλό, ἀπλούστατα! Εἶχα σκεφθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι κατὰ λάκκο θὰ εἶχε ἡ φάβα γιὰ νὰ προσφέρῃ ὁ Τζαίηκ ἓνα τόσο ὠραῖο ζῶο σὲ τέτοια τιμῇ. Τὸ ἔφερε ἐδῶ, καὶ ὀρκίζεται ὅτι ὁ μόνος λόγος πού τὸ πούλᾳ φθινὰ εἶναι ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸ ἔχει ἀντιπαθήσει τὸ ἄλογο αὐτό. Ὁ ἴδιος ἐπιμένει ὅτι τὸ ζῶο εἶναι ἡρεμὸ σὰν ἀρνὶ καὶ μόνο ὅτι τρομάζει κάπως εὐκόλα. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτὰ καὶ δὲν ἔχω διάθεση νὰ ἀγοράσω ἓνα τρελλό ἄλογο. Ἀς τὸ πουλήσῃ ὁ Τζαίηκ μεθαύριο σὸ πανηγύρι.

— Ἐρχομαι, εἶπε ὁ Τζιμ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση του.

Ἀνεπήδησα ἀμέσως καὶ ἐγώ:

— ὦ, σὲ παρακαλῶ μὴν καταπιστῇς με τὸ ἄγριο αὐτὸ ἄλογο! τὸν παρακάλεσα. Μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώσῃ.

Ὁ Τζιμ γέλασε.

Δὲν ἔχει γεννηθῇ ἀκόμη τὸ ἄλογο πού θὰ μπορούσε νὰ με σκοτώσῃ! Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ἀνατράφηκα μέσα στὰ ἄλογα. Καί, ἄλλωστε, μπορεῖς νὰ εἰσαι βέβαιη ὅτι δὲν θὰ ἐκτεθῶ σὲ πολὺ μεγάλους κινδύνους τώρα πού ἔχω ἓνα τόσο ἐνδιαφέρον στὴ ζωὴ μου.

Ὁ Στάν μοῦ ἔχει πῆ συχνὰ ὅτι οἱ ἀνδρες ἀντιπαθῶν τὰ κορίτσια πού κάνουν πολλὰς φασαρίες, γι' αὐτὸ δάγκωσα τὰ χεῖλη μου καὶ δὲν τοῦ ἀντέτεινα περισσότερο. Ἀλλὰ καθε ἄλλο παρὰ ἡσυχία ἤμουν.

Μπορούμε ἡ Σάλλυ καὶ ἐγὼ νὰ ἔλθωμε νὰ δοῦμε τὸ ἄλογο μαζί σου; ρώτησα ἱκετευτικῶς σχεδόν.

Θὰ τὸ φέρω ἐγὼ ἐμπρός σὸ σπίτι, ἂν ἀξίξῃ τὸν κόπο νὰ τὸ δῆτε, εἶπε ὁ Τζιμ. Μὰ δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε ἂν ἀργήσω λίγο νὰ ἔλθω ἀπ' ἐδῶ. Μπορεῖ νὰ χρειασθῇ νὰ τὸ κουράσω λιγάκι, προτοῦ ἔλθῃ σὲ σημείον νὰ ἐμφανισθῇ σὲ κυρίες.

Καὶ με τίς λέξεις αὐτὲς πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ βγήκε ἔξω μαζί με τὸν κ. Τράουμπριτζ, πού παρέμεινε μειδιώντας.

— Ἀχ, Σάλλυ μου, ἔχω ἓνα προαίσθημα σὰν νὰ πρόκειται νὰ συμβῇ κάτι τρομερό! εἶπα στὴν Σάλλυ, ὅταν οἱ δύο ἀν-

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τῆς Λαίδης Μπεττυ

δρες ἀπομακρύνθηκαν.

— Μπιά! ἀπήντησε αὐτὴ. Ἐγὼ θὰ φοβόμουν μᾶλλον τὸ ἄλογο πού θὰ ἐδοκίμαζε νὰ κάνῃ σκέρτσα σ' αὐτὸν τὸν νέο. Θὰ καταλάβῃς ὅτι δὲν τὸν εἶχες γνωρίσει καλά, ὅταν τὸν δῆς καβάλλα σ' ἓνα ἄλογο.

Μπορεῖ νὰ εἶμαι ἀνόητη, παραδέχτηκα. Ἀλλὰ ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ συμβῇ κάτι. Πάμε νὰ καθήσωμε ἔξω στὴν βεράντα καὶ νὰ περιμένωμε. Δὲν φαίνεται τὸ ἄλῳν ἀπ' ἐκεῖ, μὰ ἂν βγοῦν στὸν δρόμο θὰ τοὺς δοῦμε.

— Πάμε, εἶπε ἡ Σάλλυ. Ὁ ἥλιος καίει στὴν βεράντα, ἀλλὰ δὲν πειράζει...

Ὁ Τζιμ καὶ ὁ κ. Τράουμπριτζ εἶχαν ξεφανθισθῇ, ἀλλὰ ἐνῶ διαλέγαμε τὸ δροσερότερο μέρος γιὰ νὰ βάλωμε τίς πολυθρόνες μας, εἶδαμε ἓνα σκονισμένο παλὸ ἄμαξι νὰ προχωρῇ μέσα στὴν δενδροστοιχία με τίς λευκές καὶ νὰ στρίβῃ ἔπειτα σὸ δρομάκι πού κάνει τὸν γύρο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ κουκούλα τοῦ ἄμαξιόυ ἦταν σηκωμένη γιὰ νὰ προστατεύῃ τοὺς ἐπιβάτες του ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ ἔτσι βλέπαμε μόνο τὸν ἄμαξᾶ ἐντελῶς καθαρά. Διακρίναμε ὅμως ὅτι μέσα σὸ ἄμαξι καθόνταν δύο πρόσωπα.

— Ἐπισκέπτες, εἶπα. Δὲν ἤξερα ὅτι ἡ κυρία Τράουμπριτζ περιμένει... (Διέκοψα ὅμως ἐσθνικά τὴν φράση μου με ἓνα μικρὸ ἐπιφώνημα). ὦ, Σάλλυ, εἶναι...

— Ὁ Δοῦξ καὶ ἡ Αἰκατερίνη! εἶπε ἐκείνη, ἔτοιμη σχεδόν νὰ ξεκαρδισθῇ στὰ γέλια.

Ὁλο μου τὸ αἷμα ἀνέβηκε σὸ κεφάλι μου, σὰν νὰ εἶχα πάθει ἡλιαση.

— Νὰ τὸ προαίσθημά μου! ψιθύρισα, ληρμονώντας γιὰ μιὰ στιγμή τὸν τρόπο μου γιὰ τὸ ἄλογο. Μὴ φύγῃς! Βοήθησέ με...

Δὲν φεύγω! εἶπε ἡ Σάλλυ. Ἡ κυρία Τράουμπριτζ καὶ τὰ κορίτσια ἦσαν ἀπησχολημένες στὴν κουζίνα, ὅπου εἰτοίμαζαν μαρμελάδα με ροδάκινα. Καὶ ἔτσι, ὅταν τὸ παλὸ ἄμαξι ἐφθασε κοντὰ στὴν βεράντα, ἡ Σάλλυ καὶ ἐγὼ εἰμαστέ μόνες γιὰ νὰ ὑποδεχοῦμε τοὺς δύο ἐπισκέπτες.

Ἀν τὸ ἔμφυτο ἀγγλικό μου χιούμορ δὲν εἶχε ἐξασθενησῇ κάπως ἀπὸ τίς διαφορές ἀλληλοσυγκρουόμενες συγκινήσεις, θὰ ἔπρεπε νὰ καταβάλω μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ γελάσω, ὅταν εἶδα τὸν Στάν καὶ τὴν κυρίαν Στείβς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σκονισμένο ἄμαξι. Τὰ μαλλιά τους εἶχαν γίνῃ σταχτιά ἀπὸ τὴν σκόνη, τὰ πρόσωπά τους κατακόκκινα ἀπὸ τὴν ζέση καὶ φαίνονταν καὶ οἱ δύο πολὺ κακοκεφιασμένοι.

Ὁ Στάν με κύτταξε, ὅπως με κύτταζε ἄλλοτε, ὅταν ἤμουν μικρὴ καὶ κατέστρεφα τὸ τερραῖν τοῦ κρῖκετ τοῦ σκάβοντας λάκκους στὴ μέση, θὰ εἶχε μεγάλη διάθεση νὰ με δειρῇ, ἂν δὲν ἦμουν κορίτσι...

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρία Στείβς, χαμογέλασε, μὰ τὸ χαμόγελό της ἐσήμαινε πολὺ χειρότερα πράγματα ἀπὸ τὸ καστουφιά-

μένο πρόσωπο τοῦ Στάν.

— Καλημέρα, Στάν! Τί γίνεσαι; φώναξα με πολλὴ νευρικότητα. Τί κάνετε, κυρία Στείβς;

Ἡ Σάλλυ μουρμούρισε ἐπίσης κάτι, καὶ ἡ Αὐτοῦ Γαληνότης, ὁ δοῦξ τοῦ Στάνφορ εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του, ἀλλὰ δὲν ἔκανε οὔτε μιὰ προσπάθεια νὰ χαμογελάσῃ.

— Σὲ καλοῦς, μελαδὲς, μᾶς ἔβαλες, μοῦ εἶπε. Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ περιμένα ποτὲ ἀπὸ σένα, Μπέττυ.

— Σοὺ χρειάζεται νὰ σὲ βάλουν νηστεία με ξερό ψωμί καὶ νερό...

— Ἴσως δὲν ἔχεις καταλάβῃ πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτά, εἶπα ἐγώ. Περιμένε νὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲν θὰ θυμώσῃς, γιατί πάντοτε ἦσουν τόσο καλὸς.

— Ἀς λείπουν τὰ κολοπιάσματα, μουρμούρισε αὐτός. Δὲν θὰ περιμένα ν' ἀκούσω τίποτα.

Ἠλθαμε νὰ πάρωμε καὶ ὅσο γρηγορώτερα ἐτοιμάσῃς τὰ πρᾶγματά σου, τόσο ὅ καλλίτερο.

— Νὰ με πάρετε ποῖ; ρώτησα.

— Στὸ σπίτι τῆς κυρίας Στείβς στὴν Νέα Ὠρקה, ὅπου θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ, ὡς ὅτου φύγῃ τὸ πρῶτο ὑπερωκεάνειο γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Δὲν θὰ γυρίσω σὸ σπίτι τῆς κυρίας

Στείβς! εἶπα ἐγώ. Γνωρίζει καὶ ἡ ἴδια ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο.

— Ἀηδίες!, εἶπε ὁ Στάν. Ἡ κ. Στείβς εἶναι ἀρκετὰ καλὴ καὶ ἀμνηστική γιὰ νὰ σὲ δεῖ ἄν πάλι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν συμπεριφορά πού ἔδειξες. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦσουν ὀχτὼ χρονῶν κοριτοσάκι καὶ ὄχι δεκαοχτὼ. Σοὺ χρειάζεται νὰ σὲ βάλουν νηστεία με ξερό ψωμί καὶ νερό, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ με ξεσηκώσης ἐξ ἀποστάσεως τριῶν χιλιάδων μιλίων μόνο γιὰ χάρη σου...

Δὲν σ' ἐκάλεσα νὰ ἔλθῃς, τοῦ εἶπα ἐγώ, πειραγμένη, καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ σκοτισθῇς γιὰ μένα... Ἀρραβωνιάστηκε ἡ Βικ ἡ ἀκόμη;

— Ἀρραβωνιάστηκε. Οἱ ἀρραβῶνες ἔγιναν τὴν παραμονὴ πρὶν φύγω... Ἀλλὰ τί σχέση ἔχει αὐτὸ με σένα;

— Ἐχει μεγάλη σχέση, ὅπως μοῦ εἶπε κι' ἡ ἴδια ἄλλοτε, ἀπήντησα. Σὲ πληροφορῶ, ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀρραβωνιασμένη.

— Κολοκύθια! φώναξε ὁ Στάν κοκκινίζοντας ἀκόμη περισσότερο, ἐνῶ ἡ κυρία Στείβς ἀνατινάχτηκε ἑλαφρὰ καὶ κύτταζε ἐπίμονα τὴν Σάλλυ.

Εἶχε ἀνάψει πιά καὶ τὸ δικό μου αἷμα καὶ δὲν ἐπρόσχεα τὰ λόγια μου. Ὅσο γρηγορώτερα θὰ μάθαινε ὁ Στάν τὴν ἀλήθεια, τόσο τὸ καλλίτερο γι' αὐτὸν καὶ γιὸ ὅλους μας.

— Ναι, κολοκύθια! ἐπανελάβα με προκλητικὸ τόνο. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ με μεταχειρίζεται κανεὶς σὰν ζῆττο παιδί. Δὲν ἔκανα τίποτε κακὸ ἢ ἀντισυμπεριφέρω. Ἀρραβωνιασθῆκαμε μόλις χθές, ἂν καὶ οἱ δύο εἶχαμε ἀγαπηθῇ με τὴν πρώτη ματιά, στὰ καράβι πού ἐρχόμαστε. Καί, σήμερα ἀκριβῶς, ἐγράψαμε σχετικῶς στὴν μητέρα καὶ σ' ἐσένα δύο μακροσκελὴ γράμματα.

— Ἀρραβωνιάστηκε με ἓναν ἄνδρα πού γνώρισε σὸ κορίτσι! Κύριε ἐλέησον! δὲν εἶναι στὰ καλά τὰ κορίτσια! φώναξε ὁ Στάν σὰν ζῆλτισμένος, καὶ νυτίζοντας πότε ἐμὴν, πότε τὴν κυρία Στείβς.

— Ὁ Τόμ Ντόρσεους! ψιθύρισε ἐκείνη. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ... αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! Ὁ Ντόρσεους εἶναι σὸ Νισμπορτ. Καὶ ὅμως, δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος σὸ τλοῖο. Εἶχα προσέξει πολὺ σ' αὐτό...

— Ἐδῶσα ὑπόσχεση γάμου σὸν κ. Τζαίηκ Μπρέττ, εἶπα ἐγώ. Καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ...

Δὲν ὑπῆρχε κανένας τέτοιος ἄνδρας σὸ τλοῖο! με διέκοψε ἀπτότομα ἡ Κ. Στείβς.

Ἐπειτα ἔξαφνα τινάχτηκε σὰν νὰ εἶχε ταμπηθῇ ἀπὸ σφίγγα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνεφώνησε. ὦ, κύριε δοῦξ, αὐτὸ εἶναι τρομερό! Θυμοῦμαι ὅτι ὑπῆρχε ἓνα πρόσωπο στὴν τριτὴ θέση! Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τρελλὰ! Δὲν εἶναι δυνατόν...

(Ἡ συνέχεια σὸ προσεχές)

Ο ΜΠΕΡΛΙΟΖ, είναι στην μουσική, ότι είναι στην ποίηση ο Βίκτωρ Ουγκώ και στην ζωγραφική ο Μτελακρουά. Είναι και οι τρεις των, τρεις μεγάλοι ρωμαντικοί, που παρουσιάζουν όμως και ένα ακόμη σημείο επαφής μεταξύ των, ότι δεν υπήρξαν και οι τρεις ευτυχείς στην ζωή των.

Βεβαίως ο Ουγκώ γνώρισε την δόξα, γνώρισε όμως και την εξορία.

Εν τούτοις, για τον Μπερλιόζ, τα πράγματα δεν ήταν και τόσο δυσάρεστα στην αρχή. Η ζωή του χαμογελούσε. Ο μεγάλος μουσικοσυνθέτης είδε το φώς σ' ένα ηλιόλουστο δωρινέζικο τοπίο, στην Κότ-Σαιντ-Αντρέ.

Μέσα στην ωραία αυτή φύση, ο Μπερλιόζ έζησε ήσυχια και ευτυχισμένα με τους γονείς του. Ευτυχισμένα;... Όχι και τόσο γιατί, πολύ μικρός ακόμη, έρωτεύθηκε μια νέα κοπέλλα της πατρίδας του, αυτήν που του ένιπνευσε την περιφημία του «Φανταστική συμφωνία».

Την κοπέλλα αυτή, εξακολουθούσε πάντα να την αγαπά ο Μπερλιόζ, και να εμπνέεται απ' αυτήν.

Αυτή η ίδια, και όταν πια ήταν Κα' Εστέλλα Φορνιέ, του ένιπνευσε στάς δυο σμάς του βίου του ένα ακόμη άριστο γυνήμα του, αυτό που είχε κλεισμένο μέσα του και τον πόνο του για το γυίο του, που πέθανε στην Αβάνα, σε ηλικία 33 ετών.

□ □

Ο δόκτωρ Μπερλιόζ, ο πατέρας του μουσικοσυνθέτου, ήθελε και τον γυίο του γιατρό. Ο νεαρός Έκτωρ δεν άντεχνει και πήγε το 1821 στο Παρίσι για να σπουδάσει στο εκεί πανεπιστήμιο.

Ο Μπερλιόζ όμως είχε μέσα στο αίμα του την αρμονία και τον έρωτα για την μουσική, και μόλις βρέθηκε στο Παρίσι, έσπυρε περίπατο την λατρική και επεδόθη με πάθος στην λατρεία του. Είχε τα μέσα άφθονα στην διάθεσή του: τις συναυλίες, τα μουσικά θέατρα, το Κονσερβατοάρι.

Παρατά λοιπόν τις ανατομίες και τις ιστολογίες και καταπιάνεται με το πεντάγραμμο.

Γράφει στους γονείς του, στέλνοντάς τους μαζί με το γράμμα και την πρώτη του σύνθεση.

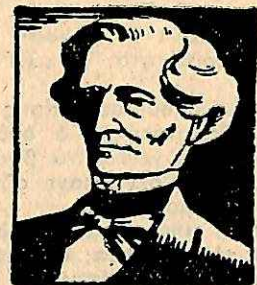
Το σπίτι όμως διαφωνεί, και ο πατέρας του ίδιος μαλίνεται. Το στέλνει ένα τρομερό γράμμα και το δηλώνει απεριφράστως ότι δεν έχει να περιμένη τίποτε απ' αυτόν, αν δεν επανέλθει στην... εθελεία! Ο Μπερλιόζ όμως, υιός, δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτε. Και αρχίζουν απ' εδώ και πέρα οι δυσκολίες που δεν θα τελειώ-

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Έκτωρ Μπερλιόζ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΣ

Ο Έκτωρ - Λουδοβίκος Μπερλιόζ, υπήρξε μια από τις μεγαλύτερες μουσικές δόξες της Γαλλίας. Γεννήθηκε στα 1803 και πέθανε στα 1869 σε μεγάλη φτώχεια. Υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους παραγνωρισμένους ενόσω ζούσε. Τον πολέμησαν άγρια. Έργα του σπουδαιότερα: «Καταδίκη του»

Φάουστ, «Τρώες», «Ρωμαίος και Ιουλιέττα», Παιδί στην κλίνη του Χρυστού κλπ. Τα έργα του τα διακρίνει η σοφή ένορχήστρωση και η δύναμη του δραματικού αισθήματος. Φιλέλλην έμπνευσμένος ο Μπερλιόζ έγραψε ακόμη και μια μουσική σκηνή, «Η Έλληνική Επανάσταση».

ναν ποτέ πιά!

Ο Μπερλιόζ μένει στο Παρίσι αποφασισμένος να ζήσει στο εξής με τα δικά του μόνο μέσα.

Για να τα καταφέρει, στην αρχή, δίνει μαθήματα. Είναι ένας πολύ συμπαθητικός νέος και όλοι φαίνονται πρόθυμοι να τον βοηθήσουν. Αυτός όμως έχει πιά πολύ το νοϋ του στη μουσική παρά στα μαθήματά του.

Παίρνει και αυτός με τη σειρά του μαθήματα από τον Λεζιέρ, τον πρόδρομο αυτόν των ρωμαντικών. Ο Λεζιέρ, άφηνε να αναπτυχθεί ελεύθερα το ταλέντο των νεαρών μαθητών του, ή μέθοδός του δέ αυτή ενθαρρυνόταν θαυμάσια με την μουσική ιδιοσυγκρασία του Μπερλιόζ.

Τα περισσότερα πράγματα όμως, ο Μπερλιόζ τα έμαθε μόνος του. Υπήρξε σχεδόν ένας αυτοδίδακτος.

□ □

Ένα βράδυ, ο Μπερλιόζ πήγε στο θέατρον Ώδειον για να παρακολουθήσει μια παράσταση του «Αμλέτου». Εκεί δέχθηκε κατάσθησα ένα διπλό κεραυνόβολο: το ένα από τον Σαίξπηρ και το άλλο από την Όφελια, την ήρωίδα του στόν «Αμλέτο». Πρό πάντων όμως από την Όφελια που την ένεσάρκωνε η ωραία Ιρλανδίσ καλλιτέχνις Χάρριετ Σμιθ-σον.

Τρελλά έρωτευμένος ο Μπερλιόζ, γυρίζει όλη την νύχτα στους δρόμους.

Την άλλη μέρα ξαναπηγαίνει στο θέατρο. Παίζει πάλι η Σμιθ-σον αλλά Ίουλιέττα αυτή την φορά, στόν «Ρωμαίο και Ίουλιέττα» του Σαίξπηρ.

Ο Μπερλιόζ παρουσιάζεται αυτή την φορά στην μεγάλη — και πρό παντός, γι' αυτόν, ωραία — καλλιτεχνίδα. Της μιλεί με πάθος. Την συχαίρει και σχεδόν της κάνει την έρωτική του εξομολόγηση. Εκείνη μένει κατάπληκτη μπρός σέ τόσο φλόγα. Στην αρχή η Χάρριετ διατάζει ν' ανταποκριθεί στό αισθημά του, αλλά δεν άργει να συγκινηθεί και αυτή και να του ανοίξει την αγκαλιά της. Ο Μπερλιόζ ήταν τότε ένας άσημος ακόμη και πτωχός μουσικός, και η Σμιθ-σον διάσημη και πλούσια. Αυτό δεν τ' έξασε ποτέ ο Μπερλιόζ και όταν αργότερα τ' άγγλικό θέατρο χρεωκόπησε και η Όφελια

του βρέθηκε ξαφνικά στους δρόμους, ο Μπερλιόζ δεν δί-σασε να την παντρευτεί και να πάρη ως προίκα, 14.000 φράγκα, όσα ακριβώς ήταν τ' όφελος της Σμιθ-σον στους διαφόρους προμηθευτάς της!

Το νεαρό ζεύγος έπιασε ένα μικρό σπιτάκι στην Μονμάρτη, που ήταν τότε μια έξοχική συνοικία του Παρισιού. Πέρασε λίγος καιρός ευτυχίας. Κατόπιν όμως τα πράγματα άλλαξαν.

Η χλωμή και αιθέρια Όφελια άρχισε να χοντραίνει, να γίνεται μάλιστα παχύσαρκος και κάτω ά-

πό τον άγγελό που άναιρεύτηκε και άγάπησε, ο Μπερλιόζ, φανερώθηκε μια μέρα μια κοινή, κοινότατη γυναίκα.

Από την ένωσή αυτή γεννήθηκε ένα άγριο, τ' ό μόνο τους παιδί, που πέθανε σε ηλικία, 33 ετών, από κίτρινο πυρετό στην Αβάνα.

Ο Μπερλιόζ βρίσκει την παρηγοριά στην μουσική. Συνθέτει. Συνθέτει αδιάκοπα.

□ □

Αλλά και η μουσική, η μεγάλη του αυτή έρωμένη, δεν τόν πόντισε ολίγότερα φαρμάκια. Οι σύγχρονοί του δεν τόν κατάλαβαν και έπρεπε ο Μπερλιόζ να πεθάνη για να βρη τ' ό δικη του!

Κανείς σχεδόν θεατρώνης δεν έδεχτο ν' ανεβάσει τ' έργα του. Σέ κάθε του βήμα συναντούσε την αντίδραση.

Ούτε «Η καταδίκη του Φάουστ», ούτε ο «Μπενεουότο Σελίνι», ούτε η περίφημή του «Παιδική ηλικία του Χριστού» τόν έκαναν να γνωρίση την επιτυχία! Στην Γαλλία τουλάχιστον... Για να αποδειχθεί άλλη μια ότι οδείς προφήτης εν τ' έαυτού πατρίδι... Γιατί οι Γερμανοί τίμησαν τόν Μπερλιόζ εν όσω ζούσε.

□ □

Και ένα έπεισόδιο — τ' τελευταίο του — που συμβολίζει αρκετά την ζωή του άτυχου μουσουργού. Έγένετο στην κηδεία του.

Οι παριανοί τ' ό έκαναν μια πρώτη ταξέως κηδεία! Η πομπή πλησίαζε στό νεκροταφείο της Μονμάρτης, όποτε ξαφνικά τρώμαξαν τ' άλογα της νεκροφόρας και άρχισαν να τρέχουν, αφήνοντας πίσω όλους όσους άκολουθούσαν και αυτούς που κρατούσαν τις ταίνιες, και πού δεν ήταν πρόσωπα που είχαν τ' ό καλό τ' ό Μπερλιόζ, εν όσω ζούσε... Έτσι, τρέχοντας, τ' άλογα έφεραν μόνα τους τόν νεκρό μέσα στό νεκροταφείο, σάν νάθελαν ίσως, να διαρμηνεύσουν μια μεταθανάτιο επιθυμία του: να μη μόνος στόν τόπο της αναπαύσεώς του, χωρίς τήν άνεπιθύμητη συνοδεία όλου αυτού τ' όν πλήθους, που δεν άφηνε εύκαιρία να μην τ' όν κά-νη κακό εν όσω ζούσε.

Ενόσω είναι ακόμη καιρός

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Μαζί με τόν φίλο μου Ξαβιέ, καθόμασταν σ' ένα καφενείο της πλατείας της μικρής πόλεως Χ., όπου είχα πάει μόνο και μόνο για να μην μείνη παραπονεμένος ο παλός μου συμμαθητής, ότι τόν είχαν εγκαταλείψει όλοι στό έρημητόριό του.

Ενφ' συζητούσαμε «περί άνέμων και υδάτων», ξαφνικά είδα τόν Ξαβιέ να χαμηλώνει την φωνή, να σκύβη προς τ' ό μέρος μου και να μου λέη:

—Κύτταξε την ήλικιωμένη αυτή κυρία που περνάει μπροστά μας.

Την κύτταξα. Ήταν ντυμένη στά μαύρα. Περπατούσε με τ' ό κεφάλι ψηλά. Μας πλησίαζε. Άντελήφθην πώς είχε διακρίνει τόν φίλο μου. Έκανε όμως σάν να μη τόν είδε και πέρασε.

—Βλέπεις; έπτε ο Ξαβιέ. Έκανε πώς δεν με είδε. Είμαι βέβαιος πώς προτιμά να μην την χαιρετά ο κόσμος.

Είμαι, φίλε μου, η μητέρα της εξαδέλφης μου Σαρλότ, μιας χαριτωμένης νέας. Ήμουν τρελλά έρωτευμένος μαζί της όταν ήμουν δεκάξη χρονών. Κι' όμως δεν παντρεύτηκε έμένα.

Σέ ηλικία δεκαοχτώ χρονών, ήταν σωστή κουκλίτσα. Όλοι οι νέοι της παντρείας την κύτταζαν με λαχτάρα. Κι' οι μητέρες τους τ' ό ίδιο, γιατί ήταν πλούσια, της καλλιτέρας τάξεως, κόρη στρατηγού. Εκείνη έπαιζε, γελούσε, χόρευε... και περίμενε. Μια μέρα, κατάλαβε πώς δεν έπρεπε πια να περιμένη.

Ενα Σαββατόβραδο, μέσα στό βαγόνι πρώτης θέσεως που μπήκε ο συνταγματάρχης Ροζέ, ένας γλεντζές κι' εύθυμος τύπος, είδε έναν νέο κομψότατο, καθαμένο να φύλλομετρά κάτι ελαφρά περιοδικά. Συστήθηκαν κι' άρχισαν να διηγούνται ο ένας στόν άλλο γυναικοδουλειές, για να περάσουν την ώρα τους. Προτού φθάσουν στό Νανσύ, είχαν ήδη άποφασίσει να γευματίσουν μαζί. Η άποφάση έφηρμόθηκε και δεν άργησαν να σουπάρουν μαζί με δυο γυναίκοιες. Ο συνταγματάρχης έλεγε τόν νέο χαϊδευτικά «Τοντόν» κι' ο νέος τόν συνταγματάρχη «γέρο - Σάρλ»!

Τ' ό πρωί της Δευτέρας, ο συνταγματάρχης, έπιστρέφοντας στην πόλη Χ., στην ύπηρεσία του, είδε, στην πρώτη γραμμή τ' ό συνταγματός του, να τ' ό χαμογελά με τρόπο... ποιός άλλος; τόν Τοντόν! Σκάνδαλον: έσπευσε στόν στρατηγό του, πατέρα της Σαρλότ και τ' ό εξέθεσε τ' ά πράγματα.

Φανταζόσαστε ποτέ τέτοιο πράγμα; Έλεγε ο στρατηγός μισοθυμωμένος και μισογελαστός όταν τ' ό δηγόταν στην γυναίκα του και στην κόρη του. Δεν μπορώ να περάσω τόν νέο απ' τ' ό Στρατοδικείο γιατί διασκέδαζε όταν τ' ό δηγόταν στην γυναίκα του! Είναι άλλωστε λαμπράς οίκογενείας καθώς πρέπει και καλλιτέχνης. Απ' τ' ό άλλο μέρος, όμως, πώς να αφήσω έναν στρατιώτη να κοροϊδεύη τόν άρχηγό του; Θα τόν καλέσω εδώ να έζηγηθή...

Όταν ο νέος πήγε στην πρόσκληση τ' ό στρατηγού του, η Σαρλότ, που είχε θαμώσει τ' ό θάρρος, την τρέλλα και την

έφευρετικότητα του, βρέθηκε, τυχαία, στόν διάδρομο. Τι όμορφος νέος...

Προτού κάνει την θητεία του, είχαν άρραβωνιαστή.

Τ' ό χαρακτηριστικό τ' ό Γκαστόν ήταν οι ιδιοτροπίες. Δεν έννοούσε να κάνει ό,τι έκανε όλος ο κόσμος. Τόν μήνα τ' ό μέλιτος τόν πέρασε με την γυναίκα του σέ πού φριχτά μέρη, σέ πόλεις που είναι γεμάτες έργοστάσια και καπνό, σέ χωριά όπου με δυσκολία βρίσκαν στέγη... Ήταν όμως κι' άτρόμητος. Δεν δειλίαζε μπροστά στόν χειρότερο αλήτη και στέφαν άντιμέτωπός του, με μιά άποφασιστική λάμψη στά βλέμμα. Κάποτε που είχε πάρει φωτιά ένα σπίτι, ρίχτηκε ανάμεσα στίς φλόγες για να σώση μια γυ-

Ένα βράδυ ο Γκαστόν πήγε και βρήκε την Σαρλότ.

ναίκα που δεν τολμούσε να τηρήσει απ' τ' ό παράθυρό της...

□ □

Εξη χρόνια παντρεμένοι, είχαν αποκτήσει ένα αγοράκι. Ο στρατηγός είχε πεθάνει κι' η μητέρα της Σαρλότ έμενε μαζί τους. Ήσαν ευτυχισμένοι. Ο Γκαστόν αγαπούσε τρελλά την Σαρλότ. Πότε γινόταν έξω φρενών μαζί της. Ο χαρισματικός του όμως στό σύνολο άρεσε στή Σαρλότ.

—Νάξερεις πόσο μ' αγαπάει! Έλεγε στην μητέρα της.

Οι ζωγραφικοί πίνακες τ' ό Γκαστόν διακοσμούσαν τ' ό σπίτι τους... Ο νέος διασκέδαζε πολύ πειράζοντας κάπου-κάπου την πεθερά του που ήταν άκατάδεχτη και ψηλομύτα, λόγω της ευγενικής καταγωγής της, στην κοινωνία της πόλεως Χ. Όλο την ρωτούσε: «έπιτρέπεται να ήη κανείς αυτό... ή εκείνο...; τί θάλεγε ή κοινωνία αν έκανε κανείς αυτό... ή εκείνο...; Ή πεθερά του τ' ό άπαντούσε

σοβαρά - σοβαρά και ξαφνικά ο Γκαστόν ξεσπούσε στά γέλοια. Τ' ά γέλοια μεταδίδονταν στην Σαρλότ και στόν μικρό... Η «μητέρα» θυμόνε κι' αυτό έκανε τ' ό «πρίο» να γελάση ακόμη πιά πολύ. Έτσι, ζούσαν ευτυχισμένοι.

□ □

Πέρασαν εξη χρόνια. Ένα βράδυ, ο Γκαστόν πήγε και βρήκε την Σαρλότ. Κάθισε κοντά της σέ μια καρέκλα. Ήσαν κίτρινοι σάν κερί.

—Αγάτη μου, της έπτε, έχω κάτι ν' σου πώ... Δόσε μου τ' ό χέρι σου.

Τ' ό χέρι του έκαψε απ' τόν πυρετό.

—Άκουσε, της έπτε, όσο πάω και τρελλά αίνωμαι.

Η Σαρλότ έμψε μια κραυγή.

Δυστυχώς, συνέχισε εκείνος, δεν χωρεί καμιά άμφιβολία. Σημείωσε πώς δεν τρελλάθηκα ακόμα δλωσιόδλου. Σήμερα - αύριο, όμως, ποιός ξέρει; Κάπου-κάπου με πιάνει ή τρέλλα. Μια μέρα όμως, όπωσδήποτε θα τρελλαθώ... Θα πρ' σέξες βέβαια πώς κάπου-κάπου δεν ήξερα τί έλεγα...

Ποιός σου έπτε ένα τέτοιο πράγμα; ρώναξε με όρμη ή Σαρλότ.

Δεν πρόσεξε ότι είχα, τελευταία, κάτι έξωφρενικές ιδέες;

Σου όρκίζομαι όχι. Ήσουν όπως συνήθως. Πάντα είχες τις ιδιοτροπίες σου...

Ίσως να είναι ή αρχή... Ξεχνάς τ' ό σκάνδαλο με τόν συνταγματάρχη; Τώρα, με πιάνουν κάτι παράξενες λόξες. Όλο-μόναχος στό άτελιέ μου, έκανα προχθές ένα άπεριττό με μώβ μελάνη και σέλτες... όταν πιάνα τ' ό στυλό μου δεν τ' ό κατευθύνα άπάνω στό χαρτί, αλλά μέσα στό μάτι μου. Νοιώθω την διάθεση να χ'ώσω την πένα μέσα στό μάτι μου για να δώ αν ή κόρη τ' ό ματιού είναι μια τρυπίτσα... Τις προάλλες, θυμήσου που έπετέθη έναντίον τ' ό ύπνέρτου...

Σου είχε αδιαβασίσει.

Καθόλου. Τ' ό είπα παράλογα πράγματα κι' ύστερα τ' ό ζήτησα να μου τ' ά επαναλάβη... Ξέρεις γιατί έπετέθη; έναντίον τ' ό; Γιατί πίστεψα πώς δεν είναι ύπνέρτης, αλλά έθρ'ός μου μετεμψισμένος. Μανία καταδιώξεως, άνάπη μου. Τι τ' ά θέλεις, πάλι καλά που έχω τ' ό γυμνάσια... διαυγείας που τ' ά άντιλαμβάνομαι όλα... Ένα είναι τ' ό γεγονός: ότι όσο πάω και τρελλά αίνωμαι. Μην ξαναβιάζεσαι. Αύριο, μπορεί να καταστήσω μανιακός, επικίνδυνος τρελλός... Θα χρειαστεί να με κλείσουν σέ άσυλο. Άκούω άπ' ό πη μου, ένώ σ' έρω, πώς πολύ, που δεν έννοώ να ύπνέρτης έξ' ατίας μου. Άν με κλείσουν σέ άσυλο και διαπιστώθ' ή τρέλλα μου, δεν θα μπορέσ' να με χωρίσης. Τι τρέλλα τ' ό ενός τ' ό συζύγου; Δεν λογίζεται ως ανωμαλία διαζύγιου. Συνεπώς, θα είσαι για όλη την ζωή σου ή γυναίκα τ' ό ενός τρελλού. Άκούσε, σ' άρ' άντα χρόνια, θα είσαι σκληροκέη με τ' ό δνομα ενός τρελλού. Κι' είσαι υγιής 24 χρονών. Άρα, πρέπει να έκ' ό θη διαζύγιο προτού τρελλαθώ. ό λωσιόδλου...

«Εκείνη πολλές μέρες άρνούταν έπιμόνως αυτή την λύση, ώπου στο τέλος υπέκυψε. Σκηνοθέτησαν όλόκληρη κωμωδία για τὸ διαζύγιο. Μιά μέρα, δηλ. ἡ πόλις πληροφορήθηκε πὼς ἡ Σαρλότ ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὸ Βιτέλ ἀπρόοπτα μὲ τὴν μητέρα της, εἶχε βρῆ μιὰ γυναῖκα ἐγκατεστημένη στὸ σπίτι της: σκάνδαλο καὶ διακοπὴ σχέσεων...»

«Πρὶν ἀπ' τὴν ἐκδοσὴ τοῦ διαζυγίου, ἡ Σαρλότ ἐγκατέλειπε τὴν πόλη, πήγε μαζὶ μὲ τὴν μητέρα της στὴν Νίς. Ἐκεῖ ἄφησε μόνους τὸν ἑγγονὸ μὲ τὴν γιαγιά... καὶ πήγε νὰ ἀνταμώσῃ τὸν σύζυγό της σὲ μιὰ ἀγρόπεδον πὺν εἶχε νοικιάσει στὴν πλαγιά τῶν Βοσγίων πὺν γέρνει πρὸς τὴν Ἀλσατία... Ἐκεῖ εἶχαν ἡρεμία, γαλήνη καὶ ἀνάπαυση. Ὁ Γκαστόν συλλογιζόταν μὲ ἀγωνία:

—Ἀρκεῖ νὰ μὴν ξεσπάσῃ ἡ τρέλλα μου πρὶν ἐκδοθῇ τὸ διαζύγιο!...

«Ἦταν μετρημένοι σὲ ὅλα του, στίς κινήσεις του, στὰ ἀναγνώσματά του. Ἐφημερίδες δὲν διάβαζε γιατί φοβόταν τίς φρικτὲς περιγραφὲς τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου.

«Ἡ Σαρλότ κοιμόταν χωριστά. Τῆς εἶχε πῆ:

—Νὰ κλειδώνεσαι καλὰ τίς νύχτες κι' ἂν σοῦ χτυπῶ τὴν πόρτα, μὴ μοῦ ἀνοίξεις.

«Ὅταν ἐξεδόθῃ τὸ διαζύγιο, ὁ Γκαστόν ἀγκάλιασε τὴν Σαρλότ μὲ πάθος, τῆς φιλοῦσε τὰ μάγουλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

—Ἀγάπη μου, τῆς ἔλεγε, εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος: γλύτωσες ἀπὸ μένα!

□ □

«Ἐμειναν κάμποσο καιρὸ ἀκόμα στὰ Βόσγια. Κι' ὕστερα ἐπέστρεψαν στὴν πόλη Χ...»

«Σκάνδαλον! Ἡ Σαρλότ ὅμως τὸν ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ. Ἡ πεθερὰ ἔγινε... μπουρδοῦ! Τὴ θάλεγε τώρα ἡ κοινωνία; Φυσικά, δὲν μποροῦσε νὰ μάθῃ ἡ κοινωνία τὴν ἀλήθεια, πὼς ὁ Γκαστόν τρελλαινόταν μὲ μὴν μέραι! Ἡ «μητέρα» ἀναγκάστηκε νὰ κλείσῃ τὸ σαλὸνι της καὶ νὰ μὴν δέχεται πιά, ὕστερα ἀπ' τὸ σοῦσουρο πὺν εἶχε γίνει!

«Ὅχτὸ χρόνια ζοῦν ἔτσι.

«Περιμένουν κι' οἱ τρεῖς τους. Τὴ περιμένουν ὅμως; Ὁ Γκαστόν σιγά-σιγά, μὲ προφυλάξεις, ἐξαντρίσε νὰ ζωγραφίσῃ, νὰ γράφῃ... Ἐκανε τὸ καθήκον του. Τώρα, ὅτι βρέξει ἄς κατεβάρῃ...»

«Συχνὰ τὸν ἐπισκέπτονται. Εἶμαι ὁ μόνος πὺν γνωρίζω τὸ μυστικὸ — ἐξάδελφος τῆς Σαρλότ, φίλος τοῦ Γκαστόν, δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα... Φλυαροῦμε μαζὶ... Λέει καμμιὰ φορὰ κάτι παράξενα πράγματα, βέβαια. Εἶναι ἀσφαλῶς ἕνας μισότρελλος, ὅπως συναντοῦμε ἕνα σωρὸ κάθε μέρα.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Γονεῖς, τῶν ὁποίων τὰ παιδιὰ δὲν ἐπινοοῦν στίς σπουδὲς τους, μὴν ἀφήνετε τὰ παιδιὰ σας στὸ σχολεῖο πολὺν καιρὸ. Πόσα παλληκάρια θὰ ἐπετύγχαναν ἂν ἀπὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν τοὺς εἶχαν μάθει ἕνα ἐπιγίγνισμα. Καὶ ὅμως ἀπέτυχαν στὴν ζωὴ μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ συνέχισαν ἀνεπιτυχῶς τίς σπουδὰς τῶν δετῶν ηλικία τῶν δεκαοκτὼ ἢ εἰκοσι χρονίων.

Κάθε πᾶδ' πὺν καμίζωνε ὀκνηρό, θὶ ἦσαν πῆσαντες δραστήριο ἐν τοῦ βροσκοῦ μετ' ἐργασία ἀνέλονται μὲ πῆν καίση του.

Παραξενιές καὶ ἐκκεντρικότητες

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΥΡΓΟΣ—ΚΡΕΜΑΣΤΟΙ ΚΗΠΟΙ ΑΠΟ ΧΑΡΤΙ.—ΕΠΙ-ΠΛΑ...ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ.—Η ΒΡΥΣΗ ΑΠ' ΟΠΟΥ ΡΕΕΙ... ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΓΑΛΑ...

Ἡ ἐκκεντρικότης, μπορεῖ, ὡς λέξη νὰ εἶναι ἕνας νεολογισμός, καὶ τὸ συνυφασμένο μὲ τὴν ἐποχὴ μας, ὡς ἐννοία ὅμως ὑπῆρχε καὶ ἔζησε προτοῦ νομίσουν ὅτι τὴν ἐφεύραν οἱ Ἀγγλοὶ ἢ οἱ ὁμογάλακτοι ἀδελφοὶ τῶν Ἀμερικανῶν. Ὅα σὰς ἀναφέρωμε παρακάτω μερικὰ περιστατικὰ πὺν θὰ σὰς πείσουν ὅτι ἡ ἐκκεντρικότης ὑπῆρχε φροῦτο πὺν εὐδοκίμησε σ' ὅλες τίς ἐποχές.

□ □

Ἐνας νεαρὸς Ἀγγλος, ταξιδεύοντας τὸν 18ο αἰῶνα στὴν Ἰταλία, προσεκήληθ' μιὰ μέρα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πύργο ἐνὸς εὐγενούς, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔλεγαν ὅτι ἦταν πολὺ πρωτότυπος καὶ παράξενος.

Ὁ ἄλλος πῆγε καὶ εἶδε σ' ἀλήθεια πράγματα περίεργα: ὅλη ἡ πρόσοψη τοῦ πύργου τοῦ Ἰταλοῦ εὐγενούς ἦταν στολισμένη—ὁ λόγος τὸ λέγει...—μὲ ἀγάλματα πὺν παρουσίαζαν τίς πὺν παράξενες ἀνωμαλίες. Ὑπῆρχαν δηλ. ἀγάλματα μὲ κορμούς ἀνθρώπων καὶ κεφάλια... πουλιῶν, τὰ ὁποῖα ἐπὶ πλέον εἶχαν ἀπὸ τρεῖς ζεύγη κέρατα τὸ καθένα! Ἄλλα ἀγάλματα, παρίσταναν λεοντάρια μὲ φτερά... ἀετοῦ καὶ πόδια ταύρου, ἄλλα πάλι, εἶχαν σώμα λεονταριοῦ καὶ κεφάλι... γαϊδάρου!

Ἄλλα γάταν μόνον ἡ πρόσοψη τοῦ πύργου; Δὲν ἐσωτερικὸ τὸν δὲν ἦταν... ὀλιγώτερο ἀνώμαλο καὶ παράξενο. Ἐβλεπε π.χ. κανεῖς στὴν τραπεζαρία μπουφένες καὶ «ντρεσουάρ» καμωμένα ἀπὸ... φλυτζάνια καὶ πιατάκια τοῦ σαγινοῦ! Καὶ ὅχι ἀπὸ συνηθισμένη πορσελάνη, ἀλλὰ ἀπὸ κινέζικη!

Οἱ κολώνες μέσα στὴν τραπεζαρία, πὺν ὑπεβάσταζαν τὴν ὀροφή, ἦσαν ἐπενδυμένες μὲ ἄλλα φλυτζάνια καὶ σαγιέρες... ἁρμονικῶτα συναρμολογημένες.

Ὁ ἴδιος ἐκκεντρικὸς πυργοδεσπότης εἶχε σὺν σπῆτι του ἀγάλματα καμωμένα ἀπὸ μάρμαρο διαφόρων χρωμάτων. Π.χ. τὸ πρόσωπο ἦτο ἀπὸ μάρμαρο ῥοῦ, τὰ ἐσώρουχα,—ὅσα φαίνονταν...—ἀπὸ ἄσπρο, τὰ ἐξωτερικὰ ῥούχα ἀπὸ μάρμαρο πράσινο καὶ γκρί, οἱ κάλτσες χρώματος κόκκινου καὶ τὰ παπούτσια, μαύρου.

□ □

Ἐνας ἄλλος ἐκκεντρικὸς, πὺν κατοικοῦσε τὸν περασμένο αἰῶνα στὸ πέμπτο πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ εἶχε μετατρέψῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια του σὲ κήπο! Ἀλλὰ τί κήπο! Ἡ ὀροφή ἦταν χρωματισμένη γαλάζια (μπλέ-σιέλ), οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ ψεύτικο κισό! Στὴν μέση τοῦ δωματίου ἦταν ἕνα ωραιότατο συντριβάνι τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα παρτέρι γεμάτὸ μὲ ωραιότατα λουλούδια, ἐπίσης ψεύτικα! Γύρω-γύρω δὲ ὑπῆρχαν μπουκέττα ἀπὸ διάφορα φυτὰ τριγυρισμένα ἀπὸ ἐξωτικά ἄνθη, ἐπίσης τεχνητά.

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν μὲ τὴν τέχνη καμωμένα

τόσο φυσικά, πὺν δὲν καταλάβαινε ὁ ἐπισκέπτης τίποτε ἂν δὲν τὰ ἀγγίξε μὲ τὸ χερί του. Μόνο τὸ νερὸ τοῦ συντριβανιοῦ ἦταν ἀληθινό!

□ □

Ἐνας ἄλλος, εἶχε σὺν χόλλν τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα πολὺ περίεργο πόρτ-μαντώ.

Μόλις ὁ ἀνύπαντος ἐπισκέπτης κρεμοῦσε τὸ ρούχο του σ' ἕνα καρφί, ἄκουγε μιὰ μελωδία νὰ βγαίνει... μέσα ἀπὸ τὸ ἐπαναφῶρι του. Τί συνέβαινε; Τὸ κρεμαστὰρι τοῦ πόρτ-μαντώ, ἦταν συνδεδεμένο μὲ ἕνα εἶδος μηχανῆς πιανόλας, κρυμμένης πίσω ἀπὸ τὸ ἐπιπλο, καὶ μόλις πῆζε κάποιος βάρος τὸ κρεμαστὰρι αὐτὸ χαμήλωνε καὶ ἔθετε σὲ κίνηση τὸ ὄργανο... ἐξ οὗ καὶ ἡ μελωδία πὺν ὑπεδέχτο τὸν ἐπισκέπτη.

Στὸ ἴδιο σπίτι, ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα ἐπιπλο καὶ ἐξαρτήματα πὺν τραγουδοῦσαν. Τὸ γεωμετρικὸν π.χ. ὅταν γέμει με γράμματα, εἰδοποιούσε, μ' ἕναν εὐθύμο τυρολέ-ζικο σκοπὸ, ὅτι ἦταν γεμάτὸ καὶ ἔπρεπε νὰ πᾶνε καὶ νὰ τ' ἀδειάσουν!

Τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ, στὴν τραπεζαρία, ἄλλο μουσικὸ σκάνδαλο αὐτό. Μόλις ὁ ὑπηρετὴς ἄφηνε στὴ μέση τὴν πιατέλλα μὲ τὸ ψητό, ἀρχίζε νὰ τραγουδῇ, διερχομένης τὰς ἰσως τὴν χαρὰ τῶν καλεσμένων γιὰ τὸ νῆντι πὺν θ' ἀρχίζε!

□ □

Ἐνας ἄλλος ἐκκεντρικὸς, εἶχε τοποθετή-σει γάντζους ὀλόγυρα, στοὺς τοίχους τῶν δωματίων, καὶ ὅταν θὰ συγγίριζε ἡ ὑπηρετρία τὴν ἔβαζε καὶ κρεμοῦσε στοὺς γάντζους αὐτοὺς ὅλα τὰ μικρὰ ἐπιπλο: καρέ-κλες, ἀνθοστῆρες, τραπεζάνια κ.τ.λ. Ὁ ἴδιος εἶχε σκεπασμένους τοὺς τῆχους ἐνὸς δωματίου του μὲ μουσικὰ καμωμένα... ἀπὸ πλάκες βουλοκεριοῦ ὅλων τῶν χρωμάτων!

□ □

Καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίσете ὅτι οἱ παλαιότε-ρες ἐποχὲς δὲν εἶχαν τοὺς ἐκκεντρικοὺς τῶν, σὰς ἀναφέρωμε τὸν Μενεγκιάν, τὸν ἑγγονὸ τοῦ περιφήμου Τσιγκισιάν. Αὐτὸς εἶχε φωνάξει στὴν αὐλή του τὸν Γάλλο χρυσόχο Μπουσέ, καὶ τὸν ἔβαλε νὰ τοῦ κατασκευά-σῃ μιὰ πολὺ πρωτότυπη θρόνη. Παρίστανε ἕνα-κορμὸ δένδρου, στὴ βάση τοῦ ὁποίου ἦσαν γύρω-γύρω, τέσσερα μικρὰ λεοντάρια, καθισμένα στὰ πίσω πόδια καὶ στὴν κορυφὴ ἕνας ἄγγελος μὲ μιὰ σάλπιγγα σὺν στόμα. Ὁ κορμὸς ἦταν ἀπὸ μέσα κοφίφος καὶ εἶχε τέσσερα μεγάλα δοχεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα περιείχε κρασί τῆς Περσίας, τὸ ἄλλο ὕδρομελι, τὸ τρίτο γάλα φορβάδος καὶ τὸ τέταρτο οἶζο ἀπὸ ρύζι. Καθένα, ἀπὸ αὐτὰ τὰ δοχεῖα συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ στόμα ἐνὸς ἀπὸ τὰ τέσσερα λεοντάρια, καὶ σὲ δεδομένη στιγμή ἡ θρόνη ἔτρεχε γάλα, κρασί κτλ.

Ὅταν ἡ θρόνη «στέρευε» ὁ ἄγγελος πὺν ἦταν στὴν κορυφὴ τῆς σάλπιγγος καὶ ἔτρεχαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μενεγκιάν, νὰ ξαναγεμίσουν τὰ δοχεῖα!

Τὸ μηχανικὸ αὐτὸ μνημεῖο ἦταν καμωμέ-νο ὀλόκληρο ἀπὸ ἀτόφιο ἄσμη. 3.000 ἄσμη-μῆνια νομίσματα εἶχαν χρυθὴ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀνάγκη θρόνη!

Ἀφηρημάδα πὺν βγαίνει σὲ καλὸ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΛΟΥΣΙΕΝ ΣΑΝΤΑΛ

—δὲν πεινάς ἀπόψε, Ὀντίλ, ἀπό-ρησε ὁ κ. Λοζιέρ βλέποντας ὅτι ἡ κόρη του δὲν ἤθελε νὰ φάῃ.

—Πῆρα ἀργὰ τὸ τσάι μου τὸ ἀπόγευ-μα!... τραῦλισε ἡ Ὀντίλ, πὺν γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν παραχὴ τῆς ἀρχισε νὰ κατε-βάξῃ βιαστικὰ μερικὲς μπουκιές.

—Πιστεύω μᾶλλον πὺν φυλάς τὴν ὄρε-ξή σου γιὰ τὸ περίφημο σουπὲ! λέει πει-ραχτικὰ ὁ ἀδελφὸς τῆς Γκύ.

Ὁ Γκύ εἶναι παραπονιάρης, γιὰτὶ δὲν τὸν κάλεσαν αὐτὸν σὺν τὸν περίφημο σουπὲ... Ἀκοῦς ἐκεῖ: ἕνας μαθητὴς προτελειόφοι-τος δὲν εἶναι μαρὸ γιὰ νὰ μὴν τὸν παρ-νοῦν ὅπου πηγαίνουν οἱ μεγάλοι...

Ἡ Ὀντίλ εἶναι τόσο ἀπορροφημένη πὺν παραλείπει νὰ ἀπαντήσῃ σὺν πειραγ-μα τοῦ ἀδελφοῦ της.

Αὐτὸ δὲν εἶναι ψέμμα. Ἦταν πολὺ συγκινημένη, ἡ μικρούλα Ὀντίλ: σὲ δυὸ-τρεῖς ἄρες θάκανε τὴν γνωριμία τοῦ Μᾶξ, ντὲ Λώρ πὺν δέχτηκε νὰ εἶναι ὁ χορευ-τῆς τῆς μέσῃ τοῦ Μισέλ Λοζιέρ. Οἱ με-γαλύτεροι ἀδελφοὶ χρησιμοῦσαν κάπου-κάπου σὲ κάτι. Ὁ Μισέλ εἶχε γνωρίστῃ σὺν στρατὸ μὲ τὸν Μᾶξ ντὲ Λώρ, μέλ-λοντα ἐπιφανῇ διπλωμάτῃ.

Κατ' εὐτυχί σύμπτωσιν — πὺν ἡ Ὀν-τίλ χαρακτηρίζετο ὡς ἐδάκτυλον τῆς Θεῆας Προνοίας — οἱ φίλοι τους Τιελλὲ δίνουν χορὸ γιὰ τὰ δεκαοχτὰ χρόνια τῆς κόρης τους Ρεζλὶν κι' ἡ Ὀντίλ, προκειμένου νὰ διαλέξῃ τὸν χορευτὴ τῆς, συλλογίστηκε τὸν συστρατιώτῃ τοῦ Μισέλ — πὺν ἔσπευ-σε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκληση.

Ἀπὸ τότε, ἡ Ὀντίλ κυττάζει μὲ περι-φρόνηση τοὺς ἀφῆμαντους νέους πὺν τῆς χρησιμοῦσαν ὡς τώρα γιὰ καβαλιέροι σὲ διάφορες χοροεσπερίδες... Τὶ ἀδέξιες οἱ κινήσεις τους, τὶ ἀσυλούπωτος ὁ χορὸς τους...

Ἐνῶ ὁ Μᾶξ ντὲ Λώρ: ἕνας μέλλον διπλωμάτης, πὺν τὸ ὄνομά του εἶναι γνω-στό, πὺν χορεύει σὲ ὅλους τοὺς χοροὺς τῶν πρεσβεϊῶν, πὺν ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τὸν καλεῖ γιὰ νὰ στολίσῃ τὰ σαλόνια τῆς...

Τὶ θράμβο θάχῃ ἀπόψε ἡ Ὀντίλ! Πό-σο θὰ τὴν ζηλέψουν οἱ φίλες της! Ρω-μαντικὴ ψυχὴ, ὅπως εἶναι κάθε κορίτσι σὺν 22 τοῦ χρόνι, ἡ Ὀντίλ διαβάξει ἕνα σωρὸ μυθιστορήματα κι' ἡ γόνιμη φαν-τασία της τὴν μεταφέρει, ὕστερα ἀπὸ λί-γα χρόνια, πρὸς βίβρα σὲ καμμιὰ πλού-σια Αὐλὴ τῆς Εὐρώπης...

«Ποῖος ἔξερει» τῆς λέει ἡ φαντασία της. Φαίνεται πὺν ὁ δημοφὺς Μᾶξ θέλει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀδείας του γιὰ νὰ παν-τρευτῇ καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος σὺν θέληγγρα μιὰς χαριτωμένης ὑπάρ-ξεως...

Ἡ Ὀντίλ εἶναι πολὺ δημοφῆ, σωστὴ κουκλίτσα, μὲ τὴν ὀλοκαίνουνα τουα-λέττα της. Πηγαίνει στοὺς Τιελλέ...

—Ὁ καβαλιέρος σου δὲν ἦρε ἀκόμα, τῆς λέει ἡ Ρεζλὶν, σὺν ἀναμεταξὺ ὅμως, ἔλα νὰ σοῦ συστήσω χορευτὰς.

Τὴ τὴν νοιάζει γιὰ τοὺς ἄλλους; Μόνο γιὰ φοῦτ-μπῶλ ἔχουν νὰ μιλοῦν, γιὰ σινεμά, γιὰ βροχὴ καὶ γιὰ καλὸ καιρό... Ἀκούγοντάς τους ἀφηρημένα ἡ Ὀντίλ ἐπαναλαμβάνει μέσα της τίς διαφορε-τὰς πὺν θὰ προσπαθῇ νὰ «τοπο-

θετήσῃ» σὺν συνομιλία τους, γιὰ νὰ μὴν φανῇ «κουτορνίθι» σὺν Μᾶξ.

«Ἰσως νὰ μοῦ ἀπαγγεῖλῃ στίχους πὺν ἔγραψε σὺν ταξίδια του;...» σκέπτεται.

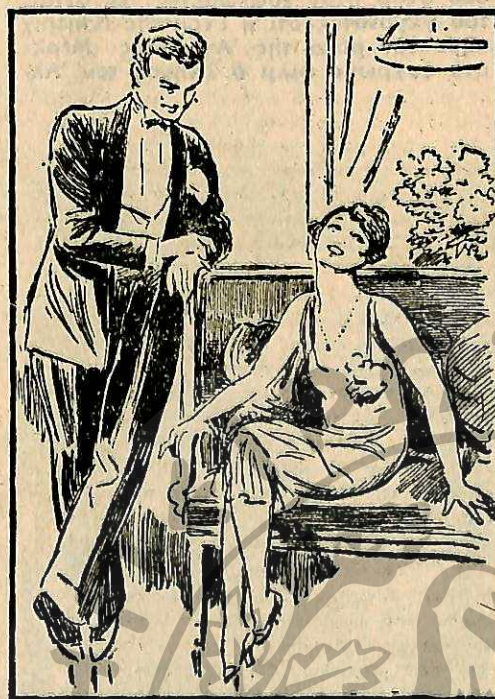
Ἀσφαλῶς, ἡ ἀκρίβεια δὲν εἶναι ἀρετὴ τῶν ποιητῶν: ὁ Μᾶξ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἔρθει πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα κι' ἀκόμα τὸν περιμέ-νει ἡ Ὀντίλ! Ἀς εἶναι, ὅμως: κανεῖς δὲν εἶναι τέλειος σ' αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἡ Ὀντίλ παραμερίζει μιὰ κουρτίνα κι' ἐπιβλέπει τοὺς πηγαίνοντες σὺν ῥόμο.

—Κάποιον περιμένετε, δεσποινίς; τὴν ρωτᾷ ἕνας ψηλὸς νέος μὲ συμπίνα.

Ἡ Ὀντίλ τινάζεται, ξαφνιασμένη. Ὁ νέος ὅμως ἔχει τόσο συμπαθητικὸ βλέμ-μα. Τοῦ ἀπαντᾷ:

—Μάλιστα... μοῦ φαίνεται παράξενο πὺν ἄργησε ὁ χορευτῆς μου!

—Δὲν σὰς φαίνεται πὺν ὁ Μᾶξ ντὲ Λώρ κάνει τὸν ἀκατάδεχτο;

—Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, δίνονται πολλὲς δε-ξιότητες... Ἰσως νὰ πῆγε πουθενά ἄλλοῦ πρὶν ἔρθῃ ἐδῶ;...

Ἀλήθεια, νὰ μὴν τὸ ἔχῃ σκεφθῇ ἡ Ὀν-τίλ! Κυττάζει τώρα τὸν νέο μὲ βλέμμα εὐγνωμοσύνης. Εὐγενέστατος ἐκεῖνος, τῆς συστήνεται:

—Ζὰκ Μπουιέρ... Μπορὸ νὰ σὰς καλέ-σω σ' αὐτὸ τὸ ταγκό, ὅπου νάρθῃ ὁ χορευτῆς σας;

Φθάνει ἡ ὥρα τοῦ σουπὲ. Ἡ Ὀντίλ, μη-χανικά, κυττάζει μιὰ πρόσκληση, ἀφισμέ-νη πᾶν σ' ἕνα ἐπιπλο:

«Ἡ Κυρία Τιελλέ, 8, ὁδός...»

Κρύος ἰδρώτας περιλούει τὴν Ὀντίλ: 8; Κι' ἐκεῖνη πὺν ἔγραψε 28 σὺν Μᾶξ! Τὶ συμφορά! Τὶ ἀνεπανόρθωτη ἀφηρημά-δα!

«Δὲν θάρρῃ!» συλλογίζεται ἡ νέα, ἔτοι-μη νὰ κλάψῃ καὶ θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυ-τό της.

Ἀσφαλῶς, ἡ λύπη θὰ εἶναι ζωγραφι-

σμένη σὺν συσπασμένο πρόσωπό της γιὰ-τὶ ὁ Ζὰκ Μπουιέρ τῆς ψιθυρίζει:

—Κι' ἐγὼ εἶμαι χωρὶς ντάμα, γιατί ἡ ἐξαδέλφη μου πὺν θὰ συνάδευα ἔπαθε γρίπη... Ἀφοῦ ἀπουσιάζει ὁ καβαλιέρος σας, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καθίσω σὺν θέσῃ του;

Ἡ Ὀντίλ τοῦ κάνει νόημα «ναί». Καλὴ-λίτερα αὐτὸς παρὰ κανέναν ἄλλον, τὴν στιγμή πὺν κανεῖς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν Μᾶξ!

Ἐξ ἄλλου, ὁ νέος προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κάνει νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀπο-γοήτευσή της κι' ἀρχίζουν φιλικὴ κουβέν-τα. Ἡ Ὀντίλ τοῦ μιλά γιὰ τὸν Μᾶξ ντὲ Λώρ:

—Τὸν ντὲ Λώρ; λέει ἐκπληκτος ὁ Ζὰκ. Φαντασθεῖτε πὺν ἤμασταν συμμαθητὰ σὺν Λυκείῳ!

—Ἐξακολουθεῖτε νὰ τὸν συναντᾶτε; ρωτᾷ ἀχόρταγα ἡ Ὀντίλ.

—Ἐγὼ πολὺ καιρὸ νὰ συναντηθῶ μα-ζί του... Ἐκεῖνος ἔχει ἄλλες συναναστρο-φές.

Ἡ ἀπλότης τοῦ Ζὰκ εἶναι σὲ χτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὸν κάπως ἀκατάδεχτο χα-ρακτήρα τοῦ Μᾶξ. Ὁ μεγαλύτερος ἀ-δελφὸς τῆς Ὀντίλ ἔλεγε συχνά πὺν: «Ὁ ντὲ Λώρ θέλει νὰ παριστάνῃ τὸν σπου-δαῖο», ἢ: «Ὁ γόνος Μᾶξ πιστεύει πὺν στέ-κεται ψηλότερα ἀπ' τοὺς κοινοὺς θνη-τούς...» Νὰ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια: μὲ γυναίκεία πονη-ρία, ἡ Ὀντίλ λέει:

—Δὲν σὰς φαίνεται πὺν ὁ Μᾶξ ντὲ Λώρ κάνει πολὺ τὸν ἀκατάδεχτο;

Ὁ Ζὰκ χαμογελά:

—Ἐχεῖ τὸ δικαίωμα νὰ περηφανεύεταί πὺν εἶναι ἐξέχουσα διάνοια... Μολονότι φαίνεται ψυχρὸς ἐκ πρώτης ὄψεως, σὰς βεβαίω πὺν ὅταν τὸν γνωρίσῃ κανεῖς σχηματίζει τὴν καλλίτερη ἰδέα γι' αὐτόν.

Παρὰ τὴν ἐπιείκεια τῆς ἀπαντήσεως, ἡ Ὀντίλ κατάλαβε καὶ τὸ ὄνειρο πὺν πι-στευε πὺν θὰ ζοῦσε ἀπόψε τῆς φαίνεται σωστὴ τρέλλα... Ποῖος ἔξερει ἂν δὲν ἔμε-νε κερδισμένη μὲ τὴν ἀντικατάσταση;

Στὰ ἐπιδόρπια, ἡ Ὀντίλ κι' ὁ Ζὰκ φλυ-αροῦν σάν δυὸ καλοὶ φίλοι: ἀνεκάλυψαν πὺν μένουν σὺν ἴδια συνοικία, πὺν γνω-ρίζουν τὰ ἴδια πρόσωπα, πὺν πηγαίνουν ἐξοχὴ σὲ γειτονικὲς πλάζ...

Δὲν ἔχουν πὺν πρὸ ὀλίγου ὁ Μᾶξ ντὲ Λώρ χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ 28... τοῦ 26... τοῦ 30... καὶ φουρκισμένος πὺν τὸν κορόιδεψαν, μουρμούρισε:

«Δὲν θὰ τὴν ἐξαπαθῶ καταγινόμενος μὲ τέτοια κουτορνίθια!... Βέβαια, θὰ μπορούσα νὰ συμβουλευτῶ ἕναν ὁδηγὸ ἢ νὰ τηλεφωνήσω στοὺς Λοζιέρ... Νὰ μὲ σέρνουν ὅμως ἔτσι, σάν τὸν πρῶτο τυχόν-τα ἡλίθιο δὲν πρέπει νὰ τὸ δεχτῶ ἀτιμω-ρητῇ!... Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν καὶ καλλί-τερες διασκεδάσεις!»

Καὶ μπαίνοντας σ' ἕνα ταξί

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΣΑΡΛΩ

—Δεν σκοπεύω καθόλου να άποσυρθώ από τον κινηματογράφο, εδήλωσε ο Τσάρλυ Τσάπλιν στους δημοσιογράφους που τον έρωτησαν μόλις έφθασε στο Χόλλυγουντ επιστρέφοντας από την Ινδοκίνα.

Ο Σαρλώ σκοπεύει να γυρίση τρία φιλμ τον χρόνο. Και πρώτα-πρώτα θα γυρίση μία ταινία στην οποία θα πρωταγωνιστή η Πωλντ Γκωντάρ. Και θα διευθύνη μὲν την ταινία αυτή ο Σαρλώ, αλλά δεν θα πάρη μέρος ως ήθοποιός.

Υστερα θα γυρίση μία κωμωδία στην οποία θα πρωταγωνιστήση ο ίδιος. Αλλά επαναλαμβάνει ότι εκείνος ο υδρότερος θα μιλήση από της θόνης:

—Όλοι οι άλλοι ήθοποιοι μπορεί να μιλούν. Αλλά ο τύπος που δημιούργησα εγώ εδώ και τόσα χρόνια στα θωδά φιλμ δεν θα πῇ ποτέ ούτε μιά φρά-

ση!

Εν τῷ μεταξύ φαίνεται ότι εἶνε εξακριβωμένο ότι ο Τσάρλυ και η Πωλντ έχουν ήδη παντρευτῇ πρό δύο ἐτῶν.

ΜΑΡΛΕΝΕ

ΚΑΙ ΜΕΡΛΕ

Όλοι άνοιξαν τὰ μάτια τους διάπλατα την περασμένη εβδομάδα βλέποντας την Μαρλένε Νήτριχ να εμφανίζεται στο μέσον της συγκεντρώσεως που ἔδινε η "Ομπερον στα γενέθλιά της.

Και η έκπληξις των έγινε ακόμη πιο μεγάλη όταν είδαν την Μέρλε να υποδέχεται την Μαρλένε με μεγάλη διαχτυτικότητα.

Όλο τὸ Χόλλυγουντ υπέθετε ότι οί δυο στάρ ήταν τσακωμένες ἐξ αἰτίας των γεγονότων ότι η Γερμανία Νήτριχ πήρε τον ρόλο της Άγγλίδας Μέρλε στο έγχρωμο φιλμ ὁ Κήπος τοῦ Άλ-

λάχ», που γυρίστηκε με τον Σαρλ Μπουαγιέ.

Τὸ ότι η Μέρλε αἰσθάνθηκε φοβερή απογοήτευση γιὰ την ἀντικατάσταση αὐτῆς εἶναι γνωστὸ σ' όλους. Αλλά η πρόσκλησις της Μαρλένε στην δεξίωση της και η άποδοχή της προσκλήσεως από την τελευταία, διέψευδαν την πεποίθηση τοῦ Χόλλυγουντ ότι ὁ θυμὸς της Μέρλε ἐστρέφετο και ἐναντίον της Μαρλένε επίσης.

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο μαίτρ ντ' ὀτέλ τοῦ Μπράουν Ντέρμπυ, στο ὅποιον συνηθίζουν να τρώνε οί περισσότεροι ἀστέρες, ἀπεκάλυψε μερικὲς ἀπὸ τις συνήθειες τῶν διαφόρων στάρ.

Ο Τζόρτζ Ράφτ δὲν τρώγει ποτέ σὰ ἓνα τραπέζι στο ὅποιον κάθονται πέντε. Η Μαίρη Μπράουν ἀρχίζει πάντα τὸ γεῦμα της με ἓνα φλυτζάνι καφέ.

Ο Στούαρτ Έρβιν κουβαλεῖ πάντα την πετσέτα του μέσα στην τσέπη του.

Ο Τζοε Πέννερ παραγγέλλει πάντα πάπια ψητή. Κάθε φορά ὅμως πὸ την παραγγέλλει κοκκινίζει!

Η Μαρλένε Νήτριχ ρεῖλει να την περιποιητῇ πάντα ἓνα γκαρσόνι που ξέρει γερμανικά.

Ο Ουίλλιαμ Φίλντς ποτέ δὲν κάθεται σὲ ἓνα τραπέζι ἂν δὲν ἐξετάση πρώτα την στερεότητά του. Και αὐτό, γιὰτὶ μιά φορά ἓνα τραπέζι ὑπεχώρησε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του και ἔγιναν ὅλα γυαλιά-καρφιά.

Η Ρόζαλιντ Ρουσσὲλ θέλει να εἶναι πάντα το τραπέζι της στολισμένο με γαρύφαλλα.

Τὸ ἀγαπημένο φαί της "Αν Σάθερν εἶναι τὰ μακαρόνια. "Ισως ἐπειδὴ η μητέρα της ήταν Ἰταλίδα.

Η Μπέττυ Γάρνες δὲν τρώγει ποτέ κρέας.

Η Τζίν Χάρλοου ἀγαπᾷ πολὺ τὰ φρούτα και τὰ γλυκά.

Η Τζόαν Κράουφρντ τρώει ἐλάχιστα. Τὸ συνηθισμένο της φαγητὸ εἶναι λαχανικά και φρούτα.

Ο ΜΠΟΥΑΓΙΕ

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ο Σάρλ Μπουαγιέ εὑρίσκεται προσωρινῶς στο Παρίσι. Ο Γάλλος δημοσιογράφος Σέρζ Βεμπέρ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε να τοῦ σῆρῃ συνέντευξη μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ και εἶχε την εὐτυχία να δειπνήσῃ με τὸν συμπάθεστατο ήθοποιό, δημοσίευσε ἓνα ὠραῖο ἄρθρο γι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ ὅποιον παραθέτουμε μερικὲς ἐνδιαφέρουσες περικοπές.

□ □

Τὸ σπίτι του στο Παρίσι εἶναι τόσο ὠραῖο, τόσο ἀνετο και καλαίσθητο πὸς σκέπτεται κανεὶς μόλις τὸ δῇ: «Πῶς θὰ θυμάται τὸ Παρίσι, όταν βρίσκεται ἐκεῖ κάτω στην "Αμερικκή"! Φαίνεται ὅμως ότι και στο Χόλλυγουντ η ἑλίλα του εἶναι τόσο χαριτωμένη πὸς οί "Αμερικανοί σκέπτονται: "Πῶς θὰ νο-

Τὸ «δωμάτιο τῶν ξένων» στην θαυμασία ἑπαυλὴ της Λέϊλα Χάιμς, ἐνθουσιάζει τοὺς ἐπισκεπτας. Η ἐσωτερικὴ διακόσμησης ὀφείλεται στὸν Ουίλλιαμ Χάιμς.

σταλγῇ τὸ σπίτι αὐτό, όταν βρίσκεται στο Παρίσι».

Ἦλθε να με χαιρετήσῃ ἀπλὸς, ἑγκάρδιος, γελαστός. Ἦταν εὐτυχισμένος σὰν ἓνα παιδί. Η γυναίκα του Πάτ Πατερσον πὸς εἶναι ἓνα πλάσμα χαριτωμένο τοῦ εἶχε κάνει πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά δῶρο ἓναν ἀναπτήρα. Γιατὶ γιόρταζε ἐκεῖνο τὸ θράδυ τὴν τριακοστὴ πέμπτη ἐπέτειο της γεννήσεώς του.

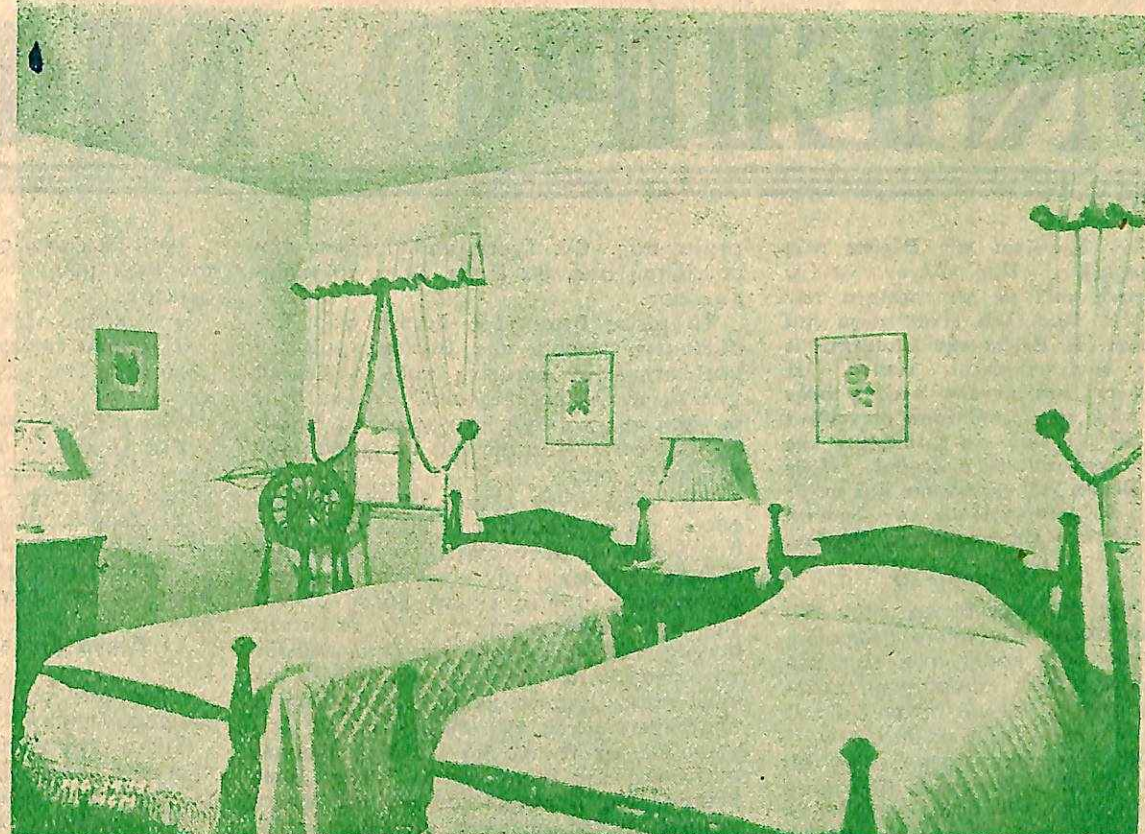
—Ναί γέρο μου, εἶμαι τριανταπέντε χρονῶν, μοῦ εἶπε. Εγὼ δὲν κρύβω τὴν ἡλικία μου. Γιὰ ποῖο λόγῳ; Ἄλλοι με θεωροῦν νεώτερο και ἄλλοι πὸς ἡλικιωμένο. Τριανταπέντε εἶναι ἓνας ὠραίος μέσος ὁρος. Σκοπεῖω να σταθῶ στην ἡλικία αὐτὴ μερικὰ χρόνια.

Πήγαμε να δειπνήσωμε στίς κοῦρσες. Η Μαρλένε Νήτριχ πὸς δὲν παραλείπει καμμιά ἡταν παρούσα. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Σάρλ ρίχτηκε στὸν λαιμό του. Ἐνῶ φλυαροῦσαν, η Πάτ πὸς ὡς τώρα μιλοῦσε ἀγγλικά ἀρχισε να μοῦ μιλᾷ γαλλικά και ἄφρογα μάλιστα.

—Απορεῖτε; μοῦ εἶπε γελώντας. Θυμάστε περίου στην Βιέννη πὸς δὲν ἤξερα παρὰ μερικὲς λέξεις; Και πῶς φοβόμουν ότι δὲν θὰ μπόρῃω να κρατήσω τὸν Σάρλ ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπαγγέλματός μου. Τώρα ὅμως ὅλα κανονίστηκαν. Γυρίζω δυὸ φιλμ μόνο τὸν χρόνο.

Ἦγῃρχε τόση ἀγάπη στὸν τόνο της φωνῆς της όταν ἔλεγε Σάρλ, πὸς ἡταν πράγματι συγκινητικό να τὴν ἀκούῃ κανεὶς. Ἦδη ὁ Σάρλ ἐρχόταν σὲ μᾶς.

—Τὶ ἐλκυστικὴ γυναίκα! εἶπε μιλώντας γιὰ τὴν Μαρλένε. Τὸ κοινὸν τὴν φαντάζεται ὅπως εἶναι σὰ φιλμ της. Εἶναι ὅμως τόσο διαφορετικὴ! Εἶναι πολὺ ἐξυπνῇ... Και η Κάθριν Χέμπουργν επίσης... και η Μάργκαρετ Σούλαβαν

και ἄλλες. Οί "Αμερικανοί δὲν εἶνε τόσο ἡλίθιοι ὅσο νομίζετε...

Και ἀρχισε να μοῦ μιλᾷ γιὰ τὴν ζωὴ του ἐκεῖ κάτω. Δὲν ξεχνᾷ τὸ Παρίσι φυσικά, μὰ αἰσθάνεται κανεὶς ότι πρὸς τὸ παρὸν ἔχει κάποια προτίμηση γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Με τὴν νωχελὴ μετριοφροσύνη πὸς χρωματίζει και τις παραμικρές του φράσεις μοῦ ἐξωμολογήθηκε.

—Εἶναι κάποιο μυστήριό πὸς δὲν μπορῶ να ἐξηγήσω: η ἀλλατικὴ ἀνάδειξή μου στην Ἀμερικκή. Ἀφ' ὅτου γύρισα τὸ «Σαγκά» δὲν παίχθηκε κανένα ἄλλο δικό μου φιλμ. Και ὅμως η φήμη μου ἔχει στερεωθῇ πολὺ και ὁ μισθός μου ἔχει διπλασιασθῇ. Ἀκόμα δὲν παρουσιάστηκε σὲ ἓνα πραγματικὰ σπουδαῖο φιλμ, και ὅμως ἔχουν μεγάλη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Πιστεύω ότι «Ο κήπος τοῦ Ἀλλάχ», θὰ ἀρέσῃ πολὺ. Τώρα πρόκειται να γυρίσω τὴν ταινία «Τὴν νύχτα συμβαίνει ἡ ἱστορία» με τὴν Τζίν Ἀρμπούρ. Υστερα τὴν «Μαρία Βαλέσκα» με σκηνοθέτῃ τὸν Κλάρενς Μπρόουν.

Κατακόκκινη, συγκινημένη, γιὰ να μὴν πῶ ἀναστατωμένη, μιά σερβιτόρα ἔρχεται να τοῦ ζητήσῃ ἓνα αὐτόγραφο.

—Πολὺ εὐχαρίστητος δεσποινί! ἀπαντᾷ ὁ Μπουαγιέ, και βάζει τὴν ὑπογραφή του ἐπάνω στο πρόγραμμά σὰν να ὑπέγραφε στο λήμφο ντ' ὄρο καμμιάς μαρκησίας.

—Δνὲ φοβάσθε να μὴ σὰς ξεχάσουν ἐδὼ τὸν ρώτησα, όταν η θαυμαστριά του ἀπομακρύνθηκε εὐτυχισμένη γιὰ ἕξη μῆνες τουλάχιστον.

—Γιὰ ποῖο λόγο; Θὰ γυρίζω ἓνα καλὸ φιλμ τὸν χρόνο στην Γαλλία ἀντὶ τέσερα μέτρια.

□ □

Τὰ ἄλογα ἔτρεχαν. Η Πάτ παρακο-

λουθοῦσε τὴν κοῦρσα ἐνθουσιασμένη. Ο Σάρλ χαμογελοῦσε ὀνειροπολώντας.

Σὲ μιά στιγμή ἔσκυψε και μοῦ εἶπε: —Θὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι. Εἶμαι εὐτυχισμένος!

Και γελώντας γιὰ τὴν ἀπογοήτευση πὸς θὰ μοῦ ἔδινε, σὲ μένα τὸν δημοσιογράφῳ πὸς πᾶω γυρεύοντας σκανδαλῶδεις ἱστορίες γιὰ να περιγράψω, συνέχισε: Εἶμαι διόμισι χρόνια πὸς εἶμαι παντρεμένος και δὲν ἀπάτησα ποτέ τὴν Πάτ. Μοῦ ἀρέσει. Εἶνε γυναίκα και χαριτωμένη. Δὲν σκέπτεται παρὰ να με εὐχαριστήσῃ. Λοιπὸν ποῖος ὁ λόγος να τὴν λυτήσω; Δὲν ἔχω καμμιά διάθεση. Και δὲν φαντάζομαι, ότι εἶμαι πιστός μόνο και μόνο ἐπειδὴ φοβόμαι ἡλιθίως τις περιπλοκές. Οχι! Εἶμαι πολὺ καλὰ ἔτσι.

Τὸν κύτταξα με προσοχή. "Ελεγε ἄραγε ψέμματα; Ο μεγάλος ήθοποιὸς φαινόταν εὐλικρινής. Παρατηροῦσα ότι σὰ ἄλλα τραπέζια, γύρω μας, οί γυναίκες τὸν κατέρωναν με τὰ μάτια χωρίς αὐτὸ να ταραξῇ καθόλου τὴν ἀδιαφορία του. Οὔτε μιά στιγμή δὲν τοὺς χάρισε ἓνα βλέμμα, οὔτε ἓνα χαμόγελο, σὲ καμμιά στιγμή δὲν τις πρόσεξε.

Κόντεψα να τοῦ πῶ χωρίς τὴν παραμικρὴ ἐπιτιμητικὴ διάθεση ότι εἶχε καταντήσῃ πολὺ «μπουρζουά» και ὅστερα κατάλαβα ότι θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε:

— "Αν θεωρεῖται κανεὶς μπουρζουά όταν δὲν ἀπατᾷ τὴν γυναίκα του και εἶνε εὐτυχισμένος, ἥρεμος, χωρίς φροντίδα και χωρίς ταραχές, εἶ τότε λοιπὸν ναί! Εἶμαι μπουρζουά.

Και ἐγὼ μετανοιωμένος δὲν εἶπε τίποτα.

Ο κινηματογραφικὸς ἀστὴρ Ρόμπερτ Μογκόμερντ τῆς Μέτρο-Γκόντουντ Μάγερ με τὴ χαριτωμένη σύζυγό του Μπέττυ Μογκόμερντ, σὲ ἓνα χορὸ πὸς δόθηκε στο Χόλλυγουντ.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Η Μαρί-Ζάν διηγείται της Βέρθας πώς δρῆκε την Μαρκέλλα, Παρ' ὀλίγον νὰ τὴν θάψουν ζωντανὴ μαζὶ με τὰ πτώματα τῶν στρατιωτῶν. Ἡ Μαρκέλλα εἶναι τώρα πιά ἐντὸς κινδύνου. Ἡ Βέρθα τὴν ἐπισκέπτεται συχνὰ χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τίποτε. Ἡ Μαρκέλλα δείχνει μιὰ μεγάλη στοργὴ στὴν ἀγνωστὴ της αὐτὴ κυρία πού τόσο συμπάθεια τῆς δείχνει. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις τῆς Βέρθας, τὴν συνοδεύει καὶ ὁ Ζερβαί. Ἦρθε μαζὶ με τὴν Βέρθα γιὰ νὰ πάρουν μιὰ μεγάλη ἀπόφαση: νὰ καταγγείλουν τὸν Γκοντεφρουά ὡς δολοφόνου τῆς κόρης τῆς Βέρθας.

38. (Ἡ συνέχεια)
Ἡ ζωὴ τῆς Βέρθας δίπλα στὸν ἀνθρώπο αὐτὸν τὸν ὁποῖο θεωροῦσε δολοφόνου τῆς κόρης τῆς, εἶχε κατατῆσει ἕνας ἀδιάκοπος ἐφιάλτης. Εἶχε πιστέψει ὅτι θὰ ἦταν ἀρκετὰ δυνατὴ γιὰ νὰ ἀντισταθῇ ἀκόμα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε πιά. Κι' ὕστερα, εἶχε δίπλα τῆς τὸν Ζερβαί, ὁ ὁποῖος ἀδιάκοπα ἀνανέωνε τὴν φρίκη τῆς καὶ με ἐπιδειότῃτα τὴν ὠθοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ ὑποδαυλίζοντας ἀδιάκοπα τὸ μῖσος τῆς.

Στὴν ἀπομόνωση ὅπου ζοῦσε τόσο καιρὸ ἡ Βέρθα, ὑφίστατο τὴν ἀπομόνωση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, βρισκόταν σχεδὸν στὴν ἐξουσία του. Ἦταν ὁ μόνος τῆς φίλος, ὁ μόνος στὸν ὁποῖον εἶχε ἐμπιστοσύνη καὶ ὁ ὁποῖος πραγματικὰ ἄκουε τὶς ἐκμυστηρεύσεις τῆς.

Ὁ Γκοντεφρουά ἄφηνε τὰ πράγματα νὰ τραβοῦν τὸν δρόμο τους, ἐπιμένοντας στὴν ἀκατάβλητη ἀπόφασή του νὰ περιμένῃ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα του.

Καμμιά φορὰ τοῦ ἐρχόταν νὰ συντρίψῃ μέσα στὰ δάχτυλά του τὸν ἄθλιο αὐτόν. Ἀλλὰ συνεκρατεῖτο:

—Ὁχι, σκεφτόταν, ὄχι. Ὁ καρπὸς δὲν ἔχει ὠριμάσει ἀκόμα.

Καὶ στοὺς γλυκοὺς τρόπους τοῦ Ζερβαί, ἀντέτασσε καὶ ὁ Γκοντεφρουά τὴν ἴδια γλυκύτητα παρ' ὅλη τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀηδία πού ἔβραζαν μέσα του.

Στὴν ἀφώσωση πού τοῦ ἔδειχνε ὁ κάλὸς Ζερβαί καὶ στίς φιλικές του ἐκδηλώσεις ὁ κόμης ἀπαντοῦσε με ἐκμυστηρεύσεις:

—Ἡ γυναίκα μου δὲν μ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν θά μ' ἀγαπήσῃ ποτέ!

Τὴν παραμονὴ ἡ Βέρθα εἶχε πῆ στὸν Ζερβαί:

—Δὲν μπορῶ πιά νὰ ζῶ ἔτσι κοντὰ του. Θὰ τρελλαθῶ...

Κι' ἐκεῖνος εἶχε ἀπαντήσει ἡρεμα, σὰν νὰ εἶπε κάτι πολὺ φυσικὸ:

—Ἐκεῖνο πού βασανίζει τὴν συνείδησή σας καὶ κάνει τὴν ζωὴ σας μαρτυρικὴ εἶναι οἱ τύψεις ἐπειδὴ δὲν τιμωρήσατε ἕναν ἐγκληματία. Ἡ σιωπὴ σας σὰς κάνει συνένοχό του. Ναί, συνένοχό του... ἀφοῦ τοῦ ἐπιτρέπετε ἔτσι νὰ ζῇ ἀτιμώρητος...

—Μιὰ γυναίκα πού καταγγέλλει τὸ σύζυγό της!

—Ὁχι!... Μιὰ μητέρα πού ἐκδικεῖται τὸ παιδί της! Ὅταν ἡ δικαιοσύνη ἀναλάβῃ τὸ ἔργον της, θὰ ξαναβρῆτε τὴν ἡ-

ρεμία σας. Θὰ ἔχετε καθουχάσει τὴν συνείδησή σας, θὰ ἔχετε κάνει τὸ καθήκον σας.

Τὸ μῖσος ἦταν τόσο ἔντονο στὴν βασανισμένη καρδιά τῆς Βέρθας, πού δὲν χρειάστηκε νὰ ἐπιμελῇ πολὺ ὁ Ζερβαί γιὰ νὰ τὴν πείσῃ. Μολαταῦτα μέσα στὴν μεγάλη τῆς ταραχὴ θέλησε νὰ τὰ διηγήθῃ ὅλα στὴν θεία τῆς καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴ τῆς.

Νὰ γιατί εἶχαν ἔλθει νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν καὶ οἱ δύο. Καὶ οἱ δύο, γιατί στὴν ἀποφασιστικὴ αὐτὴ στιγμὴ ὁ Ζερβαί δὲν θέλησε νὰ ἀφήσῃ τὴν κόμησσαν μόνη τῆς, φοβούμενος μήπως ἐκεῖνη βρεθῇ ἀδύνατη καὶ ὁπισθοχωρήσῃ τὴν τελευταία στιγμὴ πού ἐπρόκειτο νὰ ἐκπληρωθοῦν τὰ καταχθόνια σχέδιά του. Ἦθελε νὰ εἶναι παρών γιὰ νὰ καταρρίψῃ ἐν ἀνάγκῃ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Μαρί-Ζάν ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ ἀντιτάξῃ, στὸ ἀνήκουστο σκάνδαλο τῆς δίκης αὐτῆς. Ἦταν ὅμως βέβαιος ὅτι ἡ Μαρί-Ζάν δὲν θὰ ἔφερνε καμμιά ἀντίρρηση γιὰ τὴν μισοῦσε τὸν κόμητα. Γι' αὐτὸ ὁ Ζερβαί δὲν ἦταν ταραγμένος. Τὰ μάγουλα ὅμως τῆς Βέρθας ἀντὶ νὰ εἶναι χλωμά, ὅπως πάντα, φλογίζονταν ἀπὸ τὸν πυρεττό.

Ἡ Μαρί-Ζάν μάντευσε τὴν συγκίνηση τῆς.

—Τι συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε.

Ἡ Βέρθα σωριάστηκε σὲ ἕνα καναπέ.

—Πρέπει, θεία μου, νὰ σὰς ἀποκαλύψω ἕνα φοβερὸ μυστικὸ πού με βασανίζει τόσες μέρες τώρα. Θυμᾶστε τότε πού μοῦ ἀνῆγγειλε ὁ πατέρας μου τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ μου, ὅτε ἐγὼ ἀμφέβαλλα καὶ φανταζόμουν πάντα ὅτι ζῇ; Ἐί λοιπόν δὲν γελοιοῦνται; Ἡ κόρη μου ζοῦσε! Καὶ τώρα... τώρα... τὴν δολοφόνησαν!

Ἡ φωνὴ τῆς εἶχε καταλήξῃ σὲ ἕνα λυγμό.

Ἡ Μαρί-Ζάν ἄφησε μιὰ φωνὴ φρίκης. Ὑστερα ἔξαφνα τὰ μάτια τῆς ἔδειξαν ἕναν ἀπέραντο οἶκτο καὶ στράφηκαν στὸν Ζερβαί σὰν νὰ τὸν ἐρωτοῦσαν, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγαν:

—Ἡ λύπη συνεπλήρωσε τὸ ἔργον της. Ἡ δυστυχισμένη μου Βέρθα τρελλάθηκε!

Μὰ ὁ Ζερβαί κίνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Φαινόταν σοβαρὸς καὶ λυπημένος.

—Αὐτὸ πού λέγει εἶναι ἀληθινὸ, εἶπε. Ἡ κυρία ντὲ Λαντεναί δὲν ἔχασε τὸ λογικὸ της.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; ρώτησε κατὰ πλῆκτῃ ἡ Μαρί-Ζάν. Ποιὸς εἶναι ὁ δολοφόνος; Καὶ τί λόγο εἶχε νὰ κάνῃ τὸ ἐγκλημα αὐτό;

—Θεῖα, φώναξε ἡ Βέρθα, τὸ παιδί μου ἦτανε πλούσιος, ἀφοῦ τοῦ προώριζες ὅλη τὴν περιουσία σου, ὅπως εἶχες διακηρύξει παντοῦ.

Ἡ Μαρί-Ζάν ἀνθρωπώθηκε. Τὸ ἡλιοκαμένο καὶ γεμάτο ρυτίδες πρόσωπό της εἶχε γίνῃ πελιδνόν.

—Βέρθα! εἶπε με φωνὴ πού ἔτρεμε. Βέρθα! ποῖον ὑποπτεύεσαι, ποῖον κατηγορεῖς;

—Μὴ με ἀφήνεις νὰ προφέρω τὸ ὄνομά του θεία μου, ψιθύρισε. Εἶναι φρικτὸ, φρικτό!

—Ὁ κόμης ντὲ Λαντεναί;

Ἡ Βέρθα ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἡ γεροντοκόρη ἔντρομη ἐπανελάμβανε με φρίκη:

—Ὁ σύζυγός σου! Ὁ σύζυγός σου!

Καὶ ξανάπεσε στὴν ψάθην πολυθρόνα τῆς, ἐνῶ τὸ σῶμα τῆς ταραζόταν ὀλόκληρο ἀπὸ σπασμωδικὰ ρίγη.

Ὁ Ζερβαί, θλιμμένος, παρακολουθοῦσε σιωπηλὸς τὴν σκηνὴ αὐτή.

—Βέρθα, εἶπε ἡ Μαρί-Ζάν, πές μου τὰ ὅλα. Μιλήσε! Δὲν θὰ σὲ διακόψω καθόλου.

Ἡ Βέρθα ἔτεινε ἕνα χαρτί στὴν Μαρί-Ζάν.

—Διάβασε τὴν ἐπιστολὴ αὐτή. Θὰ σὲ πληροφορήσῃ.

Ἦταν ἕνα ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς τῆς Λίνα Κίμφερ στὸν Τερλάν. Ἡ Μαρί-Ζάν τὴν διάβασε με προσοχή.

—Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπευθυνόταν στὸν πατέρα σου...

—Τὸ ἀνοίξε ὅμως ὁ σύζυγός μου, γιατί ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει ἐν τῷ μεταξύ. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε δὲν εἶχαν σταλῇ καὶ τὰ χρήματα.

—Πράγματι. Ὡστε ἡ Μαρκέλλα ἀνέτρεψε στὸ Ράισεν, κοντὰ στὸ Πόζεν; Ὁ ἄνδρας σου δὲν σοῦ ἀνέφερε τίποτα γιὰ τὴν ἐπιστολὴ αὐτή;

—Τίποτα ἀπολύτως.

—Καὶ ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὸ ἀντίγραφο αὐτό;

—Ὁ Ζερβαί, στὸν ὁποῖον εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴν ἐπιστολὴ ὁ Γκοντεφρουά.

—Πές μου τώρα, πῶς ἔμαθες τὸν θάνατο τῆς κόρης σου καὶ τί ἀποδείξεις ἔχεις ἐναντίον τοῦ συζύγου σου;

Ἡ Βέρθα, βοηθούμενη καὶ ἀπὸ τὸν κάλὸ Ζερβαί, διηγήθηκε στὴν θεία τῆς ὅλα τὰ γεγονότα πού μεσολάβησαν, με τὶς λεπτομέρειες τὶς ὁποῖες τῆς εἶχε δώσει ὁ Ζερβαί σχετικὰ με τὸ ταξίδι τοῦ Γκοντεφρουά καὶ τὴν δολοφονία τῆς Μαρκέλλας.

Ὑστερα ἔξεσπασε σὲ λυγμούς. Ἡ Μαρί-Ζάν ἔμενε σιωπηλὴ σὰν νὰ τὴν ἀπασχολοῦσε κάποια σκέψη.

—Ἐχε κάποια ἀντίρρηση... σκέφθηκε ὁ Ζερβαί. Ἀς ἐτοιμασοῦμε.

Καὶ περὶμενε με κάποια ἀκαθόριστη ἀνησυχία... Τὰ μάτια του ὅμως δακρυοσπένον ἦσαν καρφωμένα στὰ μάτια τῆς κομῆσσης πού ἔκλαιε.

—Εἶναι κάτι παράξενο σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶπε ἡ Μαρί-Ζάν, κάτι πού δὲν τὸ καταλαβαίνω. Ὡς ὅτι ὁ κόμης νὰ μὴν ἔφυγε με τὸν σκοπὸ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐγκλημα αὐτό. Γιατί ἂν πραγματικὰ εἶχε μιὰ τέτοια ἰδέα, ἦταν μεγάλη ἀπερίσκεψία νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, ἀκόμη καὶ σὲ σὰς τὸν ἴδιο Ζερβαί.

Ἄν δὲν ἔλεγε τίποτα ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἀτιμωρία.

—Ἀπ' ἐναντίας, ἐάν κατὰ τὴν ἀπεκαλύπτετο τὸ ταξίδι του στὴν Πολωνία,

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

καὶ ἡ σύμπτωση τοῦ θανάτου τῆς Μαρκέλλας τὴ ἴδια ἐποχὴ θὰ ἀποτελοῦσαν μιὰ βαρεῖα κατηγορία γι' αὐτόν. Ἐνῶ τώρα πού μοῦ τὸ ἐνεπιστεύθη θὰ ἔχῃ ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησιν τὴν ἡμέρα πού θὰ τὸν κατηγορήσουν: «Ἄν σκόπευα νὰ κάνω ἕνα ἐγκλημα, θὰ φρόντιζα βέβαια νὰ μὴν πῶ σὲ κανέναν τίποτα...»

—Ναί, ναί, ἔχει δίκιο, ψιθύρισε ἡ Βέρθα.

Καὶ ἡ Μαρί-Ζάν πεπεισμένη, ἔλεγε.

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας κακοῦργος.

—Εἶναι τρεῖς μῆνες πού με πνίγει τὸ μυστικὸ αὐτό, εἶπε ἡ Βέρθα. Τρεῖς μῆνες πού με πιέζει αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης. Τρεῖς μῆνες πού συγκρατοῦμαι ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸ νὰ φωνάξω στὸν ἄθλιο αὐτόν: «Φύγε! φύγε, δολοφόνε τοῦ παιδιοῦ μου!» Καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν μπορεῖ πιά νὰ ἐξακολουθήσῃ, θεία. Τὸ μῖσος μου εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ. Τὸ μόνο πού φοβοῦμαι εἶναι μήπως παρασυρθῶ ἀπὸ τὸ μῖσος μου καὶ κάνω πράγματα πού δὲν πρέπει νὰ κάνω. Τὸ σκάνδαλο πού θὰ προκαλέσῃ ἡ δίκη αὐτὴ θὰ εἶναι τρομερόν... Θεῖα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ τιμωρηθῇ... Θεῖα, εἶμαι ἡ γυναίκα του, φέρνω τὸ ὄνομά του... Εἶναι σωστὸ ἡ κατηγορία νὰ προέλθῃ ἀπὸ μένα;

Καὶ ἡ Βέρθα ἔπεσε κλαίοντας σ' ἕνα καναπέ.

Ἡ Μαρί-Ζάν τὴν πλησίασε. Τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φανέρωναν μιὰ παράξενη αὐστηρότητα.

—Γύρισε στὸ σπῆτι σου, Βέρθα, καὶ μὴν πῆς τίποτα...

—Τότε;

—Εγὼ θὰ καταγγέλω τὸν σύζυγό σου!

Ἡ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ὅταν ἔφυγε ἡ Βέρθα με τὸν Ζερβαί, ἡ Μαρί-Ζάν ἐπέστρεψε στὸ δαμάτιο τῆς Μαρκέλλας. Φαίνεται ὅτι παρὰ τὴν ἀπαγόρευσίν της, ἡ νέα εἶχε σηκωθῇ. Εἶχε ξεκρεμάσει τὸ πορτραῖτο τῆς Βέρθας ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τώρα κοιμόταν κρατώντας τὸ σφιχτά.

Ἡ Μαρί-Ζάν τὴν κύτταξε με συγκίνηση, καὶ τὸ πρόσωπό της πού εἶχε πάρει μιὰ ἔκφραση πονεμένη ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐξομολόγησιν τῆς Βέρθας ξανάπαρνε σιγὰ-σιγὰ τὸ ἡρεμὸ καὶ εὐτυχισμένον ὄφρος του.

—Εἶμαι βέβαιη ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ με παρηγορήσῃ γιὰ ὅλες τὶς ντροπές, ψιθύρισε.

Ἡ ἐπομένη ἦταν μιὰ μέρα γιορτῆς καὶ γιὰ τὶς δύο τους. Ἡ Μαρί-Ζάν εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐπιτρέψῃ στὴν Μαρκέλλα νὰ σηκωθῇ. Τῆς εἶχε ἀγοράσει μιὰ ζεστὴ ἀνδρική φορεσιὰ γιὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ κουρελιασμένα ρούχα τῆς φανταζόμενῃ ὅτι τὸ κορίτσι θὰ εἶχε κάποιο λόγο νὰ κρύψῃ τὸ φύλον του.

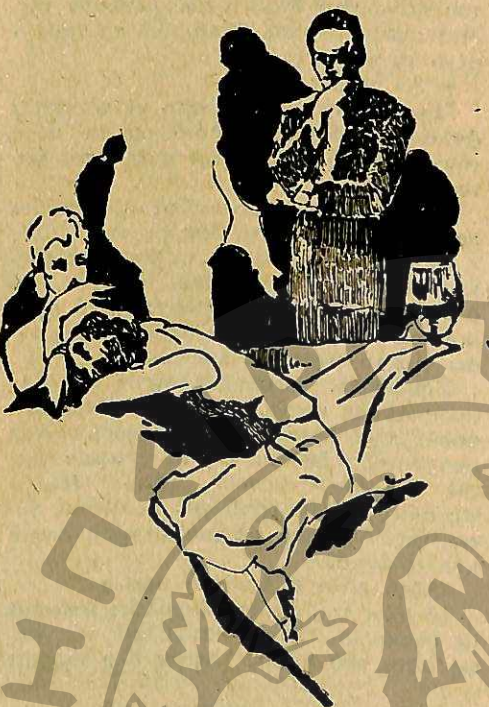
Ἦταν τέλη Νοεμβρίου. Τὸ κρῶς ἦταν πολὺ ἔντονο, ἀλλὰ δὲν εἶχε χιονίσει ἀκόμα.

Ἡ Μαρκέλλα σηκώθηκε κατὰ τὸ μεσημέρι. Ντύθηκε με τὴ βοήθεια τῆς Μαρί-Ζάν καὶ ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τῆς γεροντοκόρης, πῆγε νὰ καθῆσθαι σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα πού τὴν εἶχε ἀγοράσει ἐπὶ τέρας γι' αὐτήν.

Ἡ Μαρί-Ζάν ἔφερε μιὰ καρέκλα δίπλα τῆς στὴν πολυτελέστατη πολυθρόνα πού ἔρχόταν σὲ ἀντίθεση κοντὰ στὰ ταπεῖνα ἐπιπλα τοῦ δωματίου.

—Μήπως κουράστηκες πολὺ; ρώτησε ἡ γεροντοκόρη.

Ἡ Μαρκέλλα κατάλαβε τὴν ἔννοια τῆς φράσεως ἀπὸ τὸ ὄφρος τῆς Μαρί-Ζάν καὶ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ με τὶς λίγες λέξεις πού ἤξερε.

—Εγὼ θὰ καταγγέλω τὸν σύζυγό του, εἶπε ἡ Μαρί-Ζάν.

—Εἶμαι εὐτυχισμένη, εἶπε. Πολύ!

—Ξέρεις Γαλλικά;

—Λίγες λέξεις.

—Τι γλώσσα μιλάς;

—Πολωνικά.

—Εἶσαι Πολωνέζα; Μοῦ εἶχες πῆ...

—Εἶμαι Γαλλίδα.

—Τὸ ὄνομά σου;

—Μαρκέλλα...

Ἡ Μαρί-Ζάν σηκώθηκε ἀπότομα ἀναποδογυρίζοντας τὴν καρέκλα της. Καὶ ἔμενε ἐκεῖ ὀρθή, ῥαλισμένη, ἀκούοντας τὸ ὄνομα αὐτό, πού ἀντηχοῦσε παράξενα στὰ αὐτιά της.

—Μαρκέλλα! Μαρκέλλα!

Μὰ καὶ ἡ κόρη τῆς Βέρθας, τὸ δολοφονηθέν παιδί, καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ὀνομαζόταν Μαρκέλλα... Καὶ ἀπὸ γῆρας ἡ μαρμαρμένη ὀπτασία τοῦ παιδιοῦ δὲν εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ μυαλό της οὔτε λεπτό. Κίνη-

σε τὸ κεφάλι της προσπαθώντας νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία της.

—Εἶμαι τρελλή! εἶπε οἰκτείροντας τὸν ἑαυτοῦ της.

Ξαναπῆρε τὴν θέση τῆς καὶ εἶπε ἡρεμα, χαμογελώντας. Ἐνα σωρὸ ἐρωτήσεων ἐπείεζαν τὰ χεῖλιά της. Ἀλλὰ ἦταν δύσκολο νὰ τὶς διατυπώσῃ. Γι' αὐτὸ μεταχειριζόταν μερικὲς ἀπλοῦστες λέξεις πού θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ τὶς καταλάβῃ ἡ Μαρκέλλα. Καὶ με τὴν μιμικὴ βοηθοῦσε τὴν προστατευομένη της νὰ τὴν καταλαβαίνει εὐκολώτερα.

—Ὡστε λέγεσαι Μαρκέλλα;

—Ναί.

—Ἄλλο ὄνομα;

Τὸ κορίτσι κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

—Εἶσαι λοιπὸν Γαλλίδα καὶ ἀνατράφηκες στὴν Πολωνία;

—Ναί.

—Ἀπὸ πότε;

—Ἐκεῖ γεννήθηκα.

—Σὲ ποῖο μέρος τῆς Πολωνίας;

—Σὲ ἕνα χωριουδάκι... Ράισεν... κοντὰ

στὸ Πόζεν...

Ἡ Μαρί-Ζάν σηκώθηκε καὶ πάλι ἐκπληκτῇ. Τὰ ἴδια αὐτὰ ὀνόματα εἶχαν ἀκούσει γῆρας ἀπὸ τὴν Βέρθα. Ἐσφίξε τὸ κεφάλι της με τὰ δύο τῆς χεῖρια.

—Ὡρισμένως δὲν εἶμαι καλά, τὸ κεφάλι μου γυρίζει!

Ἡ Μαρκέλλα ἔβλεπε αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ συγκίνηση. Νόμιζε ὅτι εἶχε προξενήσει κάποια λύπη στὴν Μαρί-Ζάν καὶ τὰ μάτια τῆς γέμισαν δάκρυα.

Ἡ Μαρί-Ζάν τὰ εἶδε ἔτρεψε νὰ τὰ σκοπίσῃ μόνη τῆς. Προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτοῦ της ὅτι δὲν ὄνειρευόταν καὶ ὅτι εἶχε ἀκούσει καλά.

—Ὑποφέρετε; ρώτησε ἡ Μαρκέλλα.

—Ὁχι... Δὲν υποφέρω... Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ξαναμωραμένη γηρά.

Μολαταῦτα μιὰ ἀγνωστὴ δύναμη τὴν ἔκανε νὰ ψιθυρίσῃ:

—Μαρκέλλα... ὄχι ἄλλο ὄνομα... Ἄναθρεμμένη, σὸ Ράισεν... κοντὰ στὸ Πόζεν... καὶ ὅμως ἐκεῖ, ἐκεῖ ἀκριβῶς, αὐτὸς ὁ ἄθλιος Λαντεναί πῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν κόρη τῆς Βέρθας.

—Ναί, ναί, Μαρκέλλα... Ράισεν μικρὸ χωριό, καὶ Πόζεν, μεγάλη πόλις.

—Πόσο χρόνον εἶσαι;

—Δὲν εἶμαι ἀκόμη δεκάετη χρόνων...

Ἡ Μαρί-Ζάν λογάρισε με τὸν νοῦ τῆς. Ἦταν περίπου δεκάετη χρόνια πού εἶχαν συμβῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔραβματα. Δεκάετη χρόνια πού ἡ Βέρθα εἶχε ἔρραβω-νισθῇ με τὸν ὑπολογισμὸν: Ἦντο τρεῖς Δεκάετη χρόνια πού ὁ ὑπολογισμὸς εἶχε σκοτωθῇ στὸ κυνήγι... Δεκάετη χρόνια πού ἡ Βέρθα ἀναγκάστηκε νὰ ἀπολογισθῇ τὴν ἐγκυμοσύνη... Δεκάετη χρόνια πού ὁ Τερλάν λίγον καιρὸ πρὸ τοῦ τοκετοῦ τὴν εἶχε πάρει μαζὶ τοῦ στὴν κοιλάδα τοῦ Τρέζα. Δεκάετη χρόνια σχεδὸν πού ἡ Βέρθα εἶχε ἀποκτήσῃ ἕνα κορίτσι, τὸ ὁποῖον ὁ ἀμείλικτος πατέρας της εἶχε πάρει κρύβοντας γιὰ πάντα τὸ μυστικὸ τοῦ μακρινοῦ καταφυγίου ὅπου τὴν εἶχε ἐξορίσει.

Λοιπόν, ἐκεῖνη πού βρισκόταν ἐδῶ τώρα, κοντὰ της! Αὐτὸ τὸ παιδί πού εἶχε σπρωγθῇ ὡς τὸ Σεντάν ἀπὸ τὸν ἀνεμωστράβιλο τῶν νικητῶν καὶ τὸν νικημένων, αὐτὸ τὸ παιδί μήπως ἦταν;...

Τρέλλα! Τρέλλα καὶ νὰ τὸ σκέπτεται ἀκόμα! Μήπως γῆρας ἀκόμα δὲν τῆς εἶχαν ἀποδείξει ὅτι ἡ Μαρκέλλα εἶχε πεθάνει; Ἀρχίσε νὰ κυττάξῃ τὴν ξένη με ἕνα εἶδος τρόμου. Τέλος κατευνάζοντας τὰ

νεύρα της και συγκεντρώνοντας όλο το θάρρος της, την ρώτησε:

—Μαρκέλλα, ποιά σε ανέθρεψε ποιά σου χρησίμευσε για μητέρα;
—Μιά καλή γυναίκα που αγαπώ με όλη μου την καρδιά.
—Πού είναι;
—Πέθανε.

Και το παιδί έκλεισε τα μάτια του. Τα χαρακτηριστικά του συνεσπάσθησαν στην ανάμνηση του θανάτου, που είχε έλθει εκεί μακριά, στην φτωχική καλύβα της Λίνας Κίφφερ· στην ανάμνηση ακόμα της υστάτης εξομολόγησης και των τελευταίων συμβουλών που τα χείλη της καλής γυναίκας, παγωμένα σχεδόν από την υπέρτατη αγωνία της είχαν άποκαλύψει.

Με μία φωνή που τρέμει, η Μαρί-Ζάν ρωτά ακόμα:

—Τό όνομα; Τό όνομα της γυναίκας αυτής;

—Λίνα Κίφφερ.

Η γεροντοκόρη πήγε να στηριχθί στον τοίχο τρικλιζοντας. Θά έλεγε κανείς πως είναι μεθυμένη. Γελά και κλαίει συγχρόνως.

Η Μαρκέλλα! Τό κορίτσι που έκλαιαν! Τό κορίτσι που αγαπούσαν τόσο!

Η Μαρκέλλα φοβάται βλέποντας στην κατάσταση αυτή την καλή γρηά. Θέλει να σηκωθεί να τρέξει εις βοήθειάν της. Μά η Μαρί-Ζάν δεν τής αφήνει καιρό. Πέφτει γονατιστή κοντά στην ώραία πολυθρόνα τυλίγει με τα δυο μεγάλα και αδύνατα μπράτσα της τό λεπτό σώμα του κοριτσιού, άκουμπά τό ρυτιδωμένο κεφάλι της στην καρδιά αυτή που κτυπά τρελλά και ξεσπά σέ νευρικούς λυγμούς που διακόπτονται κάθε τόσο από την ίδια φράση:

—Αγαπημένο παιδί!

—Αγαπημένο παιδί!

Τίποτε άλλο. Μά η Μαρκέλλα δεν ξέρει ότι οι λυγμοί αυτοί προέρχονται από μία άπεραντη χαρά, μία χαρά πολύ ισχυρή για την ηλικία της Μαρί-Ζάν, μία χαρά επικίνδυνη και θανάσιμη. Δεν βλέπει παρά τα δάκρυα, τα δάκρυα που χύνονται έξ αιτίας της:

—Συγγνώμη! συγγνώμη! ψιθυρίζει αδύνατα.

Και ξεσφαι η Μαρί-Ζάν αισθάνεται να λυγίζει ανάμεσα στά χέρια της τό λεπτό σώμα του παιδιού. Τό κεφάλι γέρνει επάνω στό στήθος και τα χείλη μένουν μισάνοιχτα, χλωμά. Θά νόμιζε κανείς ότι πέθανε.

Η Μαρί-Ζάν μεταφέρει την λιπόθυμη κοπέλλα στό κρεβάτι της.

—Τήν σκότωσα! Τήν σκότωσα, φωνάζει σπαρτακτικά.

Και προσθέτει χαϊδεύοντας τά παγωμένα χέρια της νέας:

—Μαρκέλλα! Μή πεθαίνεις! Μή μου αφήσεις μία τέτοια θλίψη. Σ' αγαπώ τόσο, πολυαγαπημένο μου παιδί! Σ' αγαπώ τόσο!

Μονάχα πολύ άργά, βράδυ πιά, συνήλθε η Μαρκέλλα. Και οι πρώτες της λέξεις ήταν πάλλι:

—Συγγνώμη, συγγνώμη!

Η Μαρί-Ζάν γονάτισε κοντά στό κρεβάτι της και ένωσε τά χέρια της:

—Εγώ σου ζητώ συγγνώμη, Έγώ, και εγώ.

Τό νέο κορίτσι όμως δεν καταλάβαινε και περιωρίστηκε να χαμογελάσει. Η γεροντοκόρη δεν σκόπευε ν' άρχισι τις άρωτήσεις της τό βράδυ εκείνο. Και ό

μως ποσο περιέργη ήταν να μάθι ποιά ήταν ή αλήθεια στην ιστορία αυτή και τι ρόλο είχε παίξει ο κόμης σέ όλα αυτά. Ένα σωρό μυστήρια.
—Θά τής μάθω άρκετά γαλλικά ώστε να μού τά εξηγήσει όλα αυτά, σκέφθηκε.
Έν τώ μεταξύ η Μαρκέλλα είχε άποκοιμηθί ήρεμα. Η Μαρί-Ζάν άγρύπνησε όλη την νύχτα. Αισθανόταν τόν έαυτό της βαρύ, τρομερά κουρασμένο, σάν να ήτανε χτυπημένη παντού... Η συγκίνησης ήταν πολύ δυνατή για εκείνην.

Είχε πλησιάσει στό κρεβάτι την ώραία πολυθρόνα και κάθισε σ' αυτήν. Πέρασε την νύχτα σέ ένα είδος ήμειγρη γόρσεως με τρομερούς εφιάλτες. Ένα παράξενο βάρος είχε καταλάβει όλα τά μέλη της. Δυό φορές την νύχτα προσπάθησε να άνασηκωθί. Δεν άισθανόταν τά πόδια της. Είχε τό συναίσθημα ότι από όλο τό σώμα της μόνον τό κεφάλι ζούσε ακόμα, και ότι τά υπόλοιπα: πόδια και χέρια ήταν νεκρά...

—Μου φαίνεται παράξενο... Έγώ που σ' όλη μου την ζωή δεν άρρώστησα ποτέ!

Και άνασηκώνοντας άργά και με κόπο τό χέρι της προσπάθησε να σκουπίσι τόν παγωμένο ιδρώτα του μετώπου της. Μιά σκέψη πέρασε βίαια από τό ταραγμένο μυαλό της:

—Αν πεθάνω!

Έμεινε μία ώρα ακίνητη με τά μάτια άπλανή, κυριευμένη δόκλκηρη από αυτή την μοναδική σκέψη, την σκέψη του θανάτου.

Ήταν όμως μία γυναίκα δραστήρια και συνεκέντρωσε τό θάρρος της:

«Επί τέλους και αν πεθάνω, σκέφθηκε, θά είναι ή σειρά μου. Ευτυχώς που ό καλός Θεός με προειδοποιεί γι' αυτό και θά πάρω τά μέτρα μου πρίν ξεκινήσω για τό τελευταίο ταξίδι».

Σηκώθηκε. Καταβάλλοντας μεγάλες προσπάθειες κατάρθωσε να στηριχθί στά πόδια της. Άργά, άργά, άκουμπώντας στά έπιπλα έφθασε ως τό γραφείο της. Με ένα υπεράνθρωπο θάρρος έδιωξε τίς σκιές του θανάτου που πλανιόταν γύρω της. Ύστερα σέ μία μεγάλη λευκή κόλλα έγραψε:

«Αυτό είναι ή διαθήκη μου...»

Τό χέρι της σχεδόν παράλυτο ήτύπουε με δυσκολία. Όμως κατάρθωσε να γράψι αυτό που ήθελε. Άφηνε όλη της την

περιουσία, χωρίς καμμία έπιφύλαξη, χωρίς κανένα περιορισμό στην Μαρκέλλα. Τής κληροδοτούσε πρό πάντων την βιβλιοθήκη της που άποτελείτο από πεντακόσια βιβλία. Έφρόντιζε όμως να προσθέσι ότι στό δέσιμο κάθε βιβλίου υπήρχεν ένα χαρτονόμισμα χιλίων φράγκων.

Όταν τελείωσε την διαθήκη, την χρονόγησε και την υπέγραψε, ανέπνευσε με άνακούφιση, σάν να έφευγε ένα μεγάλο βάρος από πάνω της!

—Τώρα μπορεί να έλθι ο θάνατος. Είμαι ήσυχη...

Πιστή στην μανία της, διάλεξε ένα βιβλίο ανάμεσα στά έλάχιστα βιβλία στά οποία δεν είχε κρύψει ένα χιλιάρικο. Τό βιβλίο αυτό ήταν ένα από τά πιο άγαπημένα της: «Ο Τηλέμαχος» του Φενελόν. Ξεκόλλησε τό δέσιμο, διπλώσε την διαθήκη, τη γλύστρησε μέσα, προσέθεσε και τόν κατάλογο των άριθμών των χαρτονομισμάτων και ύστερα κόλλησε πάλι τό δέσιμο όπως ήταν πρίν.

Ύστερα έπέστρεψε κοντά στό κρεβάτι της Μαρκέλλας. Αισθανόταν τόν έαυτό της πολύ άσχημα.

—Τουλάχιστον δεν θά πεθάνω προτού είδοποιήσω την Βέρθα ότι τό παιδί της ζή και προτού άποκαλύψω στην Μαρκέλλα τό όνομα της μητέρας της.

Η Μαρκέλλα έύπνησε κατά τίς ξη. Δεν είχε ξημερώσει ακόμα. Είσε την Μαρί-Ζάν δίπλα της και κατάλαβα ότι είχε άγρυπνήσει. Η γεροντοκόρη της έδωσε ένα φλυτζάνι ζεστό γάλα, σέρνοντας τά πόδια της κουρασμένη. Ύστερα πήρε τόν «Τηλέμαχο» και τόν πρόσφερε στην Μαρκέλλα που την κύτταζε με άπορία:

—Άκουσέ με, τής είπε και προσπάθησε να καταλάβης αυτά που θά σου πω! Τό βιβλίο αυτό σου τό δίνω, είναι δικό σου.

—Δικό μου; Γιατί;

—Σου τό δίνω άσένα, για να τό έχης πάντα. Καταλαβαίνεις.

—Ναι, είπε τό κορίτσι. Ευχαριστώ... Τά μεγάλα μάτια της όμως καθρέφτιζαν την έκπληξη της για τό δώρον αυτό.

Τι θά τό έκανε τό γαλλικό αυτό βιβλίο έκείνη που δεν ήξερε Γαλλικά;

Η Μαρί-Ζάν θέλησε να τής εξηγήσει:

—Έδω μέσα υπάρχει μία περιουσία...

Μιά μεγάλη περιουσία... Κράτησέ το για πάντα.

Η Μαρκέλλα δεν καταλάβαινε τίς λέξεις «μεγάλη περιουσία». Δεν ήξερε την γαλλική σημασία των λέξεων αυτών. Μαντεύοντας όμως την έπιθυμία της Μαρί-Ζάν να κρατήσι τό βιβλίο, τό έσφιξε καλά μέσα στά χέρια της και είπε:

—Δικό μου... δικό μου για πάντα!

Η Μαρί-Ζάν την κύτταζε με άνακούφιση:

—Πρός τό παρόν έχει καταλάβει τί θέλω. Άργότερα θά τής εξηγήσω τά υπόλοιπα.

Ύστερα προσπάθησε να μάθι τό τέλος της Μαρκέλλας. Μά στάθηκε αδύνατο. Η Μαρκέλλα δυσκολευόταν πολύ να καταλάβι τί την ρωτούσε. Στό τέλος όμως της έδωσε να καταλάβι δυό-τρεις φράσεις. Την ρώτησε:

—Γιατί έσύ... ήλθες στό Σεντάν;

Τά μάτια της Μαρκέλλας φωτίστηκαν από μία παράξενη τρυφερότητα. Ένα γλυκύτατο χαμόγελο χάραξε στά χείλη της και ψιθύρισε:

(Η συνέχεια στό προσεχές)

Εμπιστοσύνη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΠΙΝΕ

Έχουνε τόσο καθαρή καρδιά μερικοί που δεν έχουν ιδέα τί θά πη κακό. Περπατούν πάντα με τό χαμόγελο στά χείλη, ευθισμένοι μέσα σέ μία άδιαπέραστη σκοταδιά που τη στολίζει ή φαντασία τους μ' όλα τά λουλούδια της αγάπης, της φιλικίας, και της άνυπόκριτης άρετής.

Τέτοιος ήταν κι' Ιάκωβος Λορέζ, πρώτος ταμίας στην εταιρία «Μάλ — Τρόμπ». Ψηλός, χονδρός και ροδοκόκκινος δεν είχε παρά ένα ελάττωμα: Μιά άνεξάντλητη υπερηφάνεια, που με πείραζε στά νεύρα. Όσες φορές μού μιλούσε για κανένα φίλο του, δεν παρέλειπε να προσθέτι: «Είσε ο καλύτερος από τούς ανθρώπους».

Οι Μάλ — Τρόμπ, ήσαν κατά τη γνώμη του, οι καλλίτεροι προϊστάμενοι και ή γυναίκα του ή καλλίτερη από όλες. Κι' όταν ή γυναίκα του, ή Παυλίνα, άρχισε να θήχη και ν' άδυνατεί, σέ σημείο που μού προκαλούσε μία εύλογη άνησυχία, ό Ιάκωβος μούλεγε τήν ώρα που τόν παρακαλούσα να φωνάξι κανένα γιατρό:

—Μπα! Δεν είναι και τόσο άνάγκη. Μιά μικρή καταρροή που θά περάσι. Άλλως τε ή Παυλίνα μου έχει γερή κράσι.

Άλλ' όταν πειρά άπεφάσισε να άκούση τά λόγια μου, ήταν πολύ άργά. Η Παυλίνα είχε προσβλήθι από φθισι κι' ύστερα από μία άγωνία 15 ήμερών πέθανε.

Έκλαψε πολύ. Έγώ δεν μπορούσα να κλάψω, άν και ή λύπη μου ξεπερνούσε τη δική του, γιατί την αγάπησα πολύ, μα πάρα - πολύ και την ζήλευα τρομερά, σέ σημείο που χίλιες φορές τής είχα προτείνει να φύγουμε μακριά και να την στεφανώσω.

Όρα πολύ έμεινε έτσι ο Λορέζ. Άξαφνα τινάχτηκε άπότομα και γυρίζοντας με μάτια βουρκωμένα μού είπε:

—Θά μού κάνης συντροφιά να την ξευχτήσουμε άπόψε;

Δεν μπόρεσα να θρώ καμμία δικαιολογία για ν' άποφύγω αυτό τό μαρτύριο. Με είσε πώς έδισταξα να δώσω άπάντηση κι' άμέσως μού ξανάπε:

—Αν κρώνης είναι φωτιά μέσα. Πήγαινε να ζεσταθής. Μά σέ παρακαλώ μη μ' άφήσης μονάχον άπόψε. Μη φύγης!

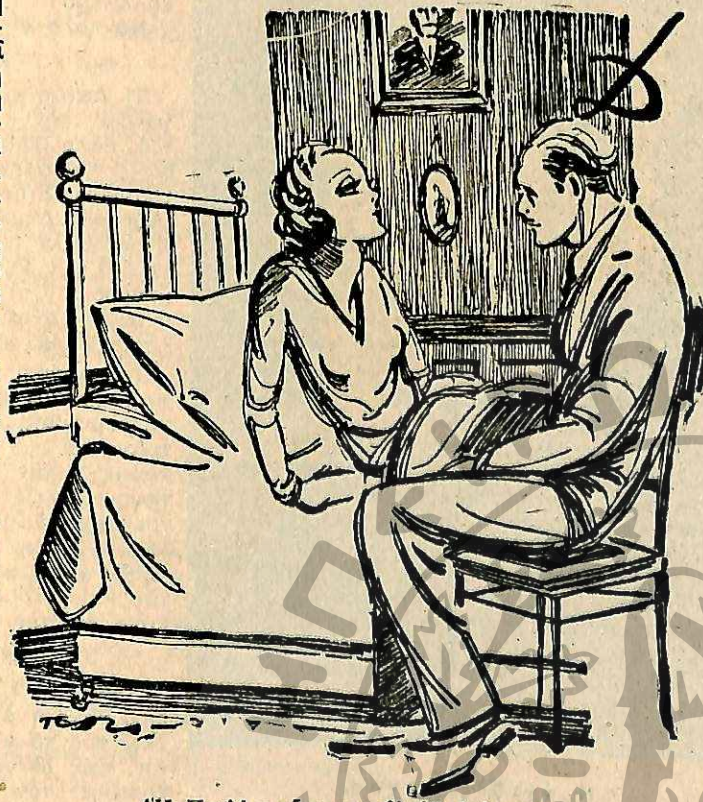
Κάθισαμε τότε και μού διηγήθηκε πώς πέθανε. Άμα τελείωσε την άφήγησή του σκέφθηκε πώς είχα έξιλεω-

θι πειά, μα άπατήθηκα. Ύστερα από λίγο πλησίασε σ' ένα γραφείο και ξαφνίστηκε κυττάζοντας τον να ψάχνι συγχυσμένα, γυρεύοντας κάτι τι στά χαρτιά της Παυλίνας.

—Τι γυρεύεις νάβρης αυτό; Τόν ρώτησα δειλά-δειλά.

Δεν μούδωσε καμμία άπάντηση. Η σιωπή του αυτή με φόβισε. Φαντάστηκα πως προσπαθούσε να θρή τά γράμματα μου και μ' έπιασε ένας παράξενος φόβος. Η αλήθεια είναι πως δεν είχε καμμία ύποψια, μα αισθανόμουν τον έαυτό μου τόσο ένοχο!

Η Παυλίνα άραγε να είχε καταστρέψει την άλληλογραφία μου; Ποιος ξέρεi άν είχε τό κουράγιο, σάν κρεβά-

Η Παυλίνα είχε προσβλήθι από φθισι...

τώθηκε άρρωστη να κάμει ένα τέτοιο πράγμα.

Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα είδα τόν Λορέζ να με πλησιάζι κρατώντας στά χέρια του ένα ογκώδη φάκελλο. Μού τόν έδειξε κι' έδιάβασα γραμμένες αυτές τίς λέξεις, με τό ίδιο χέρι της Παυλίνας:

«Νά καοόν άμέσως μετά τό ν θάνατόν μου».

Και μού εξήγησε τότε ο Λορέζ πώς ή Παυλίνα τόν υπεχρέωσε να όρκισθί πως θάκαινε τόν φάκελλο αυτό σάν θά πέθαινε. Και τόν διεβεβαίωσε πως ο φάκελλος εκείνος έκλεινε τό μυστικό κάποιας φίλης της.

—Πέριμενε μία στιγμή—μού είπε—πάω να τά κάψω!

Κι' έφυγε περνώντας στην άλλη κάμαρα που έκαie ή θερμάστρα ενώ έγώ θασασιζόμην με την άμφιβολία

μήπως ο φάκελλος εκείνος είχε μέσα τίς δικές μου έπιστολές.

Πρίν τά κάψι άραγε θάρριχνε καμμία ματιά;

Όσοι να γυρίση κοντά μου έξησα στιγμές άγωνίας. Κι' όταν γύρισε ήμουναι πειό χλωμός κι' από αυτή τη νεκρή Παυλίνα, γι' αυτό και δεν σήκωσα τό κεφάλι μου να τόν κυττάξω κατάματα, νιώθοντας πως είχε άνακαλύψι την ένοχή μου.

Για να διαλύσω τότε κάθε άμφιβολία μου τού ψιθύρισα σιγανά και τόν παρακάλεσα να μού επέτρεπε να πήγαινα να ζεσταθώ λίγο μέσα στή θερμάστρα. Μού τό επέτρεψε. Η θερμάστρα φωτιζότανε ακόμα. Ξέρετε, φυσικά, τίς φόρμες που παίρνουν τά καμμένα χαρτιά. Οι άκρες του φακέλλου είχαν καή κι' ένα μάστο έπιστολών μισομαυρισμένο έβγαίνει από μέσα. Έσकुψα στή στάχτη και παρατήρησα πως δεν ήταν τό δικό μου γράφιμο, γιατί μπόρεσα και διάβασα μερικές γραμμές, προτού άποκαούνε.

Όσαν έρωτικές έπιστολές που είχε στείλει της Παυλίνας κάποιος άλλος. Ναι, ένας άλλος, που τόν αγάπησε πειό πολύ από μένα. Έκαψα τά δάκτυλά μου, σκαλίζοντας στή φωτιά, ν' άνακαλύψω τ' όνομα του άλλου, μα τού κάκου. Από τό μίσος και τη λύσσα με πήραν οι λυγμοί και δεν μπόρεσα να ξεφωνήσω δυνατά τόν πόνο μου, την αγανάκτησή μου. Μά σέ λίγο ήσύχασα, κοροϊδεύοντας τόν έαυτό μου: «Καλά έκαμε!» Κι' όμως έπρεπε να πνίξω τόν πόνο μου, να ύποκριθώ και να ξαναγυρίσω στή νεκρική κρεββατοκάμαρα. Με ποιά καρδιά θ' άντίκρυξα την Παυλίνα;

Ο Ιάκωβος γονατισμένος πλάι στό φέρετρό της, κύτταζε τη νεκρή που τού χαμογελούσε, με τό χαμόγελο κείνο των πεθαμένων που έχει τόσο ειρωνεία σην δεν μπορεί κανείς να φαντασθί.

—Κύτταξε πόσο είναι όμορφη, ψιθύρισε ο Ιάκωβος.

Ήταν εύτυχής, γιατί στή συνείδησή του ήτανε άθώα ή Παυλίνα, ως την τελευταία της στιγμή. Ήτανε μία γυναίκα πονόψυχη, άφοι μάλιστα είχε φροντίσι να κρύψι σίτι της κάποια μυστική αγάπη μιας καλής φίλης της. Είχε άπόλυτη εμπιστοσύνη στή γυναίκα του ο Ιάκωβος, γιατί ήταν βέβαιος πως μονάχα αυτόν αγάπησε και γι' αυτόν έζούσε στόν κόσμο.

ΖΩΡΖ ΜΠΙΝΕ

ΣΩΣΤΑ ΛΟΓΑΡΙΑΖΕ

Ένας Νέγρος φοβιστάκης έπειτα από πολλά χτυποκάδια αποφάσισε χωρίς έκείνος να τό θέλν να κάμει την πρώτη του πτήση με άεροπλάνο.

Όταν επί τέλους προσγειώθηκε σώος, και όγής, γύρισε και είπε τού πιλότου...

—Σ' ευχαριστώ πολύ για τίς δυό αυτές πτήσεις.

—Δυό πτήσεις; Έκαμε έπιληρτος ο πιλότος. Μά δεν έκάματε παρά μόνον μία.

—Όχι, κύριε δόο, έπέμεινε ο Νέγρος. Κάναμε την πρώτη μου πτήση και την τελευταία...

ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Δέχουν περάσει τρία χρόνια απ' την εποχή που πρωτογνώρισα την Δανάη, σε κάποιο μουσικό κατάστημα εκεί, κα-
 βισμένη στο πιάνο, να παίζει, χωρίς καμ-
 μιά εξαιρετική τέχνη, διάφορες μελωδίες.
 Είχε μια εμφάνιση μάλλον... αλάνικη,
 και δεν ήταν ανάγκη νασαι μάντης για
 να καταλάβεις πώς άνηκε στην τάξη των
 άδικημένων μέσα στην σκληρή βιοπάλη.
 "Επαίξε κάμποση ώρα πιάνο κι' ύστερα
 μ' ένα βιαστικό «άντιο», άπευθυνόμενο
 σε όλους μαζί τους συγκεντρωμένους εκεί
 καλλιτέχνες, γινόταν άφαντη! Κάποτε,
 που πήγα χωρίς στο κατάστημα, την έ-
 κουσα να τραγουδά. Η αϊθουσα των πι-
 ανων ήταν έλωσηδιόλου έρημη και μακρυά
 από κάθε άδιάκριτο ατί, η νεαρά γύμινα-
 ζε την φωνή της. Τι γλυκειά φωνή, ό-
 μως, που τραγουδούσε «πιανίσσιμο», με
 διαυγέστατη «ντιζιόν»... Τραγουδούσε ένα
 Ιταλικό κομμάτι:

•A mezzanotte va
 la ronda del piacere...•

Και τὰ πρόφερε τόσο γλυκά τὰ Ιταλι-
 κά! Δέν με είχε αντίληψη, που μπηκο
 και συνέχισε τὸ τραγουδί της. Τὸ Ιταλικό
 διαδέχτηκε ἕνα γαλλικό:

•Mimosette,
 jolie brunette,
 petit brin de mimosa...•

Μόνο μιά Γαλλίδα μπορούσε νὰ προ-
 φέρη τόσο ὁμορφα τὰ γαλλικά! Καὶ τὸ
 δαιγματολόγιο τῶν ξένων συνθέσεων συ-
 νεχίστηκε:

«Γιαβάς... γιαβάς γκέλ μπανὰ
 ντεριμιλ ἀνλατσανά...».

Τούρκικη ροῦμπα! Στὸ μέσο τοῦ τρα-
 γουδιοῦ ὅμως, δυστυχῶς, εἶδε τὴ φάτσα
 μου στὸν σκοτεινὸ καθρέφτη τοῦ πιάνου.
 Τινάχτηκε ὀρθία σὰν τρομαγμένο ζαρκά-
 δι κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Πρόλαβα καὶ τὴν
 κράτησα ἀπ' τὸ χέρι:

—Τὸ δνομά σας, δεσποινίς; τὴν ρώτη-
 σα.

—Δανάη Στρατηγοπούλου, τραῦλις.
 Τὸ ἔαφνιασμα τὴν ἔκανε ὄχι μόνο νὰ
 χάσῃ τὴν ὀραία «ντιζιόν», ἀλλὰ καὶ τῆς
 ἔδεσε τὴ γλῶσσα — ἢ τίς γλῶσσες,
 ἂν ἀγαπάτε...

□ □

«Ὁμορφὴ δέν εἶναι ἡ Δανάη. Μὰ οὔτε
 κι' ἀσχημὴ. Ἐγὼ τὴν βάφτισα κ' ἡ γυναί-
 κα μετ' ὁ σέξ-ἀππὴλ». Τὸ πρόσωπό της
 ἔχει ἕναν περίεργο σχηματισμό, ἕνα χα-
 μῶγελο προκαλεῖ τὸ κλεισιό τῶν ματιῶν
 της: «Ἡ Δανάη ὅταν γελᾷ χάνει τὸ φῶς
 της», εἶπε χαρακτηριστικὰ ὁ Μπέζος. Τὸ
 μέτωπό της, πλατὺ, φανερώνει τὴν διανο-
 οειμένη γυναίκα. Ἀνέκαθεν ἡ Δανάη εἶ-
 χε κανά μετ' ὁ γράμματα. Διάβαζε πο-
 λὺ, ἔγραφε λίγο... καὶ δέν μιλούσε καθό-
 λου! Σημειώστε πὼς ἐκτός ἀπὸ ἕνα δι-
 πλωμα ἐμπορικῆς σχολῆς, ἡ Δανάη μι-
 λᾷ ἄριστα τὴν γαλλικὴ καὶ τὴν ἀγγλική.
Εἶναι καὶ ποιήτρια. Κρίνατέ την:

Δανάη

ΦΩΣ

Μὲ ὄση βία ξεσκίζουνε ὀρηκτικὰ τ' ἀγέρι
 τοῦ μύλου τὰ πλατεῖα φτερά,
 καὶ μ' ὄση βία κατρακυλᾷ στ' ἀπειρὸ χάος
 τ' ἀστέρι,
 μέσα στὴ νύχτα τὴν θαθειά,
 Ἔτσι κι' ἡ σκέψη, γίγαντας, σὰ σπάση τὰ
 δεσμά της
 κι' ὡς διψασμένος αἰτός
 κι' ὡς ἀστρατὴ ἀβάσταχτη, τινάζει τὰ φτε-
 ρά της
 καὶ χύνεται ἴσα πρὸς τὸ φῶς...

Ἡ ντιζιζ Δανάη.

Φτώχεια... καὶ τῶν γονέων! Πεῖνα...
 πὺ θὰ μπορούσε νὰ κἀνὴ τὸν Χάμσουν
 νὰ γράψῃ ἕνα δεύτερο, πιὸ ρεαλιστικὸ,
 βιβλίο. Ὁ μόνος πλοῦτος τῆς Δανάης... ἡ
 καλὴ καρδιά. Μόλις πήρε τὸ δίπλωμά
 της, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ. Στὴν ἀρχή, τὴν
 τράβηξε ἡ δημοσιογραφία. Ἐκανε δεύτε-
 ρη σελίδα σὲ ἡμερησία, ὄχι σαν ἐρασι-
 τέχνης, ἀλλὰ μετ' ὁ «πλήρεις ἀποδοχές»!
 Ἐπρεπε νὰ βοηθήσῃ καὶ τὴν οἰκογένειά
 της...

Ὁ Κώστας Μπέζος τὴν ἀνακάλυψε.
 Τὴν πήρε μαζί μετ' ὁ «Ἀσπρά Πουλιά»
 του στοὺς δίσκους. Δέν τὴν πήρε ὅμως ὡς
 τραγουδίστρια: ὄχι... μουσικὸ ὄργανο! Ἡ
 Δανάη ἐπετύγχανε μιά τελεία ἀποιμυ-
 ση τῆς ὀκαρίνας—καὶ ὅπ' αὐτὴν τὴν ἰδιό-
 τητά ντεμπούταρε στοὺς δίσκους!

□ □

Ἡ Δανάη ἤθελε νὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτο.

Τὸ δνείρο τῆς ζωῆς της. Καθὼς ὁ Ἀττικ
 ἔτοιμαζόταν γιὰ τουνέ, πήγε καὶ τὸν
 βρῆκε μετ' ὁ δάκρυα:

—Πάρτε με στὴν Αἴγυπτο, ἰκέτευσε.
 —Σὲ παίρνω γιὰ μπουγιο, τῆς εἶπε, ἂν
 καὶ διαβλέπω πὼς δέν θὰ κἀνῃς τίποτα
 στὴν ζωὴ σου σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν καρριέ-
 ρα...

Ὁ Ἀττικ διεψεύσθη μὲ τὴν πάτησε τὸ
 πόδι της ἡ Δανάη στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἡ
 κιθάρα της χαλοῦσε κόσμο.

Τρεῖς νεαροὶ τῆς εἶχαν ριχτῇ ἀπ' τὴν
 πρώτη βραδυὰ μετ' ὁ λουλούδια, μετ' ὁ μπομπό-
 νια, μετ' ὁ προσκλήσεις σὲ γεῦμα.

Μιά μέρα, τὴν πολιορκήσαν στὸν δρό-
 μο:

—Τι θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε ἀποκα-
 μωμένη ἡ Δανάη.

—Τὴν ἀγάπη σου... καὶ τίποτε ἄλλο!

—Μήπως εἶθε τραπεζοῦπάλληλοι;

—Πὼς τὸ μαντέψατε;

—Ἀμ' ὅλο τὸ τραπεζιζ ζητᾷτε
 νὰ μοῦ κάνετε! Ἐπιτρέψτε μου ὁ-
 μως νὰ σᾶς κάνω ἐγὼ τὸ τραπεζιζ.
 Μαγειρεύω τόσο ὀραία τῆς χυλὸ-
 πηττες... Καὶ τίς σερβίρω ἀκόμα
 καλλίτερα!

Κόκκαλο οἱ νεαροὶ!

□ □

Ἡ Δανάη εὐγνωμονεῖ τὴν καθη-
 γητριά της κ. Μάγνη Καρατζᾶ,
 τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὡδεῖου, πὺ τῆς ἔ-
 δωκε τὴν ἀληθινὴ κατεύθυνση στὸ
 τραγουδί. Στὴν ἀρχή, ἡ Δανάη τρα-
 γούδῃσε «Δημῶδη» τοῦ Νταλκρόζ,
 «Παστοράλ» τοῦ 18ου αἰῶνος, τρα-
 γούδια τῶν Ρεναντὸ Χᾶν καὶ Ντε-
 μπυσσύ. Κι' οἱ κλασικὲς δάφνες της
 συναγωνίζονται τίς δάφνες τοῦ ἔ-
 λαφροῦ τραγουδιοῦ!

Εἶναι λυρική τραγουδίστρια 100%.
 Καὶ λάνσاره τὴν καινούργια μόδα:
 νὰ περιφρονῇ...τὴν μόδα! Ποτὲ δέν
 τραγουδᾷ μετ' ὁ βραδυὴ τουαλέττα,
 κανεὶς θεατῆς-ἀκροατῆς τῆς «Μάν-
 τρας» δέν εἶδε ποτὲ τί εἶδους εἶ-
 ναι γυμνὸς ὁ ὅμος της: «Κι' ὁ μὲς,
 λέει ὁ Ἀττικ, εἶναι φαινόμενο τρα-
 γουδιστριάς...» Κι' ὁ ἴδιος διαφεύδει
 τὴν κακὴ προφητεία πὺ τῆς εἶχε
 κάνει ἀπ' τὴν ἀρχή.

□ □

Ἐρασιτέχνης τοῦ καλοῦ τραγου-
 διοῦ πήγε ἡ Δανάη στὴν Πόλη. Κι'
 ἐκεῖ πὺ τὸ κοινόν, κακομαθημένο
 ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς τραγουδιστάς,
 ζητοῦσε τὴν «Μπαμπέσα» καὶ τὴν
 «Βαρβάρα», ἡ γυναίκα μετ' ὁ σέξ-

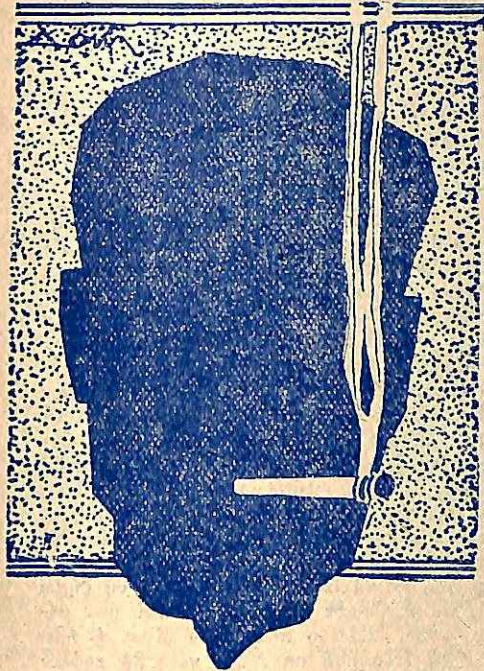
ἀππὴλ τοῦ ἐπέβαλε τὸ «Ἀς ἀλλάξουμε
 ὁμιλία», δαντελλένιο κατασκευάσμα τοῦ
 Ἀττικ γιὰ τὴν ἴδια, πὺ τῆς τὸ ἀφῆρω-
 σε ὡς ἐξῆς:

«Μὲ κιθάρα θὰ τὸ λέῃ ἡ Δανάη
 καὶ τῆς «Μάντρας» κάθε πέτρα θὰ πονᾷ».

□ □

Ἐχομε καὶ τὴν Μίρκα, τὴν μικρὴ Δα-
 νάη, τὴν ἀδελφοῦλα της. Εἶναι τὸ «ἀνφάν
 γκατέ» τῆς Ἑλληνικῆς Χορωδίας, ἡ «ἐλ-
 πίδα» τοῦ μαέστρου Γλυκοφρύδη. Καὶ τί
 «ἐλπίδα»: ἡ δοξαριά της παίρνει καὶ δί-
 νει. Αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι ἔχει ἄλλο
 βιολετὶ ἀπ' τὴν Δανάη! Ἰσα-ἴσα πὺ ἡ
 Μίρκα ἔχει ἔδη πάρει δυὸ φορές καὶ
 βραβεῖο τραγουδιοῦ στοῦ Ἀττικ πὺ ὁ-
 πό τώρα ζητεῖ νὰ τὴν ἀγκαζάρῃ μετ' ὁ
 παχιλὺν μισθόν τῶν 2840 δραχμῶν... τὴν
 πενταετία!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΧΩΡΙΣ
 ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΗ

Η συζήτηση εἶχε ἀνάψει μέσα στὴν
 «Λέσχη τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων»
 μετ' ὁ θέμα τὰ καταπληκτικὰ κατορθώ-
 ματα τοῦ ἀσύλληπτου «Λωποδύτη-Φάντα-
 σμα».

Ὁ θρυλικὸς λωποδύτης εἶχε γελοιοποιήσει
 τὴν προηγουμένη νύχτα γιὰ ἑκατοστὴ ἴσως
 φορὰ τὴν «Σκότλαντ-Γουάρδ» καὶ τὰ μέλη
 τῆς λέσχης συζητοῦσαν καὶ σχολίαζαν τὸ
 τελευταῖο αὐτὸ κατορθώμα του. Φυσικά, ὁ
 καθένας εἶχε ταχθῇ μετ' ὁ μέρος τοῦ ἥρωος,
 πὺ συμπαθοῦσε. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς
 λέσχης θαύμαζαν τὴν σατανικότητα τοῦ ἀ-
 σύλληπτου θρυλικὸ λωποδύτη καὶ ἄλλα
 θαύμαζαν τὴν ἀστυνομικὴ ἱκανότητα τοῦ ἱν-
 σπεκτορ Σούμερ, ὁ ὁποῖος, μολοντὶ δέν κα-
 τῶρθωνε νὰ γραπώσῃ τὸν λωποδύτη πὺ εἶ-
 χε γίνει ὁ ἐφιάλτης του, κατῶρθωνε του-
 λάχιστον κατεδιώκοντάς τον, νὰ ἐξιχνιάζῃ
 σκοτεινὰ ἐγκλήματα ἀσχετὰ μετ' ὁ διαρρήξεις
 τοῦ θρυλικὸ λωποδύτη.

—Σεῖρε, μίστερ Ντάλ, ρώτησε ὁ Διευθυ-
 ντῆς τῶν Τηλεγράφων, Ταχυδρομείων καὶ
 Τηλεφώνων, τί ἰδέα ἔχετε;

—Γιὰ πὺ πράγμα; ρώτησε ὁ ἀριστοκρά-
 τῆς Μάρτεν Ντάλ.

—Μά... γιὰ τὰ κατορθώματα αὐτὰ τοῦ
 «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Καταπληκτικά!

—Ὅχι καὶ τόσο! Τὸ μυστικὸ τῶν ἐπιτυ-
 χιῶν του εἶναι κατὰ τὴν γνώμη μου αὐτὸ
 πὺ θὰ σᾶς ἐκθῶσω. Ὁ «Λωποδύτης-Φάν-
 τασμα» στάθηκε τυχερὸς στὰ πρῶτα του
 κόλπα. Ὁμολογῶ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κόλπα
 παρὰτολμα στὰ ὁποῖα ὅμως στάθηκε τυχε-
 ρός. Ἐτσι, δημιουργήθηκε ἕνας θρύλος γύ-
 ρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του καὶ ὁποιοδὴποτε ἀ-
 στυνομικὸς ἀναλάβῃ τὴν καταδίωξή του, τὴν
 ἀναλαμβάνει μονοδιασμένος. Σ' αὐτὴ τὴν λε-
 πτομέρεια κατὰ τὴν γνώμη μου ὀφείλεται ἡ
 συνέχεια τῶν ἐπιτυχιῶν του. Ἐτσι βλέπου-
 με διάσημους ἀστυνομικοὺς καὶ τελευταῖον
 ὅλων τὸν περίφημο Σούμερ ὁ ὁποῖος τόσες
 σημείωσε ἀστυνομικὲς ἐπιτυχίες, νὰ γελοιο-
 ποιῶνται κάθε τόσο ἀπὸ αὐτόν! Ἡ ἐπιτυ-
 χία του εἶναι κατὰ τὴν γνώμη μου συμπτω-
 ματικὴ καὶ συνεπὲς, συμπτωματικὴ θὰ εἶναι
 καὶ ἡ ἀνακάλυψή του καὶ ἡ σύλληψή του.

—Εἰσθε λοιπόν τῆς γνώμης ὅτι θὰ συλ-
 ληφθῇ μιά μέρα;

—Κανένας κακοποιὸς δέν γλύτωσε ἀπὸ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. Ἀργὰ ἡ γρήγορα
 θὰ συλληφθῇ.

—Ἀλλὰ ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» δέν εἶ-
 ναι κακοποιός. Ἀπεναντίας βοηθεῖ τὴν ἀ-
 στυνομία κάθε φορὰ πὺ πρόκειται περὶ
 σκοτεινοῦ ἐγκλήματος.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι φληναφήματα τῶν θαυ-
 μαστῶν του! Μαθαίνουμε ὅσα κατορθώματά
 του ἐρχονται στὴν δημοσιότητα. Ποιὸς ἔχει
 πόσα δὲ νηθαίνουμε γιὰ τὸν λόγο ὅτι λαμ-
 βάνει τέτοια μέτρα ὥστε νὰ μὴ γνωστοῦν
 οὔτε στὸ κοινόν, οὔτε καὶ στὴν ἀστυνομία!

—Εἶναι ἡ γνώμη σας αὕτη;

—Καὶ ἀκράδαντη μάλιστα! Ὅσο γιὰ τὴν
 σύλληψή του, θὰ συλληφθῇ μιά μέρα ἀλλὰ
 ὄχι ἀπὸ διάσημο ἀστυνομικό. Θὰ συλληφθῇ
 ἀπὸ κάποιο ἀρχάριο! Γιὰτὶ ἐπαναλαμβάνω
 μετ' ὁ πεποίθησή! Ἡ σύλληψή του θὰ εἶναι
 συμπτωματικὴ ὅπως συμπτωματικὰ εἶναι καὶ
 τὰ δῆθεν καταπληκτικὰ κατορθώματά του.

Ἐχω διαβάσει τὰ περισσότερα τῶν ἀστυ-
 νομικῶν μυθιστορημάτων. Θὰ με πιστέψετε
 λοιπόν κύριοι; Μόλις διαβάσω τὸ πρῶτο
 κεφάλαιο ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, κα-
 ταλαβαίνω πὺ θὰ εἶναι τὸ τέλος! Ἐτσι,
 σχηματίζω τὴν γνώμη ὅτι θὰ γινόμενα πρῶ-
 τῆς τάξεως ἀστυνομικός καὶ ὅτι καὶ τώρα
 ποiràσῃ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν καριέρα μου
 ἀκόμη πὺ με ἔχουν πάρει τὰ χρόνια, ἂν ἀ-
 ποφασίζω νὰ ἐγκαταλείψω τὴν καριέρα μου
 καὶ νὰ γίνω ἀστυνομικός, θὰ διέπρεπα.

—Ἐτσι; Δέν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο εὔ-
 κολο πράγμα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ,
 προπάντων ὅταν ἔχη κανεὶς νὰ κἀνῃ μετ' ὁ
 «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Πάλι! Μὰ εἴπαμε! Ὁ «Λωποδύτης-Φάν-
 τασμα» δέν ἔχει τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν. Εἶ-
 ναι ἕνας ἔξυπνος, ἂν θέλετε, ἄνθρωπος, πὺ
 ἔχει καλὰ ὅτι ἔχει τρομοκρατήσει τοὺς διω-
 κτες του.

—Σεῖρετε πόσο θὰ γελοῦσα ἂν κανένας ἀπὸ
 αὐτὰ τὰ θαῦδια τάβαζε μετ' ὁ διεδύθυνση
 τῶν Ταχυδρομείων, Τηλεγράφων καὶ Τη-
 λεφώνων;

—Ἀ! Ὅσο γι' αὐτὸ κοιμᾶμαι ἡσυχος!
 Τὸ προσωπικό μας δέν θὰ τὴν πάθαινε καὶ
 τόσο εύκολα.

ΔΥΟ ΑΣΠΟΝΔΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ὁ ἱνσπῆκτορ Σούμερ πέρασε τὸ κατῶφλι
 τῆς «Λέσχης τῶν Κυνηγῶν» καὶ ρώτησε ἂν
 εἶχε φθάσει ὁ Μάρτεν Ντάλ στὸν ὁποῖον εἶ-
 χε τηλεφωνήσει καὶ ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε δώ-
 σει ἐκεῖ ραντεβού.

Ὁ γκερὺ τῆς λέσχης ἐπέστρεψε σὲ λίγο
 γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσῃ ὅτι ὁ φίλος του
 τὸν περιμένει στὴν βεράντα.

Ὁ ἀστυνομικὸς παρέδωσε τὸ καπέλλο του
 στὸν ὑπάλληλο τοῦ βεστιαρίου, ἀνᾶψε ἕνα

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα

αὐτοτελὲς περιπέτεια τοῦ

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

πουράκι τῆς κακίας ὥρας καὶ προχώρησε
 πρὸς τὴν βεράντα μετ' ὁ χέρια στὶς τσέπες
 καὶ μετ' ὁ ὅρος μεγαλοδιοικητῶν.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ περιμένε καθισμένος πα-
 ράμερα σὲ ἕνα τραπέζι, πᾶνω στὸ ὁποῖο
 βρισκόταν μιά μπουτίλια μετ' ὁ οὔσκου καὶ μιά
 σαμπανιέρα μετ' ὁ μπουτίλιες σόδας.

—Ἀλλῶς Σούμερ! Ἀργήσας!

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα. Ἐπειδὴ
 ἄργησα, ἔτρεχα στὸ δρόμο καὶ ἐπειδὴ ἔτρεχα
 παραξενεσάθηκα. Σεῖρε πὺ περνᾷ αὐτοῦ τοῦ
 εἶδους ἡ ζεστασία;

—Μὲ κάμποσα οὔσκια παγωμένα!

—Μὰ τὸ λέω διάβολε σ' ὅλο τὸν κόσμο
 καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω σ' ὅσους δέν τὸ ἀκού-
 ουν, ὅτι ὁ φίλος μου Μάρτεν Ντάλ εἶναι ἔ-
 ξυπνος ἄνθρωπος καὶ τὰ παίρνει μετ' ὁ
 πρώτη.

—Λοιπόν; Τί εἶναι ἡ σπουδαία αὕτη ὑπό-
 θεση γιὰ τὴν ὁποία μοῦ τηλεφώνησες ὅτι
 ἤθελες νὰ μοῦ μιλήσῃ;

—Ἀ! Τίποτα τὸ σοβαρό. Ἦθελα νὰ σὲ
 ρωτήσω ἂν σχετίζεσαι μετ' ὁ διευθυντῆ τῶν
 Τηλεγράφων, Ταχυδρομείων καὶ Τηλεφώ-
 νων.

—Γιατί;

—Νά... εἶσαι... Γιὰ νὰ μοῦ πῆς τί εἶδους
 ἄνθρωπος εἶναι.

—Τὸν γνωρίζω.

—Λοιπόν;

—Εἶναι ἕνα ἄνθρωπάκι ἀνάξιο προσοχῆς.

—Σεῖρε γιὰτί σὲ ρωτᾷ;

—Πὼς νὰ τὸ μαντέψω;

—Γιατί τὸν ἀπειλεῖ ὁ «Λωποδύτης-Φάν-
 τασμα». Καταλαβαίνεις. Γιὰ νὰ τὸν ἀπειλῇ
 ὁ θρυλικὸς λωποδύτης, τοῦτο σημαίνει ὅτι
 δέν εἶναι καὶ τόσο ἐν τάξει μετ' ὁ συνείδη-
 σή του. Σεῖρε, ὅτι ὁ «Λωποδύτης-Φάντα-
 σμα» δέν ἐπιτίθεται παρὰ μόνον ἐναντίον ἀ-
 συνειδήτων ἀνθρώπων. Εἶναι ἀσυνείδητος ὁ
 ἄνθρωπος αὐτός;

—Δέν πιστεύω. Λιγὴν φαμφαρόνος ἱ-
 σως. Καὶ μετ' ὁ τὸν ἀπειλεῖ ὁ «Λωποδύτης-
 Φάντασμα»;

—Νά... διαβάσε...

Καὶ λέγοντας, ὁ ἀστυνομικὸς ἔβαλε ἀπὸ
 τὴν τσέπη του ἕνα ἐπισκεπτήριο καὶ τοῦ τὸ
 ἔδωσε.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ διαβάσε δυνατά:

«Φίλιπε κύριε,

Πληροφορήθηκα ὅτι καταφέρατε ἐναντίον
 μου στὶς λέσχες. Μάθετε ὅτι τὰ βάζω πάν-
 τοτε μετ' ὁ ἡλίθιους. Ὅπως εἶπατε χθὲς
 βράδυ στὴν «Λέσχῃ τῶν Δημο-
 σίων Ὑπαλλήλων» μετ' ὁ ὁποῖος ἀνᾶνω νὰ
 δώσω ἕνα καλὸ μάθημα. Θὰ σᾶς τὸ δώσω
 λοιπόν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Ὁ «Λωποδύ-
 τῆς-Φάντασμα»;

—Εἰ! Ἀφοῦ τοῦ ἔστειλε τὴν προειδοποι-
 ῆση, κατὰ τὸ τοῦ ἀναρώσῃ, λέει ὁ Μάρτεν
 Ντάλ ἐπιστρέφοντας στὸν ἀστυνομικὸ τὸ ἐ-
 πισκεπτήριο τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Αὕτης τῆς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγὼ. Ἐνα
 πράγμα δέν μπορῶ ὥστόσο νὰ ἐξηγήσω.

—Ποιό.

—Μὲ πὺ μιλῶσε ὁ Διευθυντῆς τῶ

—Οί όποιοι ήσαν ό Διευθυντής του Τε-
λωνείου, ό Υποδιευθυντής του Ένεχυρο-
δανειστηρίου και ένας τιμηματάρχης του Υ-
πουργείου τών Έσωτερικών.

—Ακριβώς.

—Ποιός από τούς τέσσερις σας κατά την
γνώμη που επανέλαβε στον Λαοποδύτη-Φάν-
τασμα» όσα είπεν έναντιόν του ό Διευθυν-
τής τών τριών Τ;

—Πώς μπορώ να μαντέψω; Καί οι τοίχοι
έχουν καμιά φορά αυτά.

—Φυσικά, δέν μπορώ να ύποψιασθώ τούς
τρείς ανωτέρους υπαλλήλους του κράτους.

—Μένω εγώ ό όποιος κατά την γνώμη
πού έχετε πρό πολλού σχηματίσει, μπορεί να
είμαι και ό Λαοποδύτης-Φάντασμα.

—Άδικο έχω ύποστηρίζοντας ότι είσαι
τετραπέρατος φίλος και ότι παίρνεις μέ
την πρώτη;

—Σούμερ... άπαξίω να σου άπαντήσω.
Βιάζομαι ώστόσο να μάθω πού θα καταλή-
ξής.

—Σε μια προειδοποίηση.

—Ας την άκούσουμε.

—Τήν ήμερα πού ό Λαοποδύτης-Φάντα-
σμα» θα επιχειρήσει τό παραμικρό έναντιόν
του έθνικού θησαυροφυλακίου, θα αλλάξουν
ριζικά τά πράγματα!

—Δηλαδή;

—Δηλαδή θα πληρώσει και τις καλές του
άμαρτίες.

—Σου εύχομαι κάθε έπιτυχία φίλε μου.
Ένα ούσιονάκι άκόμη;... Γκαρσόν! Αυό πα-
γωμένες σόδες...

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΜΕΤΡΑ

—Ο κύριος;

—«Σκότλαντ-Γυάρδ» λέει ό Σούμερ δει-
χνοντας την ταυτότητά του.

—Στις διαταγές σας Ινσπέκτορ.

—Ο κύριος Διευθυντής είναι στο γρα-
φείο του;

—Έφθασε πρό ενός τετάρτου. Θέλετε να
τόν δήτε;

—Ναί. Με περιμένει, άλλωστε.

—Μια στιγμή να σας άναγγείλω.

Ο κλητήρας άπομακρύνθηκε και σε λίγο
επέστρεψε:

—Περάστε. Ο κύριος διευθυντής σας πε-
ριμένει στο ιδιαίτερο γραφείο του.

Ο Σούμερ ήκολούθησε τόν κλητήρα και
σε λίγο παρουσιάσταν στον Διευθυντή Τη-
λεγράφων, Ταχυδρομείων και Τηλεφώνων.

—Καθίστε παρακαλώ Ινσπέκτορ. Ένα
τσιγαράκι; Σε σάς δέν έχει άνατεθή ή κα-
ταδίωξη του Λαοποδύτη-Φάντασμα;

—Ακριβώς. Έμαθα ότι σας προειδοποι-
ησε. Είδα κάποιο έπισκεπτήριο του στην
«Σκότλαντ-Γυάρδ».

—Μάλιστα. Σήμερα έλαβα νέαν προειδο-
ποίησίν του και.. καταλαβαίνετε Ινσπέ-
κτορ... Σας τηλεφώνησα...

—Κάματε πολύ καλά.

—Δέν μπορεί δέβαινα μια κοινωνία εντί-
μων ανθρώπων να ύποκύπτει κάθε τόσο στους
έκβιασμούς ενός κοινού διαρρήκτη.

—Αυτή ή κατάσταση θα τελειώσει. Δέν
μπορεί παρά να πάει μια μέρα στο νύχια
της δικαιοσύνης αυτός ό σατανάς.

—Τό έλπίζω. Τί μέτρα είσθε της γνώμης
να λάβουμε;

—Μά... κρίνω άπαραίτητο να παραμένω
κοντά σας για κάποιες μέρες. Θα μετεμ-
φισθώ, θα γίνω άγνωστός και θα μου
διαθέσετε ένα γραφειάκι κοντά στο δικό
σας σας φανή ύποπτος, θα με ειδοποιήτε
σας σας φανή ύποπτος, θα με ειδοποιήτε
με ένα ηλεκτρικό κουμπί και θα παρουσιά-
ζομαι ως υπάλληλος τών τριών Τ. Με μια
όποιαδήποτε δικαιολογία, θα παραμείνω
κοντά σας.

—Δέν είναι άσχημο τό σχέδιό σας Ινσπέ-

κτορ. Θα δώσω άμέσως τις σχετικές δια-
ταγές να σας έτοιμάσουν εκείνο εκεί τό μι-
κρό γραφείο. Πότε άρχίζουμε;

—Μά... σε μια ώρα τό πολύ! Δέν ζητώ
παρα τόν καιρό να πάω να μετεμφισθώ και
να επανέλθω.

—Όταν θα επανέλθετε τό γραφείο σας
θα είναι έτοιμο.

—Δάτέ ούτέ! Γκούντ μπαί ντιρέκτορ!

—Γκούντ μπαί Ινσπέκτορ!

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Έπλ μίαν όλόκληρη έβδομάδα, ό Ινσπέ-
κτορ Σούμερ πήγαινε πωτός στο μέγαρο
τών τριών Τ. και έφευγε τελευταίος, συν-
τροφιά με τόν διευθυντή.

Στό άναμεταξύ, μέρα δέν περνούσε χωρίς
να λάβη ό διευθυντής και νέα προειδοποίη-
ση του Λαοποδύτη-Φάντασμα» ό όποιος στο
τέλος τόν άπειλούσε να τόν γελοιοποιήσει

άν δέν άναγνώριζε δια του τύπου την ήλι-
θυότητα του και άν δέν κατέθετε έκαστό λί-
ρες ύπέρ του ταμείου της Έταιρείας προς
Προστασίαν τών Ζώων!

—Τήν πάθαμε, μουμούρισε ό Σούμερ.

—Τήν πάθαμε, μουμούρισε ό Σούμερ.

Ο δυστυχής διευθυντής είχε πιά τρομο-
κρατηθή με όλη τη σημασία της λέξεως και
ζητούσε τόν Σούμερ στο ιδιαίτερό του γρα-
φείο κάθε στιγμή!

Τήν όγδόη μέρα από της έγκαταστάσεως
του Σούμερ στο μέγαρο τών τριών Τ. ζή-
τησε άκροαση διευθυντού ένας περίεργος
τύπος. Ο διευθυντής τόν δέχθηκε στο ίδι-
αίτερο γραφείο του χωρίς να παραλείψει να
ειδοποιήσει με τό ηλεκτρικό κουδούνι τόν
Σούμερ.

Λίγα λεπτά μετά την είσοδο του περιέ-
ργου τύπου στο γραφείο του διευθυντού, έμ-
παινε και ό Σούμερ ό όποιος άνοιξε ένα
άρχειο και έψαχνε να βρή κάποιο έγγραφο,
παρατείνοντας έτσι την παραμονή του.

Ο άγνωστος ήταν ένα αξιοσέβαστο ψηλό
γεροντάκι, με κάτασπρα μαλλιά, άψογα
ντυμένο και μια τρομακτική κτηρινάδα στο
πρόσωπο λές και έπασχε από ίκτερο. Τά
χέρια του, κατακίτρινα και αυτά όπως και
τό πρόσωπό του, έτρεπαν άπελπιστικά. Ένα
ζευγάρι λεπτά χερούα ματογυάλια στη μύτη
του από τά όποις κρεμόταν μια λεπτή χεν-

σή άλυσσιδίτσα, του έδινε τό ύψος συμβο-
λαιογράφου.

—Είμαι στις διαταγές σας κύριε, λέει ό
διευθυντής δείχνοντάς τον κάθισμα.

Ο άγνωστος κάθισε τότε λυγίζοντας με
κόπο τά γόνατά του, ξεδιπλώσε ένα ρουλό
με διάφορα σχέδια και άφωνος τό έβαλε
μπροστά στον διευθυντή.

—Τί είν' αυτό;

—Η τελευταία μου εφεύρεση! Όνομάζο-
μαι Σμιθ Ντίκσον και είμαι εφευρέτης. Έ-
χω εφεύρει πολλά μηχανήματα θυσιάζοντας
ολόκληρη τη ζωή μου και όλόκληρη την πε-
ριουσία μου. Όλες μου οι εφευρέσεις ήσαν
μεγάλες και θα μπορούσαν να καλλιεργήσουν
τις βιωτικές συνθήκες. Άτυχώς όμως κύ-
ριε διευθυντά, δέν έχω μέσα. Κανένας δέν
με ύπεστήριξε και έτσι έχασα όλα μου τά
χρόνια. Ξέρετε δέβαινα κύριε διευθυντά ότι
ένας εφευρέτης, όταν δέν έχει ύποστηρικτάς
ίσχυρους, είναι καταδικασμένος να πεθάνει
στην άφάνεια άν όχι και στην δυστυχία.

Υλική ενίσχυση δέν ζητώ, Μου μένουν ά-
κόμη μερικά ψυχία της κολοσιαιάς περιου-
σίας μου, με τά όποια θα μπορέσω να ζήσω
τά υπόλοιπα λίγα χρόνια πού μου μέ-
νουν. Έκείνο πού ζητώ είναι ή ήθι-
κή ενίσχυσή σας. Να γνωστή τοιού-
τα ένός τέτοιας ή τελευταία μου εφεύρε-
ση για την όποια εργάσθηκα χρόνια.

Τί πράγμα είν' αυτή ή τελευταία
εφεύρεσής σας;

—Δέν καταλάβατε κύριε διευθυντά;
Ρίχτε μια ματιά στα σχέδιά μου...Εί-
ναι μια νέα εφεύρεση πού θα άναστα-
τώσει τόν Τηλέγραφο! Είναι ένα μη-
χάνημα πού μπορεί να μεταδιδάση δι-
ασόσεις λέξεις στο λεπτό!

—Διακόσιες λέξεις στο λεπτό; ρώ-
τησε ό διευθυντής κοιτάζοντας περιέ-
ργα τόν άγνωστο σάμωας να διερω-
τάτο άν είχε να κάνει με τρελλό! Δια-
κόσιες λέξεις είπατε;

—Διακόσιες.

—Αδύνατο!

—Πώς έκφράζεσθε κύριε διευθυντά
χωρίς να έξετάσετε την εφεύρεσή
μου;

—Μά... Ώρολόγησε ό διευθυντής,
δέν γνωρίζω και πολλά πράγματα από
μηχανήματα. Δέν άρχισα τό στάδιό μου
από τηλεγραφητής.

—Τό φαντάζομαι. Θάχετε ώστόσο
μια μικρή ιδέα.

—Μερικά πράγματα, τά καταλα-
βαίνω.

Και ένθ ό διευθυντής άπαντούσε
σαν στενωχωρημένος, ό άγνωστος έρ-
ειχνε τό βλέμμα του σε μερικά κρυπτογρα-
φικά δηηρεσιακά τηλεγραφήματα πού βρι-
σκονταν άνοιχτά πάνω στο τραπέζι.

—Μπορείτε κύριε διευθυντά να μου δεί-
ξετε ένα από τά μηχανήματα μεταβίβάσεως;
Θά σας δείξω τότε και θα σας έξηγήσω την
καταπληκτική διαφορά μεταξύ της δικής μου
εφευρέσεως και τών μηχανημάτων σας. Και
...πιστέψτε με, δέν είμαι κανένας τρελλός!

—Όχι μίστερ. Όμολογώ ότι κάθε άλλο
παρα για τρελλό σας παίγνιο. Όστόσο...

—Θά πεισθήτε! τόν διέκρινε ό άλλος.

—Αν είναι πραγματικότητα και όχι χί-
μαιρα, όχι μόνο θα σας ύποστηρίξω αλλά και
σας βεβαιώνω ότι θα γίνετε μυριόπλουτος
και διάσημος.

—Τό διάσημος μου άρκει. Έχω όσα μου
άρκουν να ζήσω τά τελευταία μου χρόνια
και δέν θέλω περισσότερα. Έλάτε λοιπόν
να μου δείξετε τό μηχανήμά σας και να σας
δείξω την διαφορά.

Ο διευθυντής σκέφθηκε λίγες στιγμές
και τό άπεφάσισε.

—Εστω, λέει έγειρόμενος. Θά πάρομαι

και τόν υπάλληλό μου πού βλέπετε να ψά-
χνει στο άρχειο, ό όποιος έφέρει ίσως περι-
σότερα από έμένα.

Ο διευθυντής έγνεψε στον Σούμερ και οι
τρείς άντρες βγήκαν από τό γραφείο διευ-
θυνόμενοι στις καμπίνες τών μηχανημάτων.

Άνοιξαν μια καμπίνα στην μηχανή της ο-
πίας δέν βρισκόταν κανένας τηλεγραφητής
και έκλεισαν την πόρτα ξοπίσω των.

ΕΝΑΣ ΑΞΙΟΛΥΠΗΤΟΣ ΤΡΕΛΛΟΣ

Ο άγνωστος κάθισε στο κάθισμα του τη
λεγραφήτου και στράφηκε με μεγάλη ευγέ-
νεια προς τόν διευθυντή και τόν Σούμερ:

—Οί κύριοι γνωρίζουν τό αλφάβητο
Μόρς;

—Διαβάξω την ταϊνία, λέει ό διευθυντής.
Με τούς χτύπους δέν μπορώ να καταλάβω.

Ο άγνωστος άρχισε τότε να χτυπάει και
να έξηγεί ταυτοχρόνως! Τά μάτια του λάμ-
πανε άλλόκοτα.

—Άκούτε κύριοι; Τάκ, τίκ, τάκ! Τό δι-
κό μου μηχανήμα θα κάνει, τόκ, τίκ, τάκ και
στον ζωολογικό μας κήπο θα γεννιέται ένας
έλέφαντας! Αυτό χτυπάει τρία τίκ στην
γραμμή! Τό δικό μου θα χτυπούσε έβδομη-
χιστόν τόκ και άμέσως θα έκρησσετο έ-
νας νέος πόλεμος! Με δεκαπέντε τάκ του
μηχανημάτος μου ή πλύστρα μου θα άπλωνε
τά ρούχα μου στον ήλιο και με τριανταδύο
τίκ, ό κύριος συμβολαιογράφος θα μου με-
τρούσε τά έκαστομύρια μου! Με δεκαεπτά
τάκ τόκ στην γραμμή πέφτει ή σελήνη πάνω
στη γη, ή γη γίνεται θάλασσα και ή θάλα-
σα χάος!

Ο διευθυντής συνεννοήθηκε με μια ματιά
με τόν Σούμερ!

Είχαν να κάνουν με ένα αξιολύπητο
τρελλό.

□ □

Ο Ινσπέκτορ Σούμερ έκανε την εμφάνισή
του με τά μούτρα κρεμασμένα:

—Τήν πάθαμε!

—Τήν πάθαμε! μουμούρισε.

—Ο Λαοποδύτης-Φάντασμα!

—Ε;

—Σας την σκάρωσε πάλι! Κι' έμένα και
σου διευθυντού τών τριών Τ!

—Πώς αυτό;

Ο Σούμερ διηγήθηκε με λίγα λόγια τά
του τρελλού.

—Ε; Και τί σχέση έχουν αυτά πού μου
λές με τόν Λαοποδύτη-Φάντασμα;

—Τί σχέση έχουν; Ο δέθεν τρελλός ήταν
ό Λαοποδύτης-Φάντασμα κι' εγώ ό ήλίθιος
δέν τόν γνώρισα!

—Και τί έκλεψε μέσα από την καμπίνα;

—Τί έκλεψε; Να σου πώ! Την στιγμή
πού μιλούσε με τόν διευθυντή μέσα στο γρα-
φείο είδε πάνω στο τραπέζι την κρυπτογρα-
φική κλειδα του Μόρς!

Καταλαβαίνεις λοιπόν! Κάνοντας τόν τρε-
λό μέσα στην καμπίνα, τηλεγραφούσε στο
Λίβερπουλ με τόν κρυπτογραφικό κώδικα,
να μετρηθί από την άποταμείωση τών ταχυ-
δρομείων σε κάποιον Πάτρικ Νούερ, τό πο-
σόν τών πέντε χιλιάδων λιρών!

—Και τό αποτέλεσμα;

—Τό αποτέλεσμα; Ο μίστερ Πάτρικ
Νούερ εισέπραξε την ίδια μέρα τις πέντε
χιλιάδες λίρες και ό διευθυντής τών τριών
Τ. έλαβε σήμερα τό έπισκεπτήριο με τίς
ετήριαιες του Λαοποδύτη-Φάντασμα!

—Διαβολάθρωπος τέλος πάντων!

—Χμ... Έμένα μου λές; Ας είναι... Ο
Μπίλινγκ έτόιμασε τίποτε τό καλό; Είμαι
έξαιρετικά έννευρισμένος... και ξέρεις! Ο-
ταν εγώ είμαι έννευρισμένος... ξεσπάω στα
μάτια!

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ. - ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ. - ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

Κ. Δ. ΣΑΡΡΟΥ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Έπάνω στο γραφείο μου βρίσκω ένα ποι-
ητικόν κόμμο παρθένο. Η τυπογραφική με-
λίνη τά άφήκε άθικτον άκόμη και αναδίνει
τό άρωμα της μελάνης και της ψυχής του
δημιουργού του. Είναι μια σειρά άνεκδότων
ποιημάτων. Τα ξεφυλλίζω και τά διαβάξω.

Τά αλοθάναυα θαθεία και τά ζώ. Ζώ τόν
κόσμο των την άτμόσφαιραν των τόν ποιη-
τή των. Έχουν την ιδιική των άτομικήν
σφραγίδα και την ιδιική των ξεχωριστήν
πνοήν. Ο ποιητής των—ό κ. Χρήστος Δια-
μαντόπουλος—μού είναι άγνωστος. Άλλά τό
ξεχείλισμα της ψυχής του μέσα στα άνέ-
κδοτα στα παρθένα άκόμη ποιήματά του μου
κάνουν την γνωριμιάν με μιάν λεπτήν ποιη-
τικήν φωνή πού συνδυάζει μαζί με την έμ-
πνευση και την ζωγραφική και την τεχνο-
τροπίαν. Τά ποιήματα του κ. Διαμαντόπου-
λου είναι συνθέσεις ποιήσεως και ζωγραφι-
κής. Η φύσις δημιουργεί για τόν ποιητή
την άνεξάντηλη πηγή τών δυνατών έμπνεύσε-
ών του. Και τραγουδεί και ζωγραφίζει από
την γαλήνια γωνιά του Πόρου όπου διαμένει
Η θάλασσα, ή γη, ό ούρανός, τό δένδρο, ή
βραδυή άρμονία όλα άποτελούν την πηγή
της έμπνεύσεώς του και τό τραγούδι του εί-
ναι ένας ώραιος ύμνος προς αυτά συντονι-
σμένο με τόν ψυχικό του λεπτό ποιητικό κό-
σμο. Σ' αυτόν τόν κόσμο του—την έξοχή
του—διαβάξω άφιερωμένους τούς παρακάτω
στίχους:

Δίμνη θαθεία στα καθαρά νερά της
ν' αντιφεγγάη τά νέφη ή τόν καπνό,
να της χαρίξη ό άνέρας ό διαβάτης
τά ρέγη, ή γαλήνια τόν ούρανό.

Και έξακολουθώ τό ξεφύλλισμα σταμά-
τώντας σε μια ζωγραφιά τού ποιητού για
την «Δύση».

Μ' άρέσει ό ήλιος πρίν θυβίσι
σ' αιώνας θάλασσας νερά,
μ' άρέσουνε τά πορφύρα
τά νέφη πάνω άπ' τη δύση.

Μ' άρέσει ή πένθυμη σιωπή
την ώρα αυτή πού βασίλευει
σαν όλα ή μέρα τάχη τη
και τώρα άνώφελη άλαργεύει.

Αυτή ή πένθυμη σιωπή την ώρα πού σα-
σιλεύει ό ήλιος και τά σύννεφα δάφοντας
από πορφύρες άποχρώσεις μας φέρνει έτσι
περισσότερο προς τούς κόσμους και την έξο-
χή του ποιητού. Η σιγή τού Λορέντζου Μα-
βίλη περνά δραματιστικά άπ' τη σκέψη μας
και ή «Αθήνη» του Ξυπιά στην ψυχή μας ώ-
σαν μια άρμονία θεία και άπαλή.

Τά ποιήματα του Διαμαντόπουλου χωρίς
να έχουν καμμίαν σχέση με τά σονέττα του

ήρωος και τραγουδιστή της Κερκύρας έχουν
ώς τόσο και αυτά κάποιο φώς και κάποια
γοητεία πού μας δίνουν δυνατή την έσωτε-
ρικήν, την βαθύτερη συγκίνησιν. Και ξε-
φυλλίζω άκόμη τά ποιήματα αυτά. Η λιτό-
της ή άρχιτεκτονική των δίνουν σε πολλά
άπ' αυτά την μορφή τού άριστοτεχνικού έ-
πιγράμματος και από τό «Παλάτι» του—ένα
από τά ωραιότερα ποιήματα της άνέκδοτης
αυτής συλλογής—ξεχωρίζω τούς κατωτέρω
στίχους:

Τό κάθε χώρισμά του κι' από μια
λαχτάρα νοσταλγία, άποθυμιά
κρυφή διάθεσή μου άντιφεγγίζει.

.....

Άναλογίζουμε τόν ποιητή και ζώ κοντά
στους ώραίους τόν κόσμους. Ο φλοιόδους
χαϊδεύει τάς αισθήσεις μας και ή άρμονία τών
δραδυνών ώρών καθώς την ζωγραφίζει ό κ.
Διαμαντόπουλος, άγκαλιάζει την ψυχή μας.

Τά ποιήματα του νέου αυτού ποιητού ζων-
τανεύουν τόν κόσμο των μέσα μας. Είναι
κάτι πού μαρτυρεί την έπιτυχίαν του τρα-
γουδιστή και του ζωγράφου της φύσεως.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

□ □

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Διευθυντής Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

Τό μοναδικό αυτό εις τό είδος του Περιο-
δικού πού θα εκδίδεται δυό φορές τόν μήνα
θα περιέχη τά ωραιότερα ποιήματα πού γρά-
φτηκαν καθ' όλο τόν 19ον αιώνα μέχρι σή-
μερον, μεταφρασμένα από τόν ποιητή Γ.

ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ, και στολισμένα με τις διο-
γραφίες, τις εικόνες και ατόγραφα τών
μεγάλων ποιητών. Όπως είναι γνωστό, ό
19ος αιώνας παρουσίασε τις μεγαλειότερες
ποιητικές Δόξες και μας έδειξε όλη τη λαμ-
πή και πολυτροπή του άνθισι ό Γαλλικός
Παρασός.

Όσοι λοιπόν άπαγγέλλουν ποιήματα, όσοι
άγατούν την Ποίηση, και όσοι καταγίνονται
μ' αυτή, θα βρουν στις σελίδες της ΓΑΛ-
ΛΙΚΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ, τόν γλυκύτατο
φίλο πού θα τούς χαρίσει έξαιρετικές συγ-
κινήσεις και τόν πολυτιμώτατο οδηγό πού θα
τούς διδάξη την πραγματική και μεγάλη Τέ-
χνη για τη λογοτεχνική τους σταδιοδρομία.

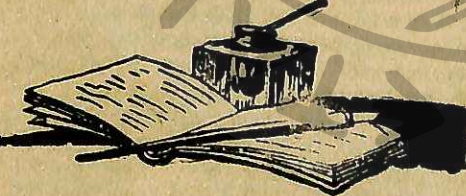
Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ θα τυπώνεται
σε χαρτί πολυτελείας και θα τιμάται δο. 5.

Ποιητά του 1ου τευχους: ΟΥΓΚΩ, ΛΑ-
ΜΑΡΤΙΝΟΣ, ΜΥΣΣΕ. Ζητήστέ το την
15ην Οκτωβρίου από τά περίτετρα. Θα εί-
ναι τό καλλίτερο στολίδι της βιβλιοθήκης
σας.

□ □

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ: ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

Πήραμε τόν τελευταίο τόμο του άκουρά-
στου μελετητή και μεταφραστή τών άρχαίων
τραγικών κ. Δ. Μ. Σάρρου. Είναι ό «ΟΙ-
ΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ» τό άριστούργημα
του Σοφοκλέους. Για την νέα έκδόσή του
κ. Σάρρου θα γράψωμε στο προσεχές.

Ξ έρετε ότι τὸ στυλὸ δὲν εἶναι διόλου μονόχρονα έφευρεση, ἀλλ' ότι τὸ ήξεραν οἱ άνθρωποι πολλὰ χρόνια πρίν· Πρώτοι οἱ Κινέζοι, ποὺ έχουν επίσης έφευρει καὶ τὴν μελάνη, κατασκεύασαν κοινὸαυτοφόρου ποὺ έπαιρναν στὸ κοίλωμα τους μελάνη. Αὐτοί, πολλὰ χρόνια πρὸ Χριστοῦ!

Ὑπάρχει στὴν Αὐστράλια ἓνα ἔρμιο μέ-
 ρος, στὸ κέντρο ἀκριβῶς, τῆς μεγαλο-
 νήσου, στὸ ὁποιοὶ δὲν ἔχει πατήσι α-
 κόμα ἀνθρώπινου πόδι. Τώρα, πρόκειται νὰ
 φῶν ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ μιὰ ἐξερευνητικὴ ἀπο-
 σταλή, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ κατακτήσῃ τὸ
 πεδινὸ αὐτὸ Ἑβερστ.

Λουὶ Ζουβέ

κινηματογράφου την ίδια προσοχή που δι-
νει και στο θέατρο. Γύρισε το «Τοπάς»
σε περιφημη έκδοση. Και ύστερα τόν
«Κνέκ» με τόν όποιο είνε θριαμβεύσει
στο θέατρο. Τώρα, είχε άλλη μία μεγά-
λη επιτυχία στην «Ηρωϊκή Παρέλαση»
του Ζέκ Φεντέρ που θαυμάσαμε και στάς
«Αθήνας» τόν περασμένο χείμωνα.

Ἰδοὺ ὁ Ἐκού, ποὺ τὸν λένε ἐπίσης καὶ
Ὁγκο, τὸ κακὸ πνεῦμα στὸ ὁποῖο στήνουν
παντοῦ βωμούς! κτλ. κτλ.

κτικῶν μηχανικῶν καὶ ἡλεκτρικῶν ἐφευ-
ρέσεων, ἄνοιξε τὸ πρῶτο θέατρό του στὸ
«Παλαιὰ - Ρουαγιάλ».

Μεταξύ τῶν τελευταίων φημισμένων τα-
χυδακτυλουργῶν, ὁ Μάριος Καζενόβας

βασόρ, πώς κι' αὐτὸς ὁ Ρομπέρ Οὐντέν
δὲν εἶχε ποτὲ τόση ἐπιτυχία!

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΛΙΓΗ ΓΑΛΗΝΗ

Βρισκόμουν πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες σ' ἕνα νησάκι τοῦ Αἰγαίου. Μιά μέρα πού κάναμε κάποια ἐκδρομὴ μὲ δυὸ τρεῖς ἄλλες γνωστὲς μου σὲ ἕνα μακρινὸ ξωκκλησάκι στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ νησιοῦ, φιλοξενηθήκαμε ὥς τὸ βράδυ σὲ κάποιο ἀγρόστιπο. Ἦσαν ἕνα σπιτάκι χωρικῶν φτωχικὸ μὰ ὁλοκάθαρο πού μοσχοβολοῦσε ἀσβέστη.

Καὶ καθὼς μιλοῦσαμε μὲ τοὺς ἀπλοῦς αὐτοὺς ἀνθρώπους πού δὲν εἶχαν καμμιά σχεδὸν ἰδέα ἀπὸ τὸν σύγχρονο πολιτισμὸ μας καὶ ζοῦσαν τὴν ἀπλὴ καὶ ἡρεμὴ ζωὴ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων, νοιώσαμε γιὰ λίγο ἕνα εἶδος ζήλειας σχεδόν.

Δὲν μπορούμε βέβαια νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὶς φροντίδες καὶ τὶς ἐπιθυμίες των. Εἶναι ὅμως τόσο λίγες, τόσο ἀπλές... Ἡ μεγαλύτερη λαχτὰ των, ὅπως μᾶς ἐξωμολογήθηκαν, ἦταν νὰ βρέξῃ λίγο γιὰ νὰ δυναμώσουν οἱ ἐληές καὶ νὰ μπορούσαν νὰ καλλιεργήσουν τὰ χωράφια τους. Καὶ ἐλπίζουν στὸν Θεὸ μὲ τὴν βαθύτατη πίστη πού διατήρησαν πάντα στὶς ἀπλοϊκὲς ψυχές τους.

Καὶ ζηλέψαμε ἐμεῖς οἱ «πολιτισμένοι» τὴν ἡρεμία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πού δὲν ζοῦν τὴν δική μας ὑπερνετατικὴ ζωὴ τῶν πόλεων, πού δὲν εἶναι διαρκῶς ἐκνευρισμένοι ὅπως ἐμεῖς, πού δὲν περνᾷ καν ἀπὸ τὸ μυαλὸ των κανένα ἀπὸ τὰ σύγχρονα προβλήματα πού βασανίζουν τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἔχουν μιὰ μεγάλη, μοναδική σχεδόν φροντίδα: τὴ γῆ. Ὄταν ἔρθουν τὰ πράγματα βολικά καὶ καρπίζουν τὰ χωράφια, καὶ γεμίσουν χόρτο τὰ βουνά, καὶ πρασινίσουν οἱ ἐληές, δὲν ἔχουν νὰ ἐπιθυμήσουν ἄλλο τίποτα.

Καὶ καθὼς φεύγομε, αἰσθανόμαστε τὸν ἑαυτὸ μας πῶς ἥρεμο, πῶς καλὸ, σὰν νὰ ἔχῃ μεταδοθῇ καὶ στὴ δική μας ψυχὴ ἡ γαλήνη πού ἔχουμε στερηθῇ σχεδόν ὅλως διόλου στὸν καθημερινὸ ἀγῶνα τῆς ἐντατικῆς βιοπάλης...

ΛΟΡΑ

□ □

Ἡ ΜΟΔ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ ἔτους κάθε γυναιὶ κα διερωτᾶται ποιά θὰ εἶναι ἡ μόδα τοῦ χειμῶνος. Ξέρετε βέβαια ὅτι στὸ πεδίο αὐτὸ πρέπει νὰ λογαριάζουμε πάντοτε τὶς

γυναικεῖες

ἐκπλήξεις πού ἐπιφυλάσσει ἡ τελευταία ὥρα. Πάντως ἀπὸ τώρα μπορούμε νὰ σημειώσουμε τὶς κατευθύνσεις τῶν

χειμερινῶν τουαλετῶν μας.

Ὅσες ἀγαποῦν τὶς μπάσκες καὶ τὶς τυνὶκ θὰ μείνουν πολὺ εὐχарιστημένες: εἶναι πολὺ στὴ μόδα ὑπὸ διάφορες μορφές.

Ἔτσι, θὰ δοῦμε τυνὶκ ἐντελῶς σουρωτές. Ἐπίσης ζακέττες-τυνὶκ, καθὼς καὶ φορέματα μὲ εὐρύχωρες τυνὶκ, κάποτε κοντότερες πίσω καὶ μὲ μιὰ μπάντα γούνινη κάτω στὸν γύρο τους, κατὰ προτίμησιν ἀστράκων.

Ἐνα χαριτωμένο καπελλάκι σπὸρ ἀπὸ φέτρ μὲ καλὸττα κωνικὴ γαρνιρισμένο μ' ἕνα μακρὸ κουτό.

Γιατὶ πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐφέτος θὰ δοθῇ μεγάλη σημασία στοὺς ποδόγυρους καὶ στὶς ἄκρες γενικῶς τῶν τυνὶκ ἢ ζακετῶν. Θὰ γαρνιρῶνται μὲ γούνα, μὲ μπιαί, ἢ μὲ ὕφασμα διαφορετικοῦ χρώματος. Ἄλλοτε πάλι θὰ ἔχουν ντεκούπ σὲ σχῆμα ὁδόντων, φεστονίων καὶ ἄλλων φαντασιῶν.

Τέλος, ὁ μεγάλος νεωτερισμὸς τοῦ ἐφετινοῦ χειμῶνα εἶναι τὸ φάρδος! Οἱ φαρδεῖες φοῦστες θ' ἀπαιτήσουν πολὺ ὕφασμα καὶ τὸ βράδυ θὰ εἶναι σχιστὲς

στὴν γάμπα. Ἀκόμη καὶ τὰ φουρρὰ θὰ εἶναι κάποτε σχιστὰ ὥς τὸ γόνατο, καὶ ἡ γάμπα θὰ φαίνεται τότε ἀπὸ τὸ διαφανὲς τοῦλι ἢ τὴν μουσελίνα.

Τὸ βράδυ, τὸ φάρδος αὐτὸ θὰ συγκεντρώνεται πίσω. Τὰ βραδυνὰ μαντῶ θὰ ἔχουν ὅλο τὸ φάρδος συγκεντρωμένο πίσω σὲ ντεκούπ καὶ σὲ περιποιημένες σοῦρες.

Τὰ μαντῶ τῆς μέρας φαρδαίνουν γύρω γύρω καὶ καθὼς εἶναι πολὺ σφιγμένα στὴ μέση, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι εἶναι μεγάλα λουλούδια ἀναποδογυρισμένα.

Θὰ δοῦμε πολλὰς ρεδιγκότες μὲ μέση σφιγμένη ἀπὸ μιὰ ζώνη. Ἄλλες εἶναι μακρὲς κ' ἄλλες τρουά-κάρ.

Συμβαίνει ἀκόμη μερικά μαντῶ νὰ φαίνονται ὅτι ἔχουν μπάσκες χάρις σὲ ἕνα εἶδος τσέπες πού τοποθετοῦνται στὴ μέση. Μεγάλοι γιαντάδες σὰν μπέρτες πέφτουν καμμιά φορὰ ἔως τοὺς ὤμους, γίνονται ὅμως ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ μαντῶ.

Θὰ δοῦμε πολυάριθμους γιαντάδες, παραμέντα καὶ ζῶνες ἀπὸ βελούδο, τόσο στὰ ταγιέρ ὅσο καὶ στὰ μαντῶ ἀπὸ λαϊνά. Μερικά μαντῶ πού θὰ φαρδαίνουν μὲ γκοντὲ θὰ ἔχουν μιὰ μαλακὴ ζώνη ντραπέ καὶ δεμένη μὲ ἕνα μεγάλο φιόγκο στὸ πλάι.

Ἄλλα μαντῶ μὲ γιαντὰ χωρίς γούνα θὰ ἔχουν ἀντιθέτως στὸ κάτω μέρος τῶν μανικιῶν πελώρια γαρνιρίσματα ἀπὸ γούνα. Οἱ ζακέττες πού θὰ φαρδαίνουν πίσω θὰ ἔχουν ὀγκώδεις τσέπες ἀπὸ ρενάρ.

Ὅσο γιὰ τὰ φορέματα, τὸ κίτω μέρος τῆς φοῦστας των καταλήγει σὲ πολὺχρωμα μπιαί.

Πολλὲς φορὲς οἱ ραφὲς τῶν φορεμάτων καὶ τῶν μαντῶ θὰ ὑπογραμμίζονται μὲ γαλόνια. Οἱ γιαντάδες θὰ εἶναι σουρωτοὶ μπροστὰ στὸν λαϊμό.

Ἐπίσης τὸ «κλείσιμο» τῶν φορεμάτων θὰ εἶναι ἐφέτος χρωματιστό, ἄλλοτε θὰ κλείη μὲ μιὰ κορνετιέρ ἢ μιὰ γκάνκ, ἄλλοτε μὲ ἕνα ἐκλαίρ χρωματιστό.

Θὰ δοῦμε ἀκόμη κεντήματα ἀνατολικῆς ἐμπνεύσεως, πασεμαντερί, λουλουδάκια περλέ. Θὰ εἶναι οἱ νὰ κεντᾶτε τὸ μονόγραμμά σας ἐμπρὸς στὸ κοροάζ τοῦ φορέματος.

Μερικά ταγιέρ θὰ συνοδεύονται ἀπὸ μιὰ κάπα.

Καὶ μερικὲς βραδυνὲς τουαλέττες θὰ ἀποτελοῦνται ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ μικρὰ τούλινα βολάν. Πρέπει ἀκόμη νὰ σὰς σημειώσω ὅτι ἡ μαύρη τουαλέττα γιὰ τὸ βράδυ εἶναι τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς κομψότητος.

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

Τὸν χειμῶνα αὐτὸν τὸ ἀστράκων θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας.

σελίδες

Οἱ βουαλέττες θὰ σκιάσουν κ' ἐφέτος ἄρκετὰ ὄρατα μάτια.

□ □

Γιὰ νὰ γαρνίρετε ἕνα φόρεμα προσθέστε στὴ φοῦστα του μιὰ μπάντα πλισέ.

□ □

Σ' ἕνα φόρεμα ἀπὸ κρέπ μαροκαίν, βάλτε μιὰ φαρδεῖα ζώνη ἀπὸ σατὲν πικέ.

□ □

Φιόγκοι ἀπὸ βελούδο ἢ δέρμα θὰ κλείνουν ἐμπρὸς τὰ ταγιέρ ἢ τὰ φορέματα ἀπὸ λαϊνά.

□ □

Τὸ βράδυ, τὰ αὐτιά κοσμοῦνται μ' ἕνα ὄρατο κλίπς.

□ □

Θὰ δοῦμε ἐπίσης στὰ μαλλιά κρυστάλλινα τσαμπιά σταφύλια καὶ βελούδινες κορδέλλες.

□ □

Οἱ «μπρὸς» τὸν χειμῶνα θὰ εἶναι ὅς σχῆμα λουλουδιῶν καὶ τὰ βραχιόλια θὰ μοιάζουν μὲ χρυσὴ κορδέλλα διάστικτη μὲ μαργαριτάρια ἢ ρουμπίνια.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

Χοιρίδιον μὲ λάδι.— Ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ὁ καλαλλήτοτερος γιὰ νὰ μαγειρευθῇ χοιρίδιον γάλακτος γιὰτὶ δὲν ξηραίνεται τὸ κρέας του, οὔτε τὸ δέρμα. Σημειώτεον ὅμως ὅτι τὸ μαγειρεῖν αὐτὸ εἶναι καλὸ ὅταν πρόκειται γιὰ χοιρίδιον ὄχι μεγαλύτερο τῶν 4 ὀκάδων.

Τὸ κόπτομε σὲ κομματάκια καὶ ἀφοῦ τὸ τρίψουμε μὲ λεμόνι τὸ ἀλατοπιπερνουμε καὶ τὸ τηγανίζουμε μὲ ἀνάλογον λάδι καλῆς ποιότητος. Ὄταν ροδίσουν παίρνουμε μιὰ κατσαρόλα, στρώνουμε μὲ σα βέργες ἢ καλαμάκια καὶ σχηματίζουμε ἕνα εἶδος σχάρας γιὰ ν' ἀκουμπήσουμε τὸ κρέας. Ἀφοῦ τ' ἀκουμπήσουμε εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀκουμποῦν στὸν πάτο τῆς κατσαρόλας, ρίχνουμε λάδι τοῦ τηγανίσματος, μιῇ ὀκτὰ νερό, πιπέρι, ἀλάτι καὶ κλείνουμε βουλῶνοντας τὸ καπάκι μὲ ζύμη ἀπὸ ἄλευρι. Τοποθετοῦμε σὲ σιγανὴ φωτιὰ καὶ ἀφίνομε νὰ βράσῃ σχεδόν μιὰ ὥρα. Τότε τὸ ξεβουλώνουμε καὶ ἂν ἔχῃ πιτὴ τὸ νερὸ χωρὶς νὰ ἔχῃ ψηθῇ προσθέτομε λίγο ἀκόμη νερὸ καὶ ἀφίνομε νὰ βράσῃ ἀκόμη χωρὶς πιὰ νὰ σφραγίσουμε τὴν κατσαρόλα. Σερβίρεται μὲ πατάτες τηγανιτὲς ἢ σαλάτα.

ΓΑΥΚΙΣΜΑΤΑ

Φοντὰν Σοκολάτας.—100 δράμ. ἀμύγδαλα ψίχα, 100 δρ. ζάχαρη, 40 δρ. σοκολάτα. Λίγο ἀνθόνερο ἢ κονιάκ, λίγη ζάχαρη.

μὲ ζεστὴ σαπουνάδα, γιὰτὶ καὶ ἡ στάχτη καὶ ἄθε ἄλλο τὰ καταστρέφουν.

—Τὰ χρυσὰ καὶ ἀσημένια ἀντικείμενα καθίζονται θαυμάσια μὲ καμμένο ἀμύγδαλο.

—Γιὰ νὰ καθαρίσετε καλὰ μιὰ καράφα, χνετε μέσα σ' αὐτὴν μιὰ πατάτα καθαρισμένη καὶ κομμένη σὲ μικρά-μικρά κομμάτια μαζί μ' ἕνα μίγμα νεροῦ καὶ ξυδισοῦ, καλοδουλεμένο προηγουμένως. Ἀναταράξετε καλὰ καὶ μετὰ τὸ ἀδειασμα ξεπλύνετε τὴν καράφα μὲ σιέτο νερὸ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Μὴν δυσανασχετεῖτε ἂν ὁ σύζυγός σας φέρεται ἐξαιρετικὰ ἕνα φίλο του χωρὶς νὰ σας προειδοποιήσῃ. Εἶναι προτιμότερο νὰ τὸν φέρετε σίτι του, παρὰ νὰ γυρίξῃ ἔξω αὐτοῦ.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Στὸ σημερινὸ καὶ τελευταῖο ἀρθρο (δύο-ον κατὰ σειράν) θὰ σὰς γράψω γιὰ τὶς ὑπολοιπὲς συνηθισμένες ἀτέλειες: δηλ. γιὰ τὴν ἀτροφία ἢ τὸ ὑποτυπῶδες, ὡς καὶ γιὰ τὴν ἀνισότητά ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγεθος. Στὰ προηγούμενα ἀρθρα μὲν σὰς μίλησα γιὰ τὰ αἷτια καὶ τὴν θεραπεία τῶν ποῦδ συνηθεστέων ἐπίσης ἀτελειῶν τοῦ στήθους: δηλ. τῆς πλαδαρότητος καὶ τοῦ μαρσμοῦ ὡς καὶ τὴν ὑπερβολικὴν ἀνάπτυξη καὶ τὸν μετασχηματισμὸ. Ἡ ἀτροφία ἢ τὸ ὑποτυπῶδες, ὀφείλονται σὲ διαφόρους αἰτίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ σπουδαιότερες εἶναι ἡ ἀνεπάρκεια, ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ ἐξασθένεια τοῦ ἀτόμου (ἀναμία, χλῶρωση) οἱ ἀπισχναντικὲς δίαιτες κτλ. Γιὰ τὴν ἀνεπάρκεια σὰς ἐγγραψα λεπτομε-

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: Μαντῶ σὲ νέα φόρμα γαρνιρισμένο μὲ γούνα πλατεῖα. Μαντῶ ἀμυγνίτη γαρνιρισμένο μὲ ραγκοντὲν στὸν γιαντὰ ἔως τὴ μέση τοῦ κοροάζ καὶ στὸν ποδόγυρο. Φθινοπωρινὸ ταγιέρ ἀπὸ λαϊνὰ μὲ μονόχρωμο ροῦζ, γαρνιρισμένο μὲ μαῦρο ἀστράκων. Ρόμπ-τυνὶκ ἀπὸ μαλακὸ λαϊνὰ πράσινο σκούρο, γαρνιρισμένο μὲ γούνα μορτορέ. Φόρεμα ἀπὸ κρέπ ἢ βελούδο μαῦρο, τῆς ὁποῖας τὸ φάρδος συγκεντρώνεται στὸ πίσω μέρος τῆς φοῦστας. Μανίκια πολὺ μοντέρνα.

ρως στα προηγούμενα άρθρα. "Αν ή άτροφία του στήθους παρατηρείται σ' άτομα με φυσιολογικό βάρος και τελεία σωματική διάπλαση τότε κατά 99%, αυτή οφείλεται σε ανεπάρκεια, ή σε παιδική διαμόρφωση. Στην περίπτωση αυτή, άλλο μέσον θεραπείας άποτελεσματικότερο, δέν υπάρχει από την λήψιν έσωτερικώς προσφάτων ορμονοθεραπευτικών φαρμάκων, ή εν εσχάτη ανάγκη και με ειδικές ενέσεις τιτλοποιημένων ορμονών που υπάρχουν στο εμπόριο υπό διάφορες μορφές. Πάντως οι ενέσεις γίνονται σε άπολύτως δύσκολες περιστάσεις. Στην περίπτωση της άτροφίας, ή τοπική θεραπεία σπανιότατα και σε ελάχιστες περιπτώσεις μπορεί να εφαρμοσθή. Όταν όμως ή άτροφία παρουσιάζεται σ' άτομο έξησθημένο κι' αναμικτό, τότε ή θεραπεία πρέπει να συνδυάζεται με την λήψιν έσωτερικώς ορμονοθεραπευτικών σκευασίων, συγχρόνως δέ και τονατικών φαρμάκων, καθώς και με τόν υπεραιτισμό. Στην περίπτωση των αδυνάτων άτόμων συμβαίνει τó αντίστροφο, μ' ότι συμβαίνει στις σωματώδεις γυναίκες δηλ. ένώ σ' αυτές οι λιπαρές ουσίες, συσσωρευόμενες θραίνουν τó στήθος τó κάνουν υπερτροφικό και βαρύ, στις αδύνατες γυναίκες, λόγω της αδυναμίας των, έπειδή δέν υπάρχει λιπώδης ιστός μέσα στο στήθος, αυτό άτονει.

Τέλος οι άνόητες άπισχναντικές δίαιτες, συμβάλλουν πολύ όχι μόνον στην άπώλεια του σφρίγους και την άτροφία του στήθους αλλά και στην έν γένει κακή λειτουργία του οργανισμού γενικώς, λόγω της κακής λειτουργίας του θυρεοειδούς αδένος και των έξ αυτού άλληλοεξαρτωμένων προσνομούχων αδένων, συνεπεία της άσθητικής διαίτης και της λήψως ώρισμένων επιδιδιών άπισχναντικών φαρμάκων.

Η άνισότης του στήθους, ή τελευταία άτέλειά του, που όμως δέν είναι και τóσον συχνή, άπαντάται σε γυναίκες διαφόρου βάρους ή σωματικής διαπλάσεως. Τολμώ μάλιστα να πώ, εκ πείρας, ότι ή άτέλεια αυτή άπαντάται ως έπί τó πλείστον σε άτομα ύπερτροφά και με κανονικώτατην κατά τά άλλα διάπλαση.

Η άνισότης αυτή άν έκδηλωθή σε μεγάλη ηλικία, πρέπει να θεραπευθή τó ταχύτερον υπό ειδικού γιατρού, γιατί υπάρχει σοβαρός κίνδυνος.

Πάντως θεραπεία άποτελεσματική για την άτέλεια αυτή δέν υπάρχει, ούτε με την λήψη έσωτερικώς φαρμάκων ούτε με επέμβαση χειρουργική. Κατάλληλοι έπίδεσμοι μετριάζουν την άτέλεια αυτή.

Από τά προηγούμενα άρθρα και από τó σημερινό συνάγεται τó συμπέρασμα, ότι ή οποιαδήποτε κατάσταση του στήθους δέν οφείλεται παρά σ' ελάχιστες περιπτώσεις (όγκοι, μαστίτιδες, αδενώματα) σε τοπική αίτια, και ότι τις περισσότερες φορές, ή κατάσταση αυτή έχει σχέση με την κυκλοφορική ή ορροπία και την γενική ύγεια του οργανισμού. Έπίσης ό μετασχηματισμός του στήθους και ή θεραπεία των διαφόρων άτελειών του δέν έπιτυγχάνεται με μαγικά φάρμακα και με συνταγές κομπογιαννιτών, αλλά με κατάλληλη θεραπευτική κι' ανάλογη διαίτα, που ρυθμίζονται κατόπιν έπισταμένης ιατρικής έξετάσεως. Άλλωστε αυτός είναι ό σκοπός της στήλης. αυτής: να γνωρίση διά της έλκτικέσεως διαφόρων έπιστημονικών θεμάτων τά αίτια και την θεραπεία ώρισιμένων δερματικών νόσων, ή αισθητικών άτελειών, για να μην παρασθωνται οι άναγνωστές μας από προσωρινές και τις περισσότερες φορές, έξαιρετικά λίαν επιβλαβείς και χωρίς κανένα καλό άποτέλεσμα, άγνοητικές μεθόδους θεραπείας.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΑΔΑΔΣ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΦΑΓΑ

Ξέρετε να τρώτε; "Οχι πάντοτε λέγει ένας μεγάλος Γάλλος φαγάς, ό κ. Α. Λομπρώ. "Ο ίδιος έγραψε τόν παρακάτω «δεκάλογο του καλοφαγά» που σας τόν σερβίρωμε...

1.—Μην κάθεσθε ποτέ έντελώς νηστικός στο τραπέζι. "Η δουλιμιά σας θα σας κάνει ή να χάσετε τρώγοντας διαστικά ένα λεπτό ή ατο (μεξέ όπως θα λέγαμε έμείς!) που θα σας σερβιρισθή στην άρχή.

2.—Αν έλσθε έξυπνος, τρώτε και μη μιλάτε, άν πάλι έλσθε κανέναν άνόητος, κάμετε πάλι τó ίδιο. Θά βγήτε και στις δυο περιπτώσεις κερδισμένος!

3.—Όταν βλέπετε την οικοδέσποινα να σας σερβίρει λίγο από κανένα φαγητό, άσφαλώς αυτό τó πιάτο θάβει τó νοστιμότερο: ζητήστε της, λοιπόν να σας δάλλ ή άλλο!

4.—Μην αφήσετε τó καλό κρασί τελευταίο. Τό ελπιν άλλωστε αυτό και στόν Γάμο τού Κανά. Καί κάτι φαίνεται να ήξεραν οι άνθρωποι αυτοί.

5.—Αν θέλετε καλό τυρί, κυττάξτε πρώτα να δώτε μέσα τού σουλλήμια!

6.—Τό καλό κρασί πρέπει να εύχαριστή και τις πέντε αισθήσεις. Την όραση με τó χρώμα του, την όσφρηση με τó άρωμά του, την άφή με την δροσιά του, την γεύση με την νοστιμάδα του... και την ακοή με τó «γκλου-γκλου» του όταν κενώνεται.

7.—Ποτέ μη λέτε «βαρέθηκα ένα φαγητό». Όταν αυτό είναι καλό, εκείνος που ξέρει να φάγη τó βρίσκει πάντα κάτι καινούργιο.

8.—Μη στενοχωρησθε άν ένας από τούς καλεσμένους σας δέν ήλθε στην ώρα του! Κάπου θα έχη σκαλώσει για τó όρεκτικό και θάβει ήδη... μισοφαγωμένος!

9.—Κυττάξτε πρώτα-πρώτα εκείνο που θα φάτε να είναι νόστιμο και ύγιεινό. "Η παρουσία του δέν έχει καμιά σημασία.

10.—Μην κρίνετε ένα κρασί από τó μπουκάλι που τó περιέχει, όπως δέν πρέπει να κρίνετε έναν άνθρωπο από την εμφάνισή του.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΟΥΣ ΣΠΙΤΙΚΟΥΣ ΜΟΥ

Άλλοίμονο... "Όσο βρίσκω και κοντά σας, φαρμάκι πλημμυρίζω την καρδιά σας...

Τών είκων χρονών οι χίμαιρές μου σπαθιές μένουν μιά-μιά στο πρόσωπό μου.

Βαρέθηκα να φέρνω κάθε βράδυ την πίκρα φαγητό στο σπιτικό μου.

Θά φύγω... Κι' άπ' τά ξένα θά σας γράφω

πώς κάτι πετυχαίνω λίγο-λίγο. Θά κρύβω μ' εύκολα κάθε μου πόνο, ματιές άφου δέ θάχω ν' άποφύγω.

Κι' έτσι—Τι μαύρη σκέψη—κι' άν γυρίσω έρείπιο πιά στο σπίτι μου μιά μέρα κι' έχω κάτι σε σας θάχω προσφέρει φτωχή μαννούλα, άδέρφια μου, πατέρα...

Κρυφή χαρά θά τάχω πώς μακρυά σας, πλημμυρίζω μ' έλπίδες την καρδιά σας...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Μικρά Περίεργα

Ο ΚΟΣΜΟΣ... ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΕΙΤΑΙ!

Έχει παρατηρηθή ότι μετά τόν πόλεμο, οι γυναίκες σ' όλο σχεδόν τόν κόσμο είναι περισσότερες από τούς άνδρες. "Ιδού, τώρα και μιά σχετική στατιστική:

Στην Ρωσία ή άναλογία είναι 138% στην Γαλλία και στην Άμερική 110%, και στις άλλες χώρες 105%, κατά μέσον όρον. Υπάρχουν όμως και τρεις χώρες όπου τó άνδρικό φύλο έπικρατεί ακόμη άριθμητικώς: ή Ρουμανία, ή Αυστραλία και ό Καναδάς.

■ ■

ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ

Η Άγγλία μπορεί να κανηθή ότι είναι ή χώρα τών περιστερών.

Η περιστεροφιλία είναι σε μεγάλο βαθμό άνεπτυγμένη εκεί και φθάνει μέρη-μέρη σε άληθινό πάθος.

Υπάρχουν σήμερα στην Άγγλία 100.000 περιστερώνες, με ένα εκατομμύριο περιστέρια. Κάθε χρόνο μοιράζονται ως έπαλλά στους άγώνας μεταξύ περιστερών, 2.500.000 λίρες!

Κάθε Σάββατο τó άγγλικό ύπουργείο της άεροπορίας δημοσιεύει ένα δελτίο μετεωρολογικών, προβλέψεων ειδικής για τούς άγώνας που γίνονται μεταξύ περιστερών.

Ένα περιστέρι, που είχε νικήσει σε πολλούς άγώνας, ένας άληθινός περσώδης πρωταθλητής, πουλήθηκε 6.000 λίρες!

■ ■

ΛΕΘΗΚΕ ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ!

Αν δέν είναι πιά σήμερα ή έποχή που δένουν τά σκυλιά με τά λουκάνικα, δένουν όμως πολύ ώραία... τούς λωποδύτες!

Έγαν τέτοιον συνέλαβαν τελευταία στο Βερολίνο.

Είχε μνή να κλέψη μέσα σ' ένα άλαντοπωλείο, όταν ένας ύποπτος όθρυβος τόν έκανε να τραπή εις φυγήν. Κάνοντας όμως να περάση μέσα από ένα μικρό παράθυρο, μπρός στο όποιο ήσαν κρεμασμένα λουκάνικα για στέγνωμα, μπέρδεψε τó λαμό του μέσα στα λουκάνικα και ώσπου να καταφέρει να ξεμπερδέψη, πρόφτασαν οι άνθρωποι τού σπιτιού και τόν έπιασαν σκαστό.

■ ■

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΓΕΡΑΝΟΣ

Στό Τσαρλσάτον «ής Μασσαχουσέτης, όπου βρίσκεται ό πολεμικός Ναύσταθμος τών Ηνωμένων Πολιτειών, έγκαιεστάθηκε ό μεγαλύτερος πλωτός γερανός, άπ' όσους έχουν χρησιμοποιηθή έως σήμερα.

Ο γερανός αυτός έχει σχήμα γεφύρας και σηορίζεται πάνω σε φορητές διαστάσεων 70 έπί 125 ποδών, με έκτόπισμα 7 ποδών ύδατος.

Έχει δυό άνελκυστήρας, Ικανούς να σηώσουν βάρος 120 τόννων ό καθένας, κι' έναν άλλον μικρότερο που σηκώνει 50 τόννους.

Τό βάρος αυτό μπορούν οι άνελκυστήρες να τó σηώσουν σε ύψος 177 ποδών και να τó κατεβάσουν έπίσης 68 πόδας κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης.

Στοιχισε 679.397.92 δολάρια.

Για να διασκεδάσετε

ΤΟ 2^Ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Θά μετατρέψετε την λέξιν ΛΑΓΟΣ στην λέξιν ΧΗΡΟΣ γράφοντας στην κάθε σειράν τού διαγράμματος μιάν πεντασύλλαβον λέξιν της οποίας μόνον ένα γράμμα θά διαφέρη από την προηγούμενη λέξη. Τά τέσσερα

Λ	Α	Γ	Ο	Σ
.				
		.		
.				
		.		
.				
		.		
.				
Χ	Η	Ρ	Ο	Σ

γράμματα που μένουν άμετάβλητα μένουν επίσης στην ίδιαν θέσιν με την προηγούμενη λέξη. Κάθε κοκκίδα μέσα στο διάγραμμα δείχνει την θέσιν τού γράμματος που αλλάζει.

■ ■

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΟΥ ΡΟΜΒΟΥ

Έσα στο τετράγωνο αυτό να σχεδιάσετε ρόμβο που να περιλαμβάνη τούς άρι-

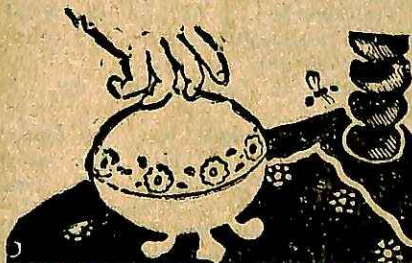
1	2	3	7	5	4	2	3
6	4	8	1	6	7	8	9
3	9	5	3	6	5	7	9
2	7	3	7	2	7	8	9
1	5	4	3	7	4	2	3
7	6	2	8	6	9	3	5
7	3	5	7	3	5	7	8

θμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 και 9.

■ ■

Η ΜΥΙΓΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΖΑΧΑΡΙΕΡΑ

Μιά οικοδέσποινα παρατηρεί ότι τά κομ-

μάτια της ζάχαρης ξεδεύονται με μιά ταχύτητα πολύ ύποπτη. Για να έξακριβώση άν ή

κλοπή γίνεται από την όπηρεριά της, καταφύγει σ' ένα στρατήγημα: Φυλακίζει μιά μυίγα μέσα στην ζαχαριέρα.

Έτσι, όταν σηκώση κανείς τó κάλυμμα της ζαχαριέρας, ή μυίγα θά πετάξη.

Τό βράδυ, ή οικοδέσποινα άνοίγει την ζαχαριέρα με περιέργεια. Η μυίγα βρίσκεται πάντα φυλακισμένη. Τά κομμάτια της ζάχαρης είναι δεκατισμένα, και όμως δέν κάφαγε ή μυίγα.

Τί συμβαίνει λοιπόν;

(Η λύσις στο προσεχές)

■ ■

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ Η ΜΠΑΛΛΑ ΣΤΟ ΓΟΝΑΤΟ

Τό παιχνίδι αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον, καταλλήλτο για οικογενειακές συναναστροφές, και προκαλεί χειμαρώδες γέλιο όχι μόνον σ' εκείνους που τó παίζουν, αλλά και σ' εκείνους που παρακολουθούν. Όσοι

λαμβάνουν μέρος άποτελούν έναν κύκλο και γονατίζουν. Τοποθετείται ένας νέος, πλάι του ένα κορίτσι, πλάι ένας νέος κ.ο.κ. Έπειτα ό διευθύνων τó παιχνίδι καθορίζει ότι καθένας από τούς παίκτες θά έλλέξη, άκριβώς άπέναντί του, τόν σύντροφό στόν όποιο θά πετάξη την μπάλλα. Για να γίνη τó παιχνίδι πιο διασκεδαστικό, καλό είναι κάθε νέος να έχη ως σύντροφο μιά νέα.

Τό παιχνίδι άρχίζει: Εκείνος που τó διευθύνει ρίχνει την μπάλλα σ' έναν από εκείνους που άποτελούν τόν κύκλο. Αύτός προσπαθεί να την ρίξη στην σύντροφό του και αυτή να τού την έπιστρέψη. Όλοι οι άλλοι εν τώ μεταξύ προσπαθούν να συλλάβουν την μπάλλα. Απαγορεύεται όμως άσστηρώς να σηκωθή κανείς ή να σηκωθή στο πάτωμα με τó ένα χέρι. Όποιος παραβαίνει τόν κανόνα πληρώνει πρόστιμο.

Τό παιχνίδι προκαλεί τόσα άστείες κινήσεις, ώστε σε δυό λεπτά όλον τά μάτια είναι δακρυσιμένα από... τά γέλια!

ΤΙ ΦΟΒΟΤΑΝΕ

Όταν ό στρατηγός Τυρέν έκανε την περίφημη έκστρατεία της Άλσατίας κρουόγησε και έπεσε στο κρεβάτι. Ό ύπασιπότης του έτρεξε άμέσως και φώναξε τόν γιατρό τού μέρους. Αύτός, άφου έξετάσε τόν άρρωστο άπεφάνθη ότι χρειαζόταν άφαίμαξη.

Ο Τυρέν τού έρριξε μιά ματιά και έβινε τά μοιτρα.

—Φοβάστε μήπως την άφαίμαξη, στρατηγέ μου; Έκανε ό γιατρός.

—Δέν φοβάμαι την άφαίμαξη, άπάντησε ό στρατηγός, αλλά αυτόν που θά την κάνη!

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩ Ν ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

5^{ΟΝ} ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Στην επάνω εικόνα ή ποδιά της γυναίκας έχει μιά τσέπη, πράγμα που λείπει από την κάτω εικόνα. Επίσης στην επάνω εικόνα, ροδιά, ό λίγο μακρότερα άπ' τόν χωροφύλακα, υπάρχει ένα παραθυράκι που λείπει από την κάτω.

■ ■

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Ίδου πώς ή λέξις ΚΑΛΟΣ μετατρέπεται στην λέξιν ΜΙΜΟΣ με πέντε διαδοχικές μεταβολές ένός μόνον γράμματος κάθε φορά:

Κ	Α	Λ	Ο	Σ
Σ	Α	Λ	Ο	Σ
Σ	Α	Ν	Ο	Σ
Σ	Ι	Ν	Ο	Σ
Σ	Ι	Μ	Ο	Σ
Μ	Ι	Μ	Ο	Σ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Τό πλοίο καθελκύσθηκε τó 1920, ό δέ γυιός τού πλοίαρχου ήσαν τότε 15 έτών. Άρα είναι σήμερα 31 έτών (15+16). Ο πλοίαρχος είναι 30 έτη μεγαλύτερος, άρα 61 έτών.

Όλοι οι άλλοι άριθμοί άναφέρονται άπλώς για να τολίσουν λίγο τόν ερωτώμενον και να τού δώσουν την εύκαιρία να δείξη την έτοιμότητά του.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΚΑΙ Ο ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Ο διάσημος Γάλλος δραματικός συγγραφέας, Ρομπέρ ντε Φλέρ, ένας από τούς γνησιωτέρους εκπροσώπους τού γαλλικού πνεύματος, είχε σταλεί κατά τά τέλη τού Μεγάλου Πολέμου, όταν άκόμη όπηρετοόσε ως λοχαγός, επί άποστολή στην Ρουμανία.

Συνώδεσε στο ταξίδι του αυτό τόν Ρομμένο πρίγκηπα Κατακουζηνό, τόν όποιο συνήθιζε να προσαγορεύη άπλώς «Κύριε».

Ο Πρίγκηψ, που έδινε πολλή σημασία στόν τίτλο του και που ή άπόλυτη και ό «αναφρασισμός» τού συγγραφέως τόν πείραζαν, άπεφάσισε μιά μέρα να τόν άνακαλέση στην τάξη γι' αυτό και τού ψιθύρισε στο αυτί:

—Έδώ στην Ρουμανία, κύριε ντε Φλέρ, με προσαγορεύουν όλοι με τó Έ κ λ α μ π ρ ό τ α τ ε.

Και ό πνευματώδστατος παριζιάνος που είχε καταλάβει, χαμογέλασε πονηρά και άπήνησε, κάνοντας πώς δέν κατάλαβε τίποτε.

—Μπα, κύριε! άφήστε του να λένη!...

Η φύση, η δυό μῆνες στην έξοχή

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗ

Καί σήμερα με ξύπνησε η φωνή της Τούλας που ήρθε κι' έστησε κανυγιά με το χοντρό της διπλανής σκηνής, την ώρα που έδλεπα το πρωινό μου δνείρο—όπως πάντα...

Δεν μπορώ να καταλάβω τί σοί άνθρωπος είν' αυτό το κορίτσι. Κανυγιάζου πρώτης!... Κι' η γλώσσα της, Θέ μου λυπήσου μας!... Υποστό πολυλόλο... Όλο λέει...

Είν' ένα τρελλοκορότσι η Τούλα. Έδώ, στην άγκαλιά της φύσης, κάτω από το ψυθουριστό τραγουδάκι που συνθέτουνε τα πεύκα όταν άροφυσάη το άεράκι, μπορεί κανείς τέλεια να καταλάβη τον διπλανό του... Κι' άς έχη και τον πιο μυστηριώδη χαρακτήρα... (Η φύση, η φύση...).

Στην κάθε σκηνή τουλάχιστον από δυο κορίτσια. Οι «νεαροί» είμαστε λιγώτεροι κι' αυτό βέβαια δεν πρόκειται να μας ζημιώσει. Με τη διαφορά πως θα περνούσαμε πολύ, πάρα πολύ καλύτερα, αν έλειπε εκείνο το καταραμένο μπάρ, που βρίσκεται στην άλλη άκρη του πενκώνα.

Μπύρα στη μύρα, γεια στην παρέα μας, και... τύφλα στους κουτούς...

Δεν άρέσουν οι ξεπεσούρες στην Κλειώ—το ξέρω πολύ καλά αυτό. Ούτε καν οι μετριότητες. Είναι από τζάκι η άφιλότιμη, και θέλει να δλέπη λεφτά, πολλά λεφτά... Οι καϊμένες οι οικονομίες μου που τις έχω μη δρέξη και μη στάξη...

Ποιά είναι η Κλειώ;... Είναι η ένσάρκωση του 'Ονειρου μου, είναι η πιο μεγάλη αγάπη άπ' όσες μέχρι σήμερα σκαλωσάνε την καρδιά μου... Δεν σάς την περιγράφω την Κλειώ, γιατί όλα τα μελανοχέρια έχουν κάποιαν ομοιότητα μεταξύ τους...

Ξέρετε γιατί τσακώθηκε η Τούλα με τον Χοντρό; Άκούστε: Δεν είναι και τόσο σπουδαίος ο λόγος μα θα σάς τον πω, γιατί είμαι ακόμα φουρκισμένος με την ευγένειά τους. Είχανε συμφωνήσει από χθές το βράδυ να ξυπνήσουν πολύ πρωί σήμερα για ν' άνεθούνε στην κορυφή του λόφου που ύψώνεται ανατολικά, από την κατασκήνωση, άπ' όπου φαίνεται, όπως μου είπαν, η ανατολή του ήλιου... Η Τούλα, ο Χοντρός κι' η Κλειώ, είναι ξαδέρφη του Χοντρού η Κλειώ...

Ο δυστυχισμένος ο Χοντρός ξέχασε να ξυπνήσει στην ώρα του κι' αυτό ήταν άρκετο για να με ξυπνήσουνε και μένα με τις φωνές τους. Θα τους έβριζα, σάς βεβαιώνω, μά... τί να σάς κάμω, που θα μ' άκουε η Κλειώ...

Σήμερα γίναμε ρομαντικοί με την Κλειώ... Με πήρε από το χέρι την πήρα από το χέρι και πήγαμε στην αντίθετη άκρη του πενκώνα, μακριά από το μπάρ, σε μια τοποθεσία που θα μπορούσε κάλλιστα να την ονομάσει κανείς: «Η γωνιά της Σιγής». Τό πιο σπουδαίο όμως είναι ότι ανακάλυψα, πως δεν είναι και τόσο πεζή, όσο φαίνεται, η Κλειώ.

—Τί γαλήνη! Τί ήρεμία. Ούτε ένας ψιθυρός. Ω! Πόσο θάθελα να μην τέλειωναν ποτέ, ποτέ αυτές οι στιγμές που μάς κάνουν ν' αναπνέουμε άθροβα τη χαρά...

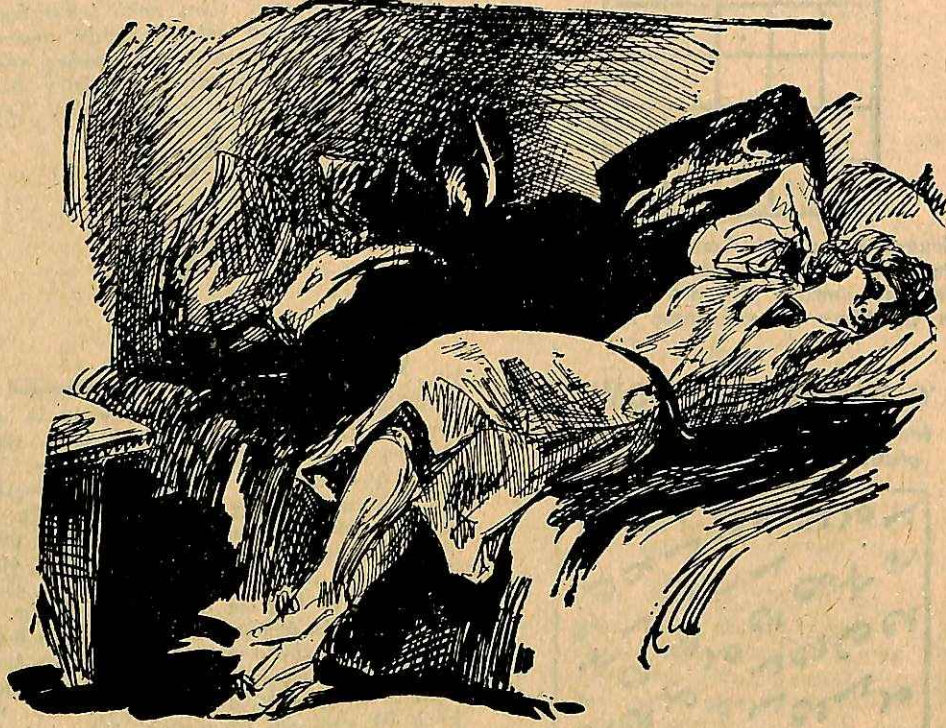
Μου είπε κι' άλλα πολλά, πάρα πολλά, παρόμοια και διαφορετικά... Και τα λέει τόσο όμορφα η Κλειώ, τόσο γλυκά...

—Σέ λατρεύω... είσαι... άσπληκτη!... της είπα στο τέλος κι' εγώ και σάς δοκίζομαι,

ήμουν σε τέτοια ψυχολογική κατάσταση που αν μου πρότεινε να πέφταμε εκείνη την ώρα από τον ψηλό βράχο που δεσπόζει της τοποθεσίας δε θα της έλεγα όχι... (Η φύση, η φύση...).

Ο Χοντρός είν' έρωτευμένος με την Τούλα. Μου το είπε η Κλειώ σήμερα. Τόν καϊμένο τον Χοντρό. Είναι από τα καλύτερα παιδιά της συντροφιάς. Πώς... την έβαθε!, δηλαδή δε λέω... καλό κορίτσι είναι κι' η Τούλα μά, νά! η Κλειώ, να πούμε, είναι καλύτερη...

—Θά παντρευτούνε... μου είπε μαζί με ε' άλλα η Κλειώ και με κύτταξε κατ' ευθείαν στα μάτια... Έννοούσε πολλά, η πονηρή! Μα την κατάλαβα εγώ... (Αί, η φύση...).

Είναι η ένσάρκωσις του 'Ονειρου μου, είναι η πιο μεγάλη μου αγάπη.

Έγώ με την Κλειώ, κι' ο Χοντρός με την Τούλα είμαστε τα πιο αγαπημένα ζευγάρια του κόσμου... Κάνουμε μαζί περίπατο κάθε πρωί, έκδρομους μέσα στα πεύκα, παιχνίδια...

—Σ' αγαπώ!... μου λέει κάθε τόσο η Κλειώ, κι' από δίπλα ο Χοντρός άπαντά στην Τούλα: «Σέ λατρεύω!...».

Περιττό να μιλήσωμε οι άλλοι δυο, γιατί προτιμούμε να κυτταχτούμε μόνο μέσα στα μάτια... Είναι τόσο εύγλωττες αυτές οι στιγμές της σιωπής... Και ξέρετε τί αντίληψη; Πώς είναι πολύ χαριτωμένη η Κλειώ αυτές τις στιγμές. Μπορώ να σάς πω πως η Κλειώ έχει μια δυνατή αντίπαλο στις γραμμές του προσώπου, στο σέξ-άππλ...

Δεν το παραδέχομαι πως είμαι παληάνθρωπος, γιατί πρώτα-πρώτα φταίει η Κλειώ που προτίμησε να μ' αντικαταστήσει με τον κύριο Λάκη... κεφαλοκράτη από μένα...

Έξέ άλλου, ο καϊμένος ο Χοντρός δεν ι-

κανοποιούσε και πολύ τα γούστα της Τούλας. Μου το είπε καθαρά η Τούλα χθές το βράδυ στον περίπατο που κάμαμε μαζί μέσα στα πεύκα...

Έπειδή της έκαμα ντεκλαρασιόν, γι' αυτό είμαι παληάνθρωπος; Μά, φίλοι μου, λογαριάστε, η εγκατάλειψη—άχ, Θεέ μου—από τη μιά μεριά. Τα μάτια της Τούλας—τί μάτια αλήθεια!—από την άλλη... (Κι' η φύση...).

Τελειώσανε τα ψέμματα. Άγριο φεύγωμε για την Άθήνα. Από τότε περάσανε δυο μήνες. Σωστοί κι' ολάκεροι. Ο καϊμένος ο Χοντρός ιδροκοπά μαζεύοντας τα πράγματά του. Έγώ σιγοσφυρίζω μαινοδογαιώντας στη σκηνή, σε να μην έχω τί άλλο να κάμω. Η Δόλα—η καινούργια μου αγάπη, πα-

ρακαλώ—με κυττάζει με το πιο λυπημένο ύφος του κόσμου, σήμερα... Τό χρυσό μου!... Η Τούλα όλη μέρα μαζεύει με τον «καλό» της, το Λιγνάδη—όκαζιόν νομωτέ, διύμιση μέτρα μπόι—χαμογίλη για τον χειμώνα.

Έμαθα πως θα παντρευτούνε το φθινόπωρο. Προτείνανε στο Λουλακάνη να γίνη κουμπάρος. Δέχτηκε... γιατί δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος... Η Κλειώ έφυγε από την περασμένη εβδομάδα μαζί με την παρέα του Γιαννόπουλου. (Αί, τόν αλιτρίο!...).

Αιτία ο κεραυνόβολος έρως που τους χτύπησε ξαφνικά και τους δυο... Όσο για τον Χοντρό, άστε τον. Θέλει επιδιόρθωση...

Τό πήρε κατάκαρδα πως τον άφησε η Τούλα και λέει πως θα γίνη ήρωας έρωτικού δράματος... Θα της φυτέψη δυο σφαίρες στην καρδιά και θ' αυτοκτονήσει...

Θά τον πιστεύαμε μα ξέρετε, δεν έχουμε φύγει ακόμα από την έξοχή... (Άχ! αυτή η φύση...).

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗΣ

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΘΑ ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΩ...

Δεν ήρθες χτες και σήμερα κι' ούτ' αύριο
θέ ναρθής...
Κι' όμως εγώ θα καρτερώ κι' άς με
κουράξη ο πόνος
ώσπου ένα βράδυ η μιάν αυγή θα μ' άντα-
μώση ο χρόνος
για να μου πη πως μάταια προσμένω: Δεν
θάρτης...

Να σε ξεχάσω δεν μπορώ... Όμως μη φαν-
τασθής
πως θα φωληάση ολόπικρος μέσ' στην ψυχή
μου ο φθόνος
γιατί έφυγες... Δεν σε μισώ... Θα προτιμή-
σω μόνος
να κλαίω δουδά... να καρτερώ... Ίσως με
θυμηθής

και με μετάνοια στην καρδιά καμιά φορά
γυρίσης...
"Αν μ' εύρης τότε ζωντανό, χωρίς ντροπή,
νάρθής
στην άγκαλιά μου—σχωρών— να με πα-
ρηγορήσης...

Μ' αν πάλι άπ' τον πόνο μου σά μια πνοούλα
σβύσω
και μ' εύρης πιά στη γη νεκρό, καλή, μη λυ-
πηθής:
Θά σε προσμένω εκεί ψηλά για να σε συγ-
χωρήσω...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΑΛΕΞΗΣ

ΛΥΠΕΣ

...Τά τριαντάφυλλα της άνοιξης στολίζουν
το μέτωπό μου. Βρίσκω, ακόμα στ' άνοι-
ξιάτικα κείνα πρωινά που γιομίζουν χαρά
κι' έλπίδα την ψυχή για κάτι προσμενόμενο
καλό... Ο ήλιος ξάστερος λάμπει κι' υπό-
σχεται χίλιες δυο ευτυχίες... Μα να τον πι-
στέψω; Είν' τάχα για μένα όλ' αυτά;

Ξέρω πως το φθινόπωρο θ' άργήσει ναρ-
θής... είν' τόσο μακριά. Δέ θάπρεπε
να τό σκέφτομ' από τώρα... Μα εγώ τό
προσμένω με λαχτάρα, αφού κουράστηκα να
περιμένω ό,τι άλλο... Κι' αλήθεια, δε θ' άρ-
γήση να φτάση, αφού από τώρα για μένα
μόδωσαν τριγύρω τα φύλλα των δένδρων,
σκορπίστηκαν όλα τα ροδοπέταλα των όνει-
ρων στο χώμα...

Νεκρά όνειρα με ζώνουν κι' η ψυχή λα-
χταρά να φτάση μια ώρα άργότερα στο τέρ-
μα για να βρή ίσως την ανακούφιση, την
γαλήνη π' αδιάκοπα-μάταια όμως-γύριψε...
Ποιά χαρά να προσμένω; Ποιά αγάπη θα
σμίση την κουρασμένη υπαρκή μου, να της
δώση πάλι την όρεξη για τη δουλειά, που
θα τη σώση από τόν πρόσκαιρο μαρσάμ;...

Έρείπα μονάχα... γκρεύσματα θλιβερά
κυκλώνουν τη ζωή μου κι' άς στολίζουν ά-
κόμα την όψη μου τ' άνηθ της νεότητος...
Δεν έμειναν πιά ούτε πόθοι, ούτ' όνειρα,
ούτε κι' αγάπες...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΡΥΩΝΗ

Ω! ΠΟΙΑ ΕΙΡΩΝΕΙΑ!

Σ' αγάπησα βαθιά, κι' ο πόνος, τώρα
πούφωγες, την ψυχή μου άγρια τη δέρνει.
Στην κάθε μου στιγμή, στην κάθε ώρα
κοντά σε σένα η σκέψη μου με φέρνει.

Και μου θυμίζει τα παλιά που τότες
μ' αγάπη είχαμε ζήσει κι' άρμονία,
και μου θυμίζει τις χαρές τις πρώτες
που σβύστηκαν για πάντα... Ω! Ποιά ει-
ρωνεία...

Ποιά μοίρα μάθησ' έσπρωξε μπροστά μου
να βγής, για να σε δώ, να σε γνωρίσω,
τόσο πολύ βαθιά να σ' αγαπήσω;

Γιατί να φύγης τώρα μακριά μου;
Ποιός σ' έσπρωξε να βγής άλλου εύτυχία;
Ποιά μάθη μοίρα... Ω! Ποιά ειρωνεία;...

ΒΑΣΣΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΤΙ ΕΚΑΝΑ;

Και τώρα τί έκανα;
Γαρέμισα τ' ώραότερο παλάτι...
Ξεργίζωσα, ξεφύλλισα και ποδοπάτησα τ'
όμορφότερο λουλούδι...
Έμύληνα τό άγνότερο πράγμα...
Σύντριψα τόν μόνο Φάρο, που φωτίζει τα
καρδία στη νυχτερινή φουρτούνα—τους άν-
θρώπους στη ζωή...

Και τώρα τί έκανα;
Έσβυσα τη μόνη φωτιά, που θα μπορού-
σε να λύση τους τεραστίους πάγους τού
βίου μου...

Έπαψα τό μόνο τραγούδι, που υπάρχει
μέσα στους τόσους θρήνους τό μόνο ξεφάν-
τωμα, στο τόσο μοιρολόγι...

Έπνιξα τό μόνο γέλιο που υπάρχει στο
τόσο κλάμμα...
Σκότωσα τη μόνη χαρά που υπάρχει μέσα
στην τόση λύπη...

Και τώρα, τί έκανα;
Πέρασα κι' άφησα μόνος μου πίσω—χωρίς
να μπορώ να γυρίσω—την μόνη δαση που
υπάρχει στην ατέλειωτη Σαχάρα...

Στάψα μόνος μου τη μόνη πηγή που ά-
πάρχει στον άτέραντο φλογισμένο κάμπο...

Στεγγάλλισα με τό ίδια μου τα χέρια την
μόνη εύτυχία που υπάρχει στην τόση δυσ-
τυχία...

Περίσπρωξα με τόν σκληρότερο τρόπο την
μόνη έλπίδα που υπάρχει στην τόση άπελ-
πισία...

Και τώρα τί έκανα;
Έσβυσα τό μόνο φως που θα μπορούσε
να σκορπίση τό χειροπιαστό σκοτάδι της
ζωής...

Εόδεψα τό έρωτόλογό μου που; Σε μικρές,
τιποτένιες αγάπες...

Σταπάλησα τό χρόνο μου που; Σε πολ-
λές χαμηλές ψευτικές αγάπες, που ήξερα ότι
θα έσβυναν στις πρώτες συναντήσεις σαν
πυρτέχνημα... Είμαι θύμα τού ίδιου τού
εαυτού μου...

Και τώρα τί έκανα;
Δεν μπορώ να ζητήσω από κανένα την

ΟΝΕΙΡΑ

Δεν θέλω να λυπάσαι αγαπημένη,
άπ' την ψυχή σου, διώξε τώρα κάθε πόνο,
και την έλπίδα, άσε να φωληάξη μόνο,
δεν είν' μακριά, η χαρά που μάς προσμένει.

"Άσε άλλου την σκέψη να πλανιέται,
σε άλλους κόσμους μακρινούς άς την νά πάη
εκεί, γλυκά που κάθε τι θα σε μεθάη,
εκεί, που κάθε θλίψη θα ξεχνιέται.

Θάρθω κι' εγώ εκεί, για σένα μόνο
στις χώρες των παραμυθιών, τις μαγεμένες,
εκεί που πάνε, οι ψυχές οι πληγωμένες,
και βρίσκουνε τό βάλαμο στον πόνο.

Κι' οι δρόμοι μας, αν στ' άπειρο χαθούνε,
και οι ψυχές μας, όπως τάλλα τάστρα σβύ-
σουν,

σ' άλλα κορμιά, ποιός ξέρει αν δεν ξανα-
γυρίσουν
στη γη άπ' την άρχή, ν' αγαπηθούνε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΑΦΙΩΤΗΣ

ΝΑ ΠΩΣ ΗΘΕΛΑ ΝΑΝ' Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Θάθελα νάν' η ζωή μας όνειρόπλεκτη.
Νάναι ένας παραδεισένιος κήπος με σπάνια
λουλούδια λογής-λογής, που με τη μυρου-
διά τους να μάς μεθούν.

Νάναι ένα άστεράκι, που λάμπει, στο
καθαρό γαλάζιο φόντο τ' ούρανού, τα βρά-
δυα.

Νάναι άγνη σαν τό χρυσάλλινο νερό που
τρέχει άπ' την πηγή ενός άγνωστου βουνού.

Νάναι μια μελωδία γλυκειά, φτιαγμένη ά-
πό ξωτικά πουλιά που τα ταιριάζουν μέσ'
στα παρθένα δάση.

Κι' ακόμα θάθελα νάν' η ζωή μας μια
λιμνούλα και πάνω στα ήσυχά νερά της ν'
άρμενίζη ολόχαρη ή θαρνούλα μας, κάτω
άπ' τό άσημά του φεγαριού χωρίς και να
την ταραξή τό παραμικρό κυματάκι, ώσπου
να φθάση στο τελευταίο λιμανάκι της και
κεί ν' άράξη ρίχνοντας για πάντα την άγκυ-
ρα.

Θά τόθελες κι' εσύ, αγαπημένε μου;
ωμμά στο τόσο μοιρολόγι...

«ΕΥΑ»

συμπόνισα... Στη θέση μου αυτή μονάχος έ-
φτασα...

Κανείς δε μοφταίει...
Μόνον εγώ έφταιξα, μόνον εγώ...

—Και τώρα τί έκανα;
Έπαψα να την ΑΓΑΠΩ...

Θαμιάστε με...
Τί χειρότερο μπορούσα να κάνω;...
Τί χειρότερο;...

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράψετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας για την υπηρεσία του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου, για το οποίο μάς γράφετε.

Δ. Να μην στέλνεται ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλλουν περισσότερα από δσα δρίζουμε να έχουν υπ' όψει τους ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σχίζονται.

Ε. Να μην στέλνεται ποτέ νέα συνεργασία σας αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθῇ υπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλάβατε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ως γνωστόν ή «Εβδομάς» κρίνεται τα έργα των άγνωστών της και δημοσιεύει τα εγκρινόμενα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Αδαμάντιον Πάνον. Έδημοσιεύθη ήδη όπως είδατε όταν ήλθε η σειρά του. Με την ευκαιρία αυτή παρακαλούμε τους άναγνώστας μας να μην άνυπομονούν για την καθυστέρηση των δημοσιευμένων εγκρινέντων γιατί συμβαίνει να είναι πολλά και δημοσιεύονται όλα με τη σειρά τους. Νέλλην Σίβαν. Θέλουν άκόμη πολύ δούλεμα οι στίχοι σας για να γίνουν δημοσιεύσιμοι. Πάντως, έξασχολούμε με προτιμούμε τα πεζά σας. Αχιλλέα Φλώρον. Μια δυο φράσεις καλές, το σύνολο όμως φοβερά κοινότοπο. Διαλέξτε κανένα θέμα πιδ πρωτότυπο. Πότην Μπριρέ. Για πρωτόλειο δεν είναι πολύ άσχημο. Του λείπει ένα γενικώτερο ρετουσάρισμα για ν' άπαλλαγῇ από ώρισμένες παιδιαστικές φράσεις και μερικά χιλοειπωμένα φιλοσοφήματα. Έχετε δικιο να μη διάζετε να δημοσιεύετε άφου είστε τόσο μικρή άκόμη. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Στέλιον Βαλσαμήν. Το «Χωρίς τίτλο» όχι έπιτυχημένο. Το «Φιλί» συμπαθητικό, τα χαλάει όμως στο τέλος. Διορθώστε τους πέντε τελευταίους στίχους και ξαναστείλτε το. Ίσως να γίνη δημοσιεύσιμο. Μαρούλαν Γρηγόριεβνα. Όχι στρογγύ άκόμη το γράψιμό σας. Μέτριο τα «Φιλιά» σας. Νένον Γαζέπην. Δεν είναι άμολδ το γράψιμό σας. Δυστρέψ φράσεις άρκετά καλές, στο σύνολο όμως όχι δημοσιεύσιμο. Άποφεύγετε, ώρισμένες έξεζητημένες εκφράσεις πιδ χτυπούν άσχημα στο αυτί όπως: «Είχε κλείσει στο πιδ μυστικό και φωταδερεδ κελλάρι τη ψυχής του τη λάμψη πιδ του είχαν αφήσει τα δυο γκρίζα τα μάτια». Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Δέσπω ν. Έγκρίνεται το «Γήτεμα». Βασίλειον Κραψίτην. Σχετικά καλλίτερο το «Θέλω να λησμονήσω» κι' αυτό όμως όχι δημο-

σιεύσιμο. Το «Όνειρο ήταν κι' έσδυσε» άποτυχημένο. Δημοσιεύουμε έδώ το πρώτο τεραστίχο για να το δῆτε και μόνος σας.

Έψες σ' είδα στόν ύπνο μου, σάν ήλιο σάν φεγγάρι πιδ χόριζες σάν άγγελος, ξανθός από της άλλης κοπέλλες πούσαταν μαζί, στην όμορφιά, στη χάρη στα ώραία μάτια, στα μαλλιά και στής θερμής άγκάλης.

Μη διάζετε να δημοσιεύσετε. Έξασκηθήτε πρώτα, διαβάστε κι' ύστερα βλέπομε. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Νίκον Σύλβιον. Φαίνεται ότι δεν τούς δουλέψατε τούς στίχους σας όσο έπρεπε. Έχουν ώρισμένες εκφράσεις και λέξεις πιδ καταστρέφουν το σύνολο. Ύστερα από τόσο καιρό έχομε την άπαιτηση να μάς στείλετε κάτι άρτιώτερο και πιδ προσεγμένο. Έύαν. Κατώτερο από το προηγούμενό σας. Μη διάζετε. Κώσταν Αύγουστίνον. Η γλώσσα πιδ μεταχειρίζεστε δεν είναι πολύ στρογγύ. Και ή φράση σας άρκετά σχοινωτή. Σχετικά καλλίτερο το τέλος του πεζού σας. Σαντοϋ. Έγκρίνονται τα «Όνειρα πιδ σβόστηκαν» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Μαρί-Ρόζ. Δυστυχώς δεν είναι δημοσιεύσιμο το πεζό σας. Έν πρώτοις είναι λίγο φλύαρο κι' ύστερα είναι γεμάτο χιλοειπωμένες κοινοτοπίες. Δεν γράφετε όμως άσχημα. Διαλέξτε κανένα θέμα πιδ πρωτότυπο κι' έλπίζομε να είναι δημοσιεύσιμο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Γεώργιον Ταγλάονεο. Και το δικό σας πεζό έχει πολύ κοινό θέμα. Αύτα τα πράγματα έχουν γραφή χίλιες φορές ως τώρα και φυσικά άρκετά καλλίτερα. Γέτσιαν. Έγκρίνεται το «Δεν σέ ξεχνώ» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Άντιγόνην Βρυώνη. Έγκρίνεται ό «Πόνος» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του.

Αχιλλέα Χατζηπαύλον. Δεν γράφετε άσχημα. Θα σας συμβουλεύαμε μόνο να διαλένατε κανένα θέμα πιδ πρωτότυπο

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.-
Έξάμηνος	» 100.-
Έτησία έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Άμερικής	Δολλ. 6.-

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

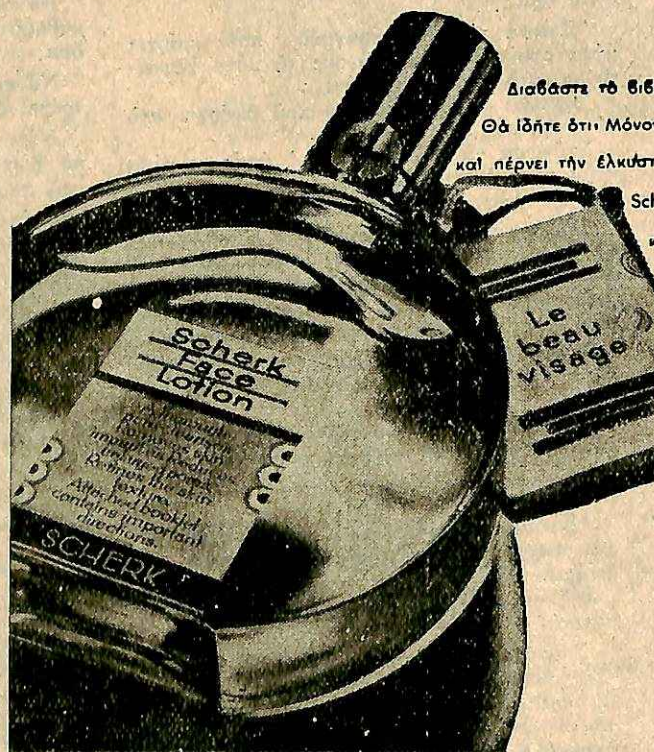
Προϊστάμενος τυπογραφείου:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομυλίκου 17)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μη δεν επιστρέφονται.

άπό το θέμα του «Δεν σέ ξεχάσα...». Μάκην Βλάχον. Έγκρίνεται ό «Χωρισμός» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά του. Τ. Σκοτεινόν. Δεν δουλεύετε όσο πρέπει τόν στίχο σας και είναι κρίμα γιατί ένας στίχος πιδ σκοντάφτει έδώ, άλλος πιδ σκοντάφτει πιδ κάτω, καταστρέφουν το σύνολο. Αύτός είναι ό λόγος πιδ δεν μπορούμε να τα δημοσιεύομε στην άλλη στήλη αν και έχουν άρκετά προσόντα. Ξανακιντήστε τα και μόνος σας θ' αντίληφθήτε ότι σέ ώρισμένα σημεία ό ρυθμός, ή άρμονία τους είναι πολύ έλαττωματική. Διορθώστε τα αν μπορούτε. Τα τελευταία σας όμως αυτά δείχνουν μεγάλη έπίδραση του Καρυωτάκη στην ποιήσή σας. Άννούλαν Βαρβαρέσου. Γράφετε άρκετά καλά. Η «Άννα» θέλει λίγο διόρ-

SCHERK

Διαβάστε το βιβλιαράκι πιδ είναι στη φιάλη της Λοσιόν προσώπου Σέρκ. Θα δῆτε ότι: Μόνον ή καλά καθαρισμένη επιδερμίδα παραμένει δροσερή, λεία και πέρνει την έλκυστική χάρη μιας ύγιους ώμορφιάς. Και ή Λοσιόν προσώπου Scherk καθαρίζει την επιδερμίδα άπόλυτα, την ξανανιώνει και την διατηρεί στο χρώμα της υγείας. Φιαλίδια τσάντας Δραχ. 35.- Μεγαλύτερα των Δραχ. 55.-, 90.- και 175.- Δείγμα άποστέλλεται έναντι 5δράχ. γραμματοσήμου Γεν. Άντ.: Οίκος Π.Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Αθήναι.

Ένα σορό βιβλιαράκι

Παύδα Mystikum σε κουτιά των Δραχ. 80.- και 50.- Κομπάκι Mystikum Δρ.

θυμα άκόμη γιατί μερικά σημεία είναι κάπως άδύνατα, ιδίως το τέλος. Και στην άρχή θέλει συντόμευμα για ν' άπαλλαγῇ άπό μερικές φλυαρίες. Για το άλλο σας έχομε άπαντήσει ήδη όπως θα είδατε έν τῷ μεταξό. Γεώργιον Μητρολέξην. Έγκρίνεται το «Στερνό μου ποιήμα» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά. Του άλλου δεν μάς άρεσαν οι δυο τελευταίοι στίχοι. Δόρην Χανιώτην. Το «Ίσως» καθόλου. Όσο για το «Στην άγάπη μου» είστε βέβαιος ότι είναι δικό σας; Α. Δ. Μ. Συμφωνούμε και μες με τη γνώμη σας. Δεν είναι καλά τα ποιήματά σας. Φταίει βέβαια σ' αυτό και ή έλλειψη μόρφωσης σας. Δημοσιεύομε έδώ την Πρώτη συνάντηση για να δῆτε και μόνος ότι είναι άτεχνο.

Θυμώμαι άκόμη έννιά κυπούσε ή ώρα γλυκό ήτανε θραδάκι και σκυρτός έβάζεζα στανηφορικό δρομάκι.

Αι σκέψεις μου χάθηκαν μονομιάς ξεχάσθηκαν τα βάσανα ή λύπαις. Όταν σάντικρυσσά και καλησπέρα μ' είπαις.

Χρόνια από τότε πολλά πάνε μα τα μάτια μου δεν ξεχνάνε το σοκάνι όταν περνών την φαντασία σου βλέπω στο μέρος κείνο σταματώ.

Γ. Ν. Π. Το πεζό σας δεν είναι άκόμη δημοσιεύσιμο. Θέλει δούλεμα. Ίδίως το τελευταίο του μέρος όπου πλατυάζει πολύ. Για την διεύθυνση πιδ μάς ζητάτε δεν μπορούμε να σας πληροφορήσωμε δυστυχώς. Γράψτε στο Σωματειον Έλλήνων Έθοποιών. Μιμόζαν. Δεν είναι δυνατόν να γίνη αυτό πιδ λέτε. Γράψτε μας πιδ συγκεκριμένα. Περιμένομε νεώτερο γράμμα σας. Ξανθή Κουκλίτσα. Το πεζό σας έλήφθη. Το ποιήμα όμως όχι. Θα ξεχάσατε φαίνεται να το βάλετε στόν ίδιο φάκελλο. Το περιμένομε για να σας άπαντήσωμε και στα δυο μαζί. Ίωάννην Τσιμισκήν. Οι στίχοι σας καλοί, αλλά θέλουν άκόμη άρκετην έπεξεργασία. Το τελευταίο (ιδίως τρίστιχο. Μαρίαν Άντωνιάδον. Ευχαριστούμε για το τόσο κολακευτικό σας γράμμα. Περιμένομε την συνεργασία της φίλης σας. Άνδροϋτσον. Τί τα θέλετε φίλε μου, αυτά έχει ή ζωή. Μην άπελπίζεστε. Ίσως το ζήτημά σας άποτελέσει κάποτε το θέμα μιας «Κουβεντούλας» μας, γιατί έχει πολύ κοινωνικό περιεχόμενο. Άν μάς το έπιτρέψετε, βέβαια... Ίωάννην Π. Το ζήτημα φίλε μου, δεν είναι πώς να γράφη κανείς, αλλά πώς να γράψη χωρίς πολλά λάθη. Δεν έννοούμε, βέβαια τα όρθογραφικά και συντακτικά. Αύτα, όταν κάμνει κανείς φιλολογία, υποτίθεται ότι δεν μπορούν να ύπάρξουν. Κι' έσεις, στο πεζό πιδ μάς στείλατε, κάνετε πολλά βασικά λάθη. Λάθη παρατηρητικότητας, κτυπητά καθώς και όρθολογισμού. Διαβάστε προηγούμενως πιδ και ύστερα γράψτε. Νίκ. Καρ. Ένκεκρίθη και θα δημοσιευθῇ με την σειρά του.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
ΔΡ.Ι.Μ.ΚΑΔΑΒΙΤΗΣ
ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
ΕΞΕΤΑΣΕ ΚΑΙ ΔΙΑΚΤΙΝΟΝ ΡΟΝΤΓΕΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 191
10-12 • 4-7 • ΤΗΛ. 25-125

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ
Ο ΣΟΥΜΕΡ
Η ΚΟΡΑ ΣΤΙΛΛΜΑΝ

ΣΑΣ ΔΙΝΟΥΝ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΣΤΗΣ

ΦΡΟΣΥ

Όδός Βουλής 12

Πρώην διευθυντριάς του «Γκράν Σικ». Η όποία και θα σας παρουσιάση ό,τι προετοίμασε ή παρισινή μόδα για μιὰ κομψή κυρία.

Η ΚΛΩΣΤΗ
ΚΙΘΑΡΑ

ΟΙΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ ΣΑΣ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΩΝ ΦΕΤΣΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 43 ΕΝΑΝΤΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΜΗΧΑΝΑΣ ΒΙΤΟΣ

Έπιδιόρθωσις τελεία δσον φίλες και άν είναι οι κάλτσες και δσους δήποτε πόντους ή τραθηγμένες κλωστές και άν έχουν.

Παραδώσατε έγκαίρως δσες κάλτσες έχετε δια να πάρουν σειρά, εις το άνω κατάστημα ή στο Μυρωπαλέον ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 16

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΛΩΣΤΩΝ - Ι. ΟΥΔΑΦΑΚΟΠΟΛΙΔΟΥ-ΕΡΜΟΥ 131- ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ 22.782

ΑΡΧΙΣΑΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ

"ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ"

Τὸ ἀριστοῦργημα τῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον δημοσιευόμενον, τοῦ δαιμονίου Ἀγγλου συγγραφέως.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ποὺ ἐκτὸς τῶν αὐτοτελῶν διηγημάτων ποὺ δημοσιεύει τακτικὰ ἢ «ΕΒΔΟΜΑΣ», ἔγραψε καὶ μυθιστόρημα:

"ΖΟΥΛΑΪΚΑ Η ΑΡΚΟΥΔΙΑΡΙΣΣΑ,"

Ὅλοι οἱ ἥρωες τῶν καταπληκτικῶν κατορθωμάτων τοῦ θρυλικοῦ καὶ ἀσύλληπτου

"ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

στοῦ ὁποίου τὶς ωραιότατες καὶ συναρπαστικώτατες περιπέτειες ἐντρυφοῦν κάθε Τετάρτη οἱ ἀναγνώσται τῆς

"ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,"

ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ μετὰ τὸ ἀνεξάντλητο πνεῦμα του, ὁ ἰσπέκτορ Σοῦμερ, τὸ φόβητρο τῶν κακοποιῶν μετὰ τὶς πρωτοβουλίες του, ὁ σοφὸς Κινέζος Τσάο-Τσέν μετὰ τὴν σατανικὴν τὰ του, ὁ ἀθλητὴς Νίκολς μετὰ τὶς γροθιές του, ὁ ἀγαθὸς Μπίλκιγκ μετὰ τὶς κλασσικὲς γκάφες του καὶ ἡ γλυκεῖα Κόρα Στίλλμαν, εἰς ὑπερέντάσιν δράσεως ποὺ κρατεῖ ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

"ΖΟΥΛΑΪΚΑ Η ΑΡΚΟΥΔΙΑΡΙΣΣΑ,"

Εἶναι μυθιστόρημα—ἀπόλαυσις, γοητεία, διδασκαλία, συγκίνησης, λησμονιά.
Ὁ συγγραφεὺς του

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ὠνομάσθη «ὁ μυστηριώδης συγγραφεὺς τῆς Ἀγγλίας», διότι οὐδεὶς γνωρίζει τὴν ταυτότητά του, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐκδότου του. Ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πέντε διοικητὰς τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ» ὁ ὁποῖος ἀντλεῖ τὰ θέματά του ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο τῶν ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων ποὺ παραμένουν ἀνεξιχνίαστοι.

Ο "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ,"

μὴ φειδόμενος δαπανῶν, ἐξησφάλισε τὴν ἀποκλειστικότητα διὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς μεταφράσεως καὶ δημοσιεύσεως τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ἀριστοῦργήματος τοῦ μεγάλου καὶ μυστηριώδους Ἀγγλου συγγραφέως, ἀνέθεσε δὲ τὴν μετάφρασιν εἰς εἰδικὸν περὶ τὰ ἀστυνομικὰ ἀναγνώσματα συντάκτην του.

"ΖΟΥΛΑΪΚΑ Η ΑΡΚΟΥΔΙΑΡΙΣΣΑ,"

πρέπει νὰ διαβασθῇ ἀπὸ ὅλους καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ ΜΑΣ

οἱ ὁποῖοι θὰ διδασθοῦν πολλὰ ἀπὸ αὐτήν, γιὰτὶ

Ο ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ ΔΙΔΑΣΚΕΙ!

Ἀρχίσατε ὅλοι ἀμέσως ἀπὸ σήμερον νὰ τὴν παρακολουθεῖτε εἰς τὸν

"ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ"

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

(Πληροφοροῦμεν τὰς ἀναγνώστρας μας ποὺ θὰ ἤθελαν παλαιότερα φύλλα, γιὰ συμβουλὲς καὶ καλλυντικά, ὅτι θὰ τὰ εὗρουν στὰ γραφεῖα μας, Νοτὰρ 15. στὴν κανονικὴ τῶν τιμῶν).

Καστανούλα. Ἡ ἀναιμία παίξει στὴν περίπτωσή σας τὸν σπουδαιότερον ρόλον. Ἀνάγκη νὰ κάμετε ἐνέσεις Τονοζάν ἢ τουλάχιστον ἐναλλάξ Κακοντυλάτ μετὰ Ἀρρενάλ. Νὰ κάνετε τουλάχιστον 3 κουτιά Τονοζάν ἢ 40 ἐνέσεις δηλ. 20 Κακοντυλάτ καὶ 20 Ἀρρενάλ. Τοπικῶς θὰ κάνετε μετὰ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ τὴν ἐξῆς θεραπεία. Νὰ λούζεσθε κατὰ 20 ἡμέρας καὶ ὅχι συχνότερα. Ἐπειτα τὴν μίαν ἡμέραν πρὶν καὶ ὁρᾶν θὰ τριβετέ τις ριζὲς τῶν μαλλίων μετὰ:

Alcool Naptol	50 gr.
	5 "

Τὴν δ' ἄλλην ἡμέραν μετὰ τὴν

Campbre	25 gr.
Eau de vie	250 "

Μετὰ τρεῖς μῆνες θάχετε καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα καὶ τότε μοῦ ξαναγράψετε. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς μαμῆς δυστυχὲς δὲν γίνονται σπουδαῖα πράγματα.

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι. Νὰ κάνετε πρὸς τὸ παρόν, αὐστηρῶς, τὴν κάτωθι κόψα γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὸ δερμα σας

καὶ μᾶς ξαναγράψετε μετὰ ἐνάμιση μῆνα. Πρῶτα-πρῶτα νὰ πλένεσθε μετὰ χλιαρὸ νερὸ, καὶ ν' ἀποφεύγετε τὸ κρύο, καθὼς καὶ τὸ σαποῦνι. Τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα μετὰ τὸ πρῶτον πλύσιμο νὰ περνάτε τὸ πρόσωπο μετὰ ἓνα βαμβάκι ὁρεγμένο στὴν ἐξῆς λοσιὸν:

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau distillée	90 "

Τὶς δ' ἄλλες τρεῖς φορὲς ἐπίσης μετὰ τὸ πρῶτον πλύσιμο, νὰ περνάτε τὸ πρόσωπο μετὰ βαμβάκι βουτηγμένο στὴν παρακάτω λοσιὸν, τὴν ὁποία θὰ χρησιμοποιεῖτε καὶ πρὸ τῆς πούδας.

Eau de fleurs d'oranger	125 gr.
Teint. de Benjoin	10 "
Glycerine	5 "

Κάθε ἑβδομάδα νὰ δάξετε δύο φορὲς ἀσπράδι αἰγίου καὶ μετὰ ἓνα τέταρτον νὰ τ' ἀφαιρῆτε μετὰ βαμβάκι καὶ ἱεστὸ νερὸ.

Ἑλληνοπούλα. Νὰ πλένεσθε μετὰ χλιαρὸ νερὸ. Οὐδέποτε μετὰ κρύο καὶ σαποῦνι δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα θὰ δάξετε ἀσπράδι αἰγίου τὸ ὁποῖο θὰ ἀφαιρῆτε μετὰ δέκα λεπτὰ μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ ἱεστὸ νερὸ. Κρέμα θὰ δάξετε τέσσερις φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὰ βράδια, μετὰ τὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου μετὰ χλιαρὸ νερὸ. Τὴν λιπαρὰ Χαρὸν τὴν ὁποία θὰ χρησιμοποιεῖτε ἐπίσης καὶ πρὸ τῆς πούδας, ἀφοῦ προηγουμένως δηλ. μετὰ δέκα λεπτὰ σκουπίσετε τὸ πρόσωπό σας μετὰ στεγνὸ βαμβάκι. Ἀμὰ μαλακώσῃ τὸ δερμα σας ξαναγράψτε μοῦ.

Βερδόνικα. Δὲν μᾶς κοιράζετε καθόλου. Ὅποτεδήποτε μᾶς χρειασθῇ νὰ μᾶς γράψετε καὶ μετὰ μεγάλη μας εὐχαρίστηση θὰ σᾶς ἀπαντοῦμε. Στὴν προκειμένη περίπτωσή σας θὰ κάνετε τὴν ἐξῆς κόψα: Θὰ πλένεσθε πάντοτε μετὰ ὁρεσερὸ νερὸ, μετὰ σαποῦνι. Κατόπιν θὰ δάξετε λίγο ἀραιῶτατο χαμομηλόνερο, στὸ χρῶμα τῆς ἀνοικτῆς ρετινίας, καὶ μ' ἓνα βαμβάκι θὰ περνάτε ὅλο τὸ πρόσωπο. Θὰ ἀφήσετε νὰ στεγνώσῃ μοναχό του, δίχως νὰ τὸ σκουπίσετε, καὶ ἔπειτα θὰ περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν ἐξῆς λοσιὸν:

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 "
Eau de cologne fine	60 "

Τὴν λοσιὸν αὐτὴν θ' ἀρχίσετε νὰ τὴν χρησιμοποιεῖτε στὴν ἀρχὴ ἀραιωμένη δηλαδὴ μισὸ ὁμοκρότητο νερὸ καὶ μισὸ λοσιὸν. Σιγά-σιγά θὰ λιγοστεύετε τὸ νερὸ, ἕως ὅτου στὸν μῆνα νὰ τὴν χρησιμοποιεῖτε αὐτούσια. Δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ δάξετε κτυπημένο κρόκο αἰγίου καὶ μετὰ 10 λεπτὰ νὰ τὰ ἀφαιρῆτε μετὰ χλιαρὸ νερὸ. Κρέμες πρὸς τὸ παρόν ὅχι. Πούδρα ἂν εἰσθε μελαγχρονὴ θὰ δάξετε τὸ χρῶμα ρασέλ. ἂν πάλιν εἰσθε λευκὴ τὸ χρῶμα νασυρέλ.

Π. Α. Ἐνταῦθα. Ἡ περίπτωσή σας ἔχει ἀνάγκη προσοικτικῆς ἐξετάσεως, γιὰ τοῦτο ἐπισκεφθῆτε τὸν δερματολόγον μας (Σόλωνος 40) λέγοντας τὸ ψευδώνυμό σας, καὶ θὰ ἐξετασθῇτε δωρεάν. Ἐκεῖνος θὰ σᾶς συμβουλεύσῃ λεπτομερῶς τί πρέπει νὰ κάνετε.

Ἀδικημένη. Μὴν ξεχνάτε ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ προσώπου εἶναι ὁ καθρέπτης

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΞΑΝΑΝΕΙΩΣΗ ΤΟ ΠΡΩΡΑ ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ;

Μεταχειρίζεσθε ἀποκλειστικῶς ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ WILLIAMS τὰ μόνα ποὺ περιέχουν φυτικὰ καὶ ζωϊκὰ ἐκχυλίσματα ἐπιστημονικῶς συνδεδευσμένα.

Τονώνουν τοὺς ἰστούς, καθαρίζουν τοὺς πόρους, φρεσκάρουν τὸ δερμα καὶ ξαναδίνουν στὴν ἐπίδερμίδα τὴν κανονικὴν τῆς ὄψι.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ χωρὶς σημάδια μετὰ μηχανήματα μοναδικὸν ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ WILLIAMS

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 22

της γενικής υγείας του οργανισμού. Κατό-
πιν των τούτων λοιμωδών ασθενειών που έ-
περάσατε, και της παρατηρουμένης τώρα
τελευταία νευρασθενείας, δεν μπορούσε θέ-
βαια να γίνει διαφορετικά. Γι' αυτή την κατά-
σταση δεν χρειάζεται τοπική θεραπεία του
προσώπου, αλλά γενική τονωτική θεραπεία,
και ιδίως ορμονοθεραπευτικές ενέσεις για
τον περιορισμό της ανεπάρκειας. Τα απο-
τελέσματα μιας τέτοιας θεραπείας θα εκδη-
λωθούν άμεσα και στο πρόσωπο που
θα ξαναβρεί την ανθρωπιά του.

Νουνου, Κυψέλη. Πολύ ευχαρί-
στος θα ικανοποιηθώ ή επιθυμία σας. Πη-
γαίνετε να τον βρείτε λέγοντάς του το ψευ-
δώνυμόν σας και θα εξετασθήτε δωρεάν.

Όθελλον. Θέλετε λοιπόν να επιτύχετε
άσφαλως στην καταπολέμηση της τριχοπτώ-
σεως, και την πύκνωση των μαλλιών σας;

Παίρνετε τότε όλα τ' άλλα και κάνετε το έ-
ξής απλούστατο, και σας υπόσχομαι δέ μέσα
σε δυο μήνες, κατσαρά και πικνά μαλ-
λιά.— Πάρτε μεδοσίλι από κόκκαλο θωδίου,
κι' ανακατέψτε το καλά, με πολύ-πολύ κα-
λά, με ίση ποσότητα ρετινόλαδον. Κάθε
βράδυ με λίγο απ' αυτό το μίγμα να τρίβετε
καλά τις ρίζες των μαλλιών σας και κατό-
πιν να φοράτε ένα ύφασμα στο κεφάλι για
να μη λερώσουν τα μαλλιά σας θάνα
που θα σηκώνεσθε τα μαλλιά σας θάνα
σγουρά και αν νάχουν μπριγιαντίνη. Κάθε
5 μέρες ένα καλό λούσιμο με κατραμοσάπου-
νο. Σε δυο μήνες μου ξαναγράφετε. Για
τ' άλλο ζήτημα πρέπει να μου γράψετε αν
το δέρμα σας είναι λιπαρό ή ξηρό.

Κάποια τακτ. Άναγνώστρια.
'Η επίσκεψις δρχ. 100. Άν προμηθευθήτε
τα καλλυντικά απ' εκεί, ή εξέταση γίνεται
δωρεάν.

Καίτην Σ. Το όξυενέ τις ξαναβρίναι,
αλλά τις αναπτύσσει και τις σκληραίνει,
συγχρόνως. Αί μέθοδοι που μου γράφεται
έκτός του ότι αφήνουν ούλες και στίγματα
ανεξίτηλα, δεν έχουν και ριζικό αποτέλεσμα
εξέτος αν πρόκειται για δέκα, το πολύ
είκοσι τρίχες. 'Η πομάδα βραδείας ενεργεί-
ας έχει άριστα αποτελέσματα, έχοντας επί-
πλεον και το πλεονέκτημα ότι συγχρόνως
φτιάχνει και το δέρμα. Τιμάται 75 δρχ. το
σοληνάριο, θα τη ζητήσετε από τον ίδιο να
σας την στείλν. Όσον αφορά το ζήτημα της
αδελφής σας και έφ' όσον ή δυσσομία συνυ-
πάχει μετά της καταρροής, πρέπει το συν-
τομώτερο να εξετασθή υπό ειδικού ωτορινο-
λόγου διότι ίσως πρόκειται περί σοβαράς
παθήσεως, ήτις μόνον κατόπιν μακράς θε-
ραπείας θα υποχωρήση.

ΛΟΡΑ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28-ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 27-813

ΔΙΕΥΘ. ΙΣΜΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ, ΔΗΜΟΤ. ΣΧΟΛΕΙΟΝ. ΠΛΗΡΕΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ. ΤΜΗΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΠΟΥ-

ΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ. ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ.

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ ΓΕΡΜΑΝΙΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Γίνονται δεκτά θήλεια από 4-17 ετών και αρρενα από 4-10 ετών.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΜΕ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΥΡΩΠ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28-ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΚΤΙΡΙΟΝ ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ζ. Γ. Ζ. 'Εκείνος που δεν κατάλαβα από
-ην επιστολή σας είναι τοῦτο: μήπως έξ αί-
τίας όλης αυτής της ιστορίας έγιναν το άν-
τιθετο, γιατί στο ζήτημα αυτό δεν διευκρινί-
ζετε αν είναι ενεργητικότης ή παθητικότης.
Γιατί τότε διαφέρει και το είδος της θερα-
πείας, αν δηλαδή υπάρχει παθητικότης. Άν
όμως είναι ενεργητικότης τότε δεν οφείλε-
ται σε οργανικήν βλάβην άλλ' απλώς σε
αίτια ή όποια μπορεί να καταπολεμηθί
αφ' ενός με την έπιμονή και την υπομονή
και αφ' άλλου με φάρμακα που θα σας γρά-
ψω και που θα τα σταματήσετε μόνον όταν
περάσουν τουλάχιστον τρεις μήνες. Τα φάρ-
μακα αυτά είναι:

Άνδροστινή Σίμπα (κομπριμέ)
κυτία δύο και

Υοχιμδίνη Σπίγγελ κυτία δύο.
Θα παίρνετε από το καθένα δύο κομπριμέ
ήμερηίως ήτοι, έν όλη, έν τώ μεταξύ δεν
πρόκειται να μείνετε άδρανής. Τέλος από το
κάτω φάρμακο θα πάρετε 60 σταγόνες ή-
μερησίως: 30 το πρωί και 30 το βράδυ.

Teinture de valeriane 30 gr.

Άπελπισμένον. Δεν υπάρχει κα-
νείς φόβος ώστε να άπελπίσθε τόσο. 'Η
πάθησή σας δεν είναι όσο την φαντάζεσθε
σοβαρά. Είναι μάλλον αποτέλεσμα της ύπε-
ρεντάσεως των νεύρων σας, στην όποία έχε-
τε φθάσει κατόπιν των όσων σας συνέβη-
σαν τον τελευταίο αυτό καιρό. Προσπαθή-
στε να σκέπτεσθε όσο μπορείτε ολιγώτερο
το παρελθόν, όσο πρόσφατον και αν είναι.

Κυττάζετε πάντα έμπρός σας, γιατί ελπε-
νός και μόνον στο μέλλον πρέπει να άπο-
βλέπετε. Προσπαθήστε να κοιμάσθε όσο
μπορείτε περισσότερο. 'Ο ύπνος είναι το
καλλίτερο φάρμακο στις περιπτώσεις του εί-
δους σας. Πέφτετε ναυρίς στο κρεβάτι και
μετράτε, αν άργή να σας πάρη ο ύπνος συ-
νεχώς ως τα 300 με το βλέμμα στηλωμένο
διαρκώς στο ίδιο σημείο. Γρήγορα θα κλεί-
σουν τα βλέφαρά σας. Βοηθητικώς θα μπο-
ρούσα να σας δώσω λίγη Βαλεριάνα.

Παίρνετε από το φαρμακείο σας 30 γραμ-
μάρια δάμματος Βαλεριάνας και από αυτά
θα παίρνετε 60 σταγόνες την ήμέρα, 20 το
πρωί, 20 το μεσημέρι, και 20 το βράδυ.

Εύτυχίαν Χ. Πρόκειται περί άπλης
κεφαλαλγίας. Πάρτε λίγη άσπρινή κάθε
βράδυ και θα σας περάση. Κυττάζετε πρό
παντός να έλθε τακτική στάς κενώσεις
σας.

Άνθος Έρήμου. Περάστε από το
ιατρείον μου Άγ. Δημητρίου 14 από τας
6-7 και θα σας εξυπηρετήσω όσο μπορώ.
'Εννοείται ότι δεν έχετε να επιβαρυνθήτε
με το παραμικρό.

Μαράμενην ύπαρξιν. Μη φοβά-
σθε τίποτε. Θα περάσουν όλα και θα ξανα-
βρήτε τον παλιό έαυτό σας, που φαντάζε-
σθε ότι χάσατε. Πάρτε τα δυο φάρμακα που
σας γράφω παρακάτω και θα ώφεληθήτε ά-
σφαλώς. Είναι και τα δυο κομπριμέ, από
τα όποια θα πάρετε ένα κάθε πρωί. Θα δια-
κόψετε δυο μέρες πρό της τακτικής κατα-
στάσεώς σας και δυο μετά και έπειτα θα
συνεχίσετε.

1) Άγκομενσίνη από ένα κυτίον
2) Σιστομενσίνη.
'Ασκληπιάδην. Έλθετε γυιός γιατρού
και δεν ξέρετε τί να κάνετε; Αυτό είναι πο-

λν περιεργον. Και όμως θαπερε ναχετε το
θάρος να πητε του πατέρα σας τί σας συμ-
βαίνει. Θα του μιλήσετε πια ως πάσχον
και αυτός θα σας άκούση ως γιατρός. Στο
ένδιαφέρον του ως έπιστήμονος θα προ-
στεθή και ή πατρική άνησυχία και έτσι το
κέρδος σας θάνα διπλό παρ άν άποταθήτε
σ' έναν ξένον γιατρό. Μιλήστε λοιπόν με
θάρος του πατέρα σας. Έχετε τον γιατρό
μέσα στο σπίτι σας, τί ψάχνετε σάν άλλος
Διογένης με το φανάρι έξω απ' αυτό;

Κικην Α. Πρόκειται όπως καταλαβαίνω
περί έλαφρών στομαχικών διαταραχών.
Παίρνετε μετά κάθε γεύμα σας ένα κουτα-

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρούργος - Ότορινολαρυγγολόγος

Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν
Μέγαρον Μαλάμου, Έμμ. Μπενάκη
και Μαυροκοιάδου 6, από 4-6 μ.μ.
Τηλ. 29-562

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρούργος Όδοντίατρος

Διπλ. Έθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Δέχεται 9-1 π.μ. 3-7 μ.μ.

'Από της 1ης 88οίου ε. ε.

NEON ΤΜΗΜΑ

Καπέλλα

BORSALINO FU LAZZARO

CASA MODERNA

Τιμαί και ποιότης άσυναγώνιστοι

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

λάκι του γλυκού σόδα και αν ήθελε ότι το κακό επιμένει, έλατε τότε να με βοηθήτε στο Ιατρείο μου. Δεν θα επιβαρυνθήτε με το παραμικρό.

Αγνωστον. "Αγνωστος για μας, που δεν σας ξέρουμε, μα και για τον εαυτό σας; Γιατί από το γράμμα που μου γράφετε, βλέπω ότι και σεις καλά καλά δεν ξέρετε τί σας συμβαίνει, τί έχετε.

Έμένα μου φαίνεται πως είναι όλα αυτά μάλλον νευρική κρίσις και καλά θα κάμετε να συμβουλευθήτε ένα νευρολόγο. "Αν θέλετε πάλι, ξαναγράψτε μου, πιο συγκεκριμένα όμως και όχι τόσο σκοτεινά και ακατάληπτα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΠΕΡ. Ν. ΛΥΤΡΑ

Μαθήματα Ζωγραφικής και Διακοσμητικής.

"Εναρξίς από 1ης Οκτωβρίου.

Οδός Καλλιδρομίου 14.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ Ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSÉE των Παρισίων, δέχεται όλες τις δυσμορφίας, σπυλές, στίγματα, αγγειώματα, εγκαύματα κ.λ.π. όλες τις αισθητικές εγχειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

άνευ ηλεκτροθεραπείας, άνευ πόνου, άνευ στίγματος οριστικώς.

Βερανζέρου 12α Τηλ. 31.434.

ΔΙΤΣ

ΟΙΚΟΣ ΣΤΙΝΗ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ και ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

μετά

και άνευ ηλεκτρισμού

ΠΕΡΟΥΚΕΣ

Ανδρικές και Γυναικείες

Σταδίου 4. Τηλ. 22.305

Μεγάλλον Μετοχικού Ταμείου

(Κεντρική Στοά)

Δοκιμάσατε Αυτήν την νέαν Πούδραν "Ωραιότητος" ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

ΚΑΜΕΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΗΝ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει οριστικώς το ζήτημα της γυαλάδας της επιδερμίδος, διότι περιέχει ένθαυμάσιον συστατικόν, ονομαζόμενον DOUBLE MOUSSE. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν δι' αυτού του απλού τρόπου. Καλύψατε το ένα δάκτυλόν σας από την Νέαν Πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ το έντός ποτηρίου ύδατος. Όταν το αποσύρετε, θα αντιληφθήτε ότι το δάκτυλό σας δεν είναι ούτε υγρόν, ούτε γυαλιστερόν, αλλά απόλυτως ξηρόν και «μάτ». Η πούδρα ανθίσταται εις την υγρασίαν, διότι περιέχει DOUBLE MOUSSE. Δι' αυτόν τον λόγον η Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ κρατά 8 συνεχείς ώρας. Μπορείτε να χορεύετε δλόκληρο το βράδυ έντός υπερθερμασμένης αίθουσας και να έχετε ένα χρώμα τόσο δροσερό και θαυμαστό, όπως και όταν αρχίσατε τον χορό. Η νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ δεν άλλοιούται από τον άνεμο, την βροχήν ή την έφιδρωσιν. Έγγυόται απαλλαγην από την γυαλάδα της μύτης.

...έχουν
την έπιδερ-
μίδα μάτ,

και έχουν πολύ δικη, γιατί έκεινο που δίνει στις γυναίκες την άκατανίκητη έλξη της υγείας και της σφριγηλής νεότητος είναι το μάτ χρώμα ΜΟΝΟΝ Η

ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

ΜΑΤΙΤΕ

της οποίας όλα τα συστατικά είναι μάτ σας έγγυόται, ακριβώς, λόγω της συνθέσεώς της, αυτό το (δεώδες χρώμα

L.T.PIVER

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ
MAZY ME ΤΗΝ
ΝΕΑΝ
Κρέμαν
ΜΑΤΙΤΕ

ΜΗΝΥΤΩΡ

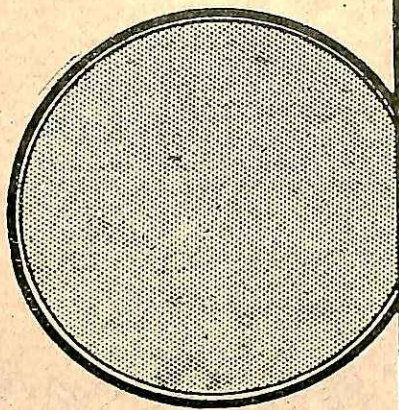
ΜΕΛΙ Αθηναική

Το έφετεινό μας ΜΕΛΙ λόγω της εξαιρετικής έπιτυχίας της συγκομιδής είναι υπέροχον. Ζητήσατε από τον προμηθευτήν σας κυτία νέας έσοδείας: προς διάκρισιν φέρουν κόκκινο κάλυμμα.

ΜΗΝΥΤΩΡ

Νουveau

Μάξιμα
Ευρωπαϊκά

Δια γυναίκα παϊτά και
φορέματα

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ^{ΚΣΙΑ}
ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΣΑΣ

Πλουσιωτάτη συλλογή ύφασμάτων άφαντάστου ποικιλίας και γούστου. Όρειχάλκινα είδη, Βελουτέ ύφασματα έκ τών πλέον μοντέρνων broccart Vieux-Style λαμέ και μεταξωτά έξαιρετικής έκλογής. Λινόλευουμ παντός είδους. Δέρματα Μαροκινά. ΤΣΟΧΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ. Όλα τά είδη επίπλώσεως είς μεγάλην ποικιλίαν είς τό είδικόν κατάστημα.

ΧΡ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΔΟΧΟΙ

Μ. & Ε. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 25 - Τηλέφωνον 21 - 293